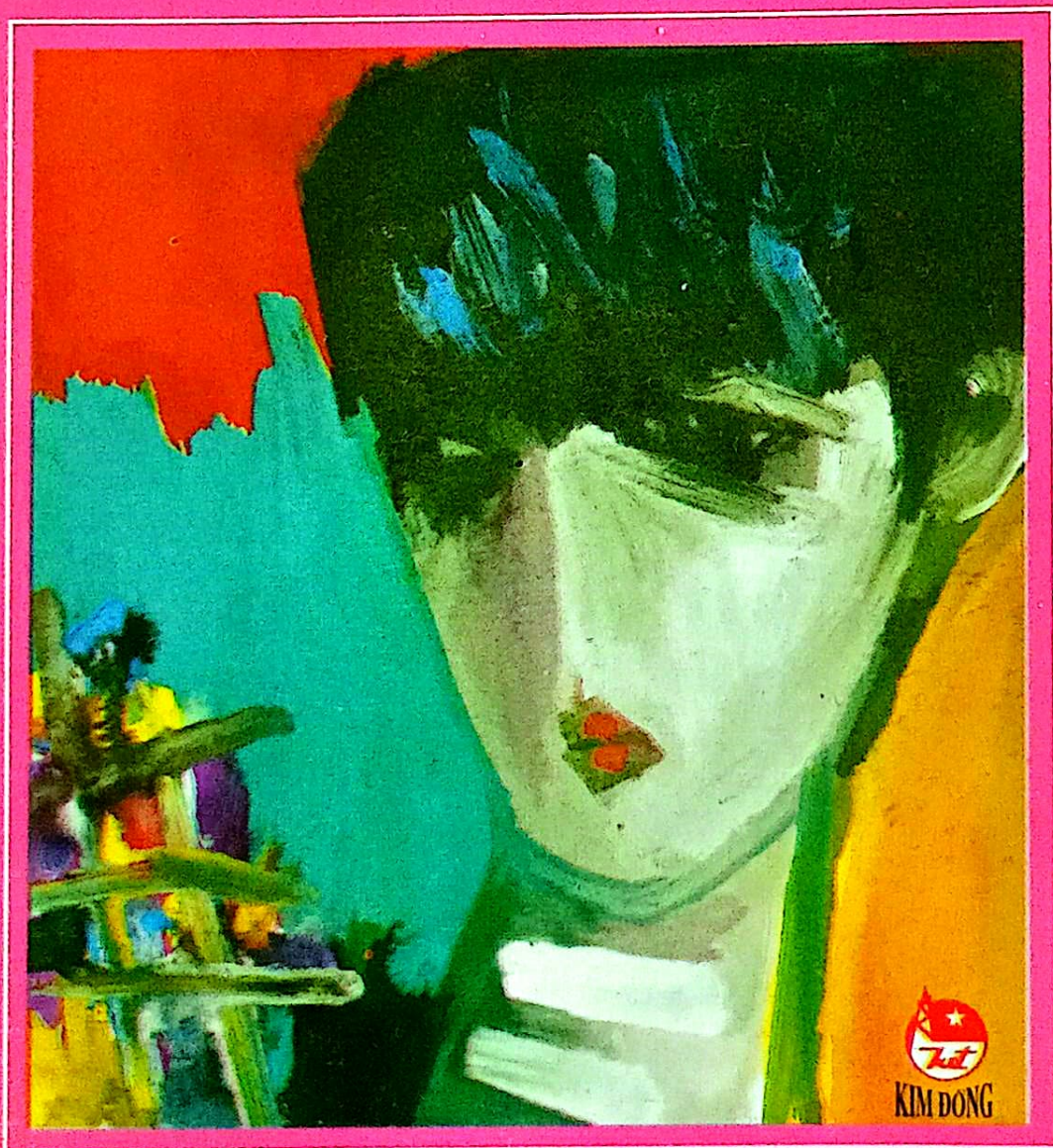

TÁC PHẨM CHỌN LỌC DÀNH CHO THIẾU NHI

NGUYỄN THỊ CHÂU GIANG

TÓC NGẮN

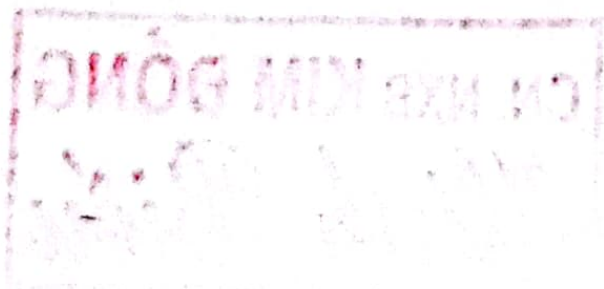

KIM DONG

CN. NXB KIM ĐỒNG
Kính Biếu

TÁC PHẨM CHỌN LỌC
DÀNH CHO THIẾU NHI

Bìa : CHU HÙNG SƠN
Trình bày bìa : VĂN SÁNG

NGUYỄN THỊ CHÂU GIANG

TÓC NGẮN

(TẬP TRUYỆN NGẮN)

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CON CHIM XANH YÊU KIỀU

*"Này áo tím
Này áo xanh
Hôm nay là mày
Ngày mai là tao..."*

1. Lại thêm một mùa trăng rằm. Trăng rục rỡ. Trăng nở bung như một đóa hoa bằng vàng khối. Những tàn lá bóng loáng đường cong khêu gợi. Hàng phố tối sẫm lại đau buồn, đôi chỗ rò rỉ những dòng nước vàng óng. Nó ngồi tựa cửa sổ và bắt đầu đếm sao. Một công việc thường nhật. Cho đến lúc hai mắt díp lại.

Nhưng hôm nay nó không buồn ngủ. Hôm nay nó tròn mười tám tuổi. Một ranh giới mơ hồ giữa hai cá thể tự do. Người đàn bà và cô bé nhỏ. Nó không biết điều kỳ diệu ấy đã đến từ lúc nào và bao lâu. Một mớ rối rắm những câu hỏi về cuộc đời

có thể xây thành căn nhà lớn cho hàng trăm người ở. Một sự sợ hãi vô lý vào cái linh thiêng đang trước mặt không bao giờ có thật. Tất cả tạo nên một thế giới bí ẩn và hấp dẫn. Nó thấy buồn, thấy vui, lại thấy khó chịu trong người. "Này, búp bê không tình yêu, sao lại thế nhỉ? Sao lại lạ thế nhỉ?". Con búp bê nhìn nó không chớp, hai mắt như hai hòn bi ve. Nó ôm chặt con búp bê vào lòng, hít hà: "Này búp bê không tình yêu, trắng đẹp quá! Nhưng tao lại ghét trắng thế này. Nó báo trước sự tàn héo". Cánh cửa phòng vụt mở. Bà nó bước vào, cao to, bệ vệ. Bà tặng cho nó chiếc áo màu tím và hôn nó âu yếm.

"Chúc mừng sinh nhật con gái. Hãy sống để trung thực với mình và mọi người. Còn bây giờ con ngủ đi. Đã khuya lắm rồi!". Nó muốn ngồi nói chuyện với bà một chút nhưng lại thôi. Nó là một đứa con gái ngoan và hiền. Rất hiền. Nó luôn luôn nghe theo lời bà, không phải vì đó là một mệnh lệnh mà vì nó tin và yêu ông nhất đời. Bà là niềm tự hào của cả nhà. Bà đi vòng quanh trái đất, ngồi vào hàng ghế

TÓC NGẮN

trang trọng với tư cách là khách đại biểu. Những vòng hoa. Những cái bắt tay lịch sự rung lên rung xuống. Mọi người, kể cả nó, tôn vinh ông là thần tượng. Họ chiêm ngưỡng ông từ xa, thèm khát và tin cẩn. Ba mỉm cười âu yếm với nó. Mặt mẹ đỏ bừng vì hãnh diện. Mẹ cũng rất yêu ba. Một người chung thủy, tài hoa, rất đàn ông và rất đạo đức. Đáng lẽ ông nên sống trên đỉnh Olympe hơn là ở đây. "Sáng mai ba đi chơi với con nhé!". Ba nó cúi xuống kéo chân lại cho nó "Không được, ngày mai ba bận họp. Để lúc nào cả nhà mình cùng đi!". Nó cười rất tươi. Nó không trách ba vì nó hiểu ba bận nhiều việc. "Nào mình ngủ đi vậy!". Nó nhắm chặt mắt. Chỉ tưởng tượng đến lúc được nắm tay ba, được mọi người biết nó là con ba, nó đã sung sướng mê lên rồi!

2. Nó mặc chiếc áo màu tím. Áo nhẹ bồng, nó có cảm giác như chưa mặc gì lên người. Khi bước ra ánh sáng, màu tím sặc sỡ bồng biến thành màu xanh thanh thoát, mơ hồ như hoài niệm. Chiếc áo hất lên một chất ánh sáng xanh óng ánh. Rực cả khuôn

mặt. Ba nó nghiêng đầu "Con chim xanh yêu kiều của ba". Mẹ đứng dựa lưng vào cửa bếp, một món tóc bạc rơi lòa xòa trên trán. Ôi chao, phiên bản của hai mươi tám năm trước! Nó nhìn qua gương. Một con bé với chiếc cổ lọ xanh xao nhìn nó ngơ ngác. Một chú nai con. Một chú thiên nga vừa rời cánh mẹ. Nó kiêu hãnh đi qua những dãy hành lang đông nghẹt người. Ai đó xuýt xoa: "Con giáo sư có khác!" Nó cười, tiếng trong veo như gieo ngọc.

Bà bán vải nhìn nó đầy ham muốn. "Này áo em đẹp quá!" Nó cười "Ba em cho đấy. Cả thành phố chỉ có một!". Bà bán vải bỗng ngẩn ngơ "Áo cô kia cũng đẹp quá!" Nó quay lại nhìn. Cũng chiếc áo xanh óng, cũng cùng một kiểu may. Áo... sinh đôi chắc! Nhưng cô gái mặc chiếc áo lại xinh hơn nó nhiều. Và trẻ nữa. Cô đi giữa đám đông, mặt kiêu kỳ. Người đàn ông bệ vệ bên cạnh quay sang đây âu yếm. "Con chim xanh yêu kiều của anh, chúng mình sẽ đi đâu bây giờ?" Nó choáng người, ném phịch xấp vải xuống sạp. Rồi nó lại không tin. Nó bươn bả chạy ra đầu cổng

TÓC NGẮN

chợ. Người đàn ông khoác vai cô gái đi ngang qua mặt nó hờ hững. Người nó cứng đờ vì đau đớn. Bỗng nhiên nó ngồi thụp xuống, ôm ngực như muốn mửa ra ngoài tất cả. Trời đất cứ xoay vòng vòng như chong chóng. Người đàn ông hôn lên trán cô gái. "Con chim xanh yêu kiều của anh" rồi cười vui vẻ.

3. Trưa nó không về nhà. Nó ngồi trong giảng đường mà lòng tê tái. Hình ảnh ba nó với cô gái chỉ đáng tuổi con ông làm nó hoa mắt. Nó vắn vẹo người. Máy đưa bạn bước vào hôn hờ "Chiều nay có vị giáo sư tới nói chuyện. Người ta ca ngợi ông ấy lắm!". Nó cúi gằm mặt, không để ý. Giảng đường đã đông nghẹt người và vị giáo sư nọ đã lên trên bục. Chỉ đến khi ông ta bắt đầu nói, nó mới giật mình ngẩng dậy. Nó nhận ra ba nó. Vẫn áo vét, chiếc cặp da màu nâu trong những lần dự Hội nghị và trong cả lúc đưa cô gái đi chơi chợ sáng nay. Nó cười chua chát. Ba nó nói với mọi người về vấn đề đạo đức của thanh niên hiện nay bằng giọng vắn hùn hồn. Mọi người nhìn ông như mê như say "Nói dối!".

Nó lạnh lùng nhận xét. Đến khi vị giáo sư, tức là ba nó, nói rằng: "Con người, điều quan trọng nhất là phải trung thực với mình và với người!" thì nó không chịu được nữa. Nó đứng phắt dậy và bỏ đi giữa những ánh mắt kinh ngạc của bạn bè. Nó cười buồn "Các người bị lừa rồi! Chỉ toàn là giả dối hết!" Và nó bật khóc nức nở.

4. Buổi tối, nó ngồi thu lu trong phòng. Này búp bê không tình yêu, vậy là hết rồi! Hết rồi! Biết bắt đầu hạnh phúc lại từ đâu? Tại sao lại thế? Tại sao ông ấy lại thế? Nó lấy hết sức ném con búp bê vào góc phòng. Chiếc gương chao nghiêng rồi rơi xuống một tiếng lạnh người. Ba mẹ nó chạy xô vào hốt hải "Sao thế con?". "Tại sao lại lừa dối tôi?" Nó âm thầm thét lên. Một cái nhói đau ghê gớm làm nó không sao chịu đựng nổi. Rằng có thể đây là lần cuối cùng nó được nhìn thấy ba mẹ ở bên cạnh nhau. Lần cuối để mãi mãi không có nữa! Nó ghen ngào "Không gì đâu ba mẹ ạ! Con chỉ lỡ tay". Chú nai con ngơ ngác. Con thiên nga non nớt vừa rời cánh mẹ chuyển động. Ba cúi xuống hôn nó. Nó không còn

TÓC NGẮN

cảm thấy sung sướng, hạnh phúc. Giờ toàn là những chua xót. "Ngủ ngoan con chim xanh yêu kiều của ba!" Con chim xanh yêu kiều của ông đã chết từ lâu rồi!". Nó muốn thét lên, nói thẳng vào mặt ông như vậy. Nhưng nó là đứa con gái ngoan và yếu đuối. Có một thời nó đã xây tượng ông trên đỉnh Olympe đạo đức và thánh thiện.

Nó cúi xuống nhặt con búp bê. Trời ơi, con búp bê không tình yêu khóc! Hai giọt nước mắt trong suốt như hai quả tim rơi xuống, vỡ tan làm trăm mảnh. Rồi thấm vào đất, rồi lại hồi sinh.

SƯ PHỤ

Sư phụ của tôi là một anh chàng học giỏi, đẹp trai, con nhà giàu. Dĩ nhiên là sư phụ có đầy đủ những phẩm chất của một mẫu người lý tưởng. Đi chơi với sư phụ, tôi phải nín bụng cười vì những ánh mắt liếc vội vã của các cô gái phóng sang sư phụ, mà mặt sư phụ lại tỉnh queo. Tôi khoái nhất mỗi lần sư phụ dẫn tôi đi ăn chè. Quán chè ở ngõ ngách hẻm hóc nào tôi cũng lần mò tới. Con gái mà! Đến nỗi sư phụ phải lắc đầu than phục và... đau khổ.

Hồi mới dọn về đây, tôi còn là một con nhóc học lớp sáu. Tôi leo cây nhanh như khỉ. Mỗi lần bị mẹ đánh, tôi lại trốn tót lên cây, chừng mẹ nguôi giận mới lò dò xuống. Vườn nhà tôi cách vườn nhà bên một hàng giậu mỏng teo, muốn leo sang rất dễ. Mà tôi lại là đứa chúa nghịch ngợm, tò mò và tọc mạch, rất khoái ăn trộm và

TÓC NGẮN

khoái nhâm nhi những quả mận chan chát. Như để trêu ngươi, cây mận nhà bên um tùm, hoa rụng trắng gốc, trái rớt xuống không ai thềm lượm. Trưa nào tôi cũng trốn mẹ vạch rào chui vào vườn nhà người ta bứt trộm rồi lén vô lùm cây hưởng thụ. Một lần, vừa ních đầy hai búi, bàn tay của ai vỗ vai tôi cái đập và giọng ồm ồm vang lên:

- Ha... bắt được ăn trộm rồi nha!

Tôi giật mình đánh thót, lé mắt ra sau. Người vừa nắm tay tôi là ông con trai áo quần xốc xếch, tay hươu cuốn tập trắng bóc, mặt cười cười. Trông mặt anh ta thật dễ mến và quen thuộc. Tôi vội nở nụ cười nịnh nọt và reo to như bắt gặp đồng minh:

- Hi... hi... sư phụ! Sư phụ cũng tới đây hả?

Ông con trai đang lom khom nhìn tôi bỗng phá ra cười tưởng như đang muốn lăn xuống đất. Thấy điệu anh ta cười, tôi chun mũi ngạc nhiên:

- Chèn đét ời, ngó bộ sư phụ quen thiệt à ghen!

NGUYỄN THỊ CHÂU GIANG

Anh ta cũng chun mũi, miệng rộng
ngoác đến tận mang tai:

- Chèn đét ời, thiệt "dậy" hả muội?
Ngộ quá hen!

- Có gì mà ngộ. Muội nhận ra sư phụ
rồi ghen. Sư phụ ở đây phải không?

Tôi vừa tính kiếm thêm một câu chọc
quê anh ta, thì nghe tiếng mẹ gọi như quát
bên nhà:

- Con Xíu đâu, về ngay!

Tôi nhăn mặt đau khổ:

- Sư phụ thấy hông, muội bi lớn mà
mẹ cứ kêu là Xíu miết! Thôi, bai nghe sư
phụ!

Trưa hôm sau, tôi lại lén mẹ chui qua
hàng rào. Tiếng đàn ở trong vườn nhà hàng
xóm vang lên quen thuộc, khiến tôi nao
nao cả người. Bài hát kể về một vàng mặt
trời bé con yêu thương, về những ước mơ
mênh mông của tuổi thơ mà anh tôi đã hát
cho tôi nghe bao lần. Bây giờ anh ở xa
lắm, chẳng bao giờ, chẳng bao giờ tôi còn
gặp lại anh nữa. Tôi bước lại gần phía tiếng
đàn, thốt lên:

TÓC NGẮN

- Sư phụ!

Sư phụ ngồi dựa lưng vào gốc ổi, tóc tai bù xù, tay dạo cung đàn như đàn bụi đời chính cống. Vừa nhìn thấy tôi, anh cười híp mắt:

- Ủa tiểu muội, qua hái trộm mạn nữa hả?

Tôi không thềm dính chính, ngồi phệt xuống trước mặt anh:

- Sư phụ hát lại bài lúc nãy đi.

Nhìn sư phụ hát, tôi nhớ anh tôi quá! Hình dáng anh tôi rõ đến nỗi tôi cố nín khóc mà nước mắt vẫn chảy ra giàn giụa. Sư phụ ngừng đàn nhìn tôi ngạc nhiên:

- Sao vậy cô bé?

Tôi vẫn mếu máo, nói tiếng được tiếng mất:

- Anh giống, giống... giống anh Hai... Hai của em ghê! Anh làm... làm anh của em nhen!

Sư phụ đưa tay lau nước mắt cho tôi rồi gật đầu nghiêm trang:

- Ủa! Mà muội hông có nhè nữa nghe!

- Thiệt hên! Sư phụ nói thiệt hên!

Tôi khoái quá, cười tít cả mắt. "Vừa khóc vừa cười ăn mười bát cháo" dù có bắt tôi ăn hai mươi bát cháo tôi cũng chịu liền.

Từ trước tới nay ai cũng bảo tôi là đứa trẻ thông minh. Nhưng cái sự nghiệp học hành tôi cho ra rìa và chỉ quan tâm đến những trò chơi tinh quái như con trai của mình. Bởi vậy từ khi có sư phụ, tôi khổ hết sức. Tối giờ học ở nhà, sư phụ nghiêm như cảnh sát. Sư phụ bắt tôi làm đủ thứ bài tập mà tôi lại cứ nháp nhẩm muốn nhónh ra ngoài vườn. Bài nào sư phụ đưa ra tôi cũng ngắc ngứ. Mấy bạn sư phụ phải vò đầu bứt tai, đập bàn, đập ghế ầm ỹ, còn tôi lại nhe răng cười rất hiền lành. Từ hồi lên cấp ba, tôi có siêng học hơn, nhưng lại mắc phải một căn bệnh vớ vẩn là đôi lúc lại muốn làm thơ. Có lẽ lời trù ẻo của sư phụ hồi tôi mới đóng bộ áo dài đã ứng nghiệm: "Hê, hê, từ nay muội hết quậy rồi ghen" nghe mà phát tức.

Tôi chăm chú nhìn sư phụ mà lời giảng bài của sư phụ cứ bay tọt ra ngoài tai. Đôi lúc sư phụ nghỉ ngơi, tôi xen vô một câu lãng xẹt:

TÓC NGẮN

- Sư phụ đẹp trai ghê!

Sư phụ phát câu, cốc một cái lên đầu tôi đau điếng:

- Đồ quỷ!

Tức thì miệng tôi giống như cái loa chói lói:

- Sư phụ đánh muội hả? Mai mốt muội méc chị cho coi.

- Méc, méc, muội méc cái gì? - Sư phụ hùng hổ.

Mỗi lần nhắc đến "sư tử" là mặt sư phụ đỏ gay như gà chọi. Chả là hồi trước, tụi tôi giao ước với nhau: chừng nào sư phụ có bồ phải dẫn tới cho tôi xem mặt và tới tôi, dĩ nhiên cũng vậy. Trái tim sư phụ đã mở toang cửa mà chắc không ai thém bước vô, còn trái tim tôi vẫn đóng kín mít. Ngày thơ mà!

Ngó mặt sư phụ tội nghiệp quá, tôi bèn phán một câu hết sức chân lý:

- Sư phụ mua chè cho muội ăn đi.

Và kèm theo nụ cười tươi hơn hoa buổi sớm, khiến lòng sư phụ phải xuôi theo chiều gió.

Năm tôi lên lớp mười hai, sư phụ cũng vừa rời đại học. Sư phụ phải theo đoàn địa chất đi thực tập tận miền núi. Trước khi lên đường, sư phụ chở tôi đi chơi vòng vòng, ghé vào mấy quán chè. Bữa đó, tôi không thể nào nuốt chè vô được, cổ họng cứ nghèn nghẹn. Buổi chiều sư phụ dắt tôi ra ngoài gốc mận rồi hát cho tôi nghe bài hát quen thuộc. Bài hát về vàng mặt trời bé con yêu thương, về những ước mơ mênh mông của tuổi thơ. Mắt tôi rơm rớm lệ, không biết vì sắp phải xa sư phụ hay vì tiếng hát xa xôi gợi nhớ lại trong tôi những ngày ấu thơ nghịch ngợm đang sắp trôi về phía chân trời.

Buổi sáng tôi đưa sư phụ đến chỗ tập trung. Dọc đường sư phụ chọc tôi miết, kêu tôi con gái lớn mà hay khóc nhè. Nhưng nhìn mắt sư phụ tôi cũng biết sư phụ buồn xo.

Sư phụ đưa tôi gói quà, buông thông một câu "Đừng quên nhé!" Rồi leo tót lên xe. Ánh mắt sư phụ nhìn tôi lạ quá. Tôi quay mặt đi.

TÓC NGẮN

Tôi mở gói quà của sư phụ. Đó là một cành cây khô khẳng khiu với những cái nụ cứng ngắc như những chiếc khuy.

Tôi đặt cành khô lên bàn học rồi bỏ quên nó ở đó. Đêm hôm sau, có một mùi hương rất lạ bay vào căn phòng. Nó thoang thoảng nhẹ nhàng nhưng menh mông, tràn ngập đến nỗi làm tôi tỉnh giấc. Tôi bước lại gần bàn, mùi hương như ướp thơm cả da thịt. Từ cành cây khô khẳng khiu, những chiếc khuy bỗng nở bung thành những bông hoa nhỏ bé, cánh trắng muốt tỏa hương khắp không gian. Tôi áp cành hoa vào ngực rồi nhìn lên trời. Những ngôi sao xanh sáng lấp lánh như đôi mắt của sư phụ đang nhìn tôi mỉm cười tinh nghịch "Đàn anh hát câu gì mà sao cô bé cười ngộ ghê!".

TRẺ CON

Tôi và nó giống như hai giọt nước. Như hai quả trứng gà cùng một ổ. Chỉ có điều nó là con trai và hiền như một cọng bún thiêu. Còn tôi lại giống một quả bóng bay đội mái tóc ngắn ngắn, lúc nào cũng muốn nhảy tung lên nghịch ngợm. Hôm đầu vào lớp học thêm, tôi ngồi bàn trên nó. Lúc lúc tôi lại quay xuống nhìn nó, ngo ngoáy cười chỉ vì nghĩ nó đang nhìn mình. Mấy hôm sau hai đứa chuyển lên ngồi cùng bàn. Hai giọt nước lăn qua lăn lại rất ngộ nghĩnh. Cô giáo hỏi tôi: "Em là Thanh Lương?". Tôi cười "Em là Hiền Lương. Nó kia cô!". Cô chép miệng: "Giống nhau quá! Chắc là anh em nhỉ?". "Dạ không. Chị em". Tôi và nó cùng cười híc híc. Một đứa con gái quay xuống tò mò: "Sinh đôi hả?", "Ồ sinh đôi. Hai chị em". Nó đá vào chân tôi đau điếng. A, cọng bún thiêu đang được trụng nước sôi đấy! Tôi gọi với lên "Muốn kết mô-đen

TÓC NGẮN

không? Thanh Lương hiền lắm!". Hằng háy mắt "Của mày mà, ai dám!". Tôi lại cười, hình như trong suốt những buổi học thêm vỡ lòng tiếng Anh này tôi chỉ biết ngồi cười vậy rồi ra về!

Tôi rà xe vào sát người nó "Đi uống cà phê không Lương?". "Ờ, đi". Hai đứa cầm cúi đạp xe. Vòng qua mấy eo nhà nhỏ, lượn qua mấy bãi sinh rồi chui vào một quán ẩm ướt. Cà phê ở đây không ngon. Đắng và khét như gạo rang cháy. Nhưng cảnh thì lại đẹp hơn tất cả những quán nổi tiếng nhất. Một con đường sỏi trắng muốt chảy im lìm vào bể cá vàng. Hai hàng kinh giới xanh đến nhức cả đầu. Mấy dây ghế thấp lè tè chen chúc trong bụi hoa ngâu, mạn dại. Gọi là mạn dại vì trồng đã hơn bốn năm mà cây chưa một lần ra trái. Chỉ tới mùa, bông mạn rơi xuống đầy bàn nước như những chiếc ngù lụa tua lông trắng. Quán bình lặng như chưa từng hiển hiện trên thế giới này. Càng tốt! Ở thành phố hiếm được một chút cô độc mình quý hơn nhất vàng. Cô độc mà thấy lòng rất thanh thản. Tôi kéo ghế, ngả đầu nhìn trời sao

lốm đốm. Giàn thiên lý trở hoa như những đèn lồng màu xanh nhạt, tỏa mùi hương ngai ngái mát mẻ. Một thằng bé xộc xệch áo quần chạy ra hỏi: "Anh chị dùng gì?". Tôi bật cười vì ánh mắt láu lỉnh của thằng bé. "Cho chị như cũ. Hai đen".

Nó ngồi ỉu xiu trong cái ghế kê sát tường. "Lạnh hả?". Nó ngo ngoáy "Không, chỉ hơi mệt". Tôi nhìn nó thương hại. Có lẽ thương hại cả mình nữa. Không đứng đi dánh vào một thằng oắt yếu như con chim chích này! "Thanh lấy áo Hiên mà mặc". "Khỏi. Hết rồi!". Tôi nhấm một ngụm cà phê. Chất đắng thế vào cổ, xộc lên tận mũi. Cay cay như muốn khóc. "Trên kia có gì vậy?" "Hả? " nó giật mình: "À, có Thượng đế!". "Không phải - tôi cãi - Trên ấy có nhiều sao và có ba của Hiên".

Hình như cha tôi mất từ ngày tôi mới ra đời. Chỉ duy nhất một lần mẹ cho tôi xem hình người đàn ông điển trai trong tấm ảnh bằng lòng bàn tay như được ghép lại bằng nhiều mảnh vụn. Mẹ bảo: "Ba mày đấy!" rồi bật khóc. Về sau, lúc mẹ không

TÓC NGẮN

có nhà, tôi thường lên xem hình ba. Người đàn ông có đôi mắt dài, đẹp và chân mày rậm. Cầm bánh ra hình chữ điền và chiếc miệng rộng lúc nào cũng muốn cười. Ba tôi đấy! Ba thương yêu của tôi đấy. "Mẹ ơi, sao lại chết?". Mẹ sầm mặt, trán nhăn lại đau đớn "Chuyện người lớn con nít biết làm gì! Thôi ngủ đi, khuya rồi". Tôi nghiêm mặt, cái miệng rộng như sắp cất tiếng cười. Tôi nói to thành tiếng "Ba đấy" rồi rúc rích. Mẹ trở người, câu "Con điên, để cho mẹ ngủ chứ!". Tôi nhắm mắt. Tôi mong được nhìn mặt ba đến nỗi đêm nào cũng nghe tiếng kẹt cửa. Tôi mơ thấy ba về. Mặt ba mỗi lúc bỗng hóa thành mặt Thanh Lương. Íu và nhợt như một cọng bún lâu ngày trong nước.

Lớp học thêm mất điện. Tiếng người đập muỗi lớp bộp. Tiếng cười ré lên như liên thanh ở góc phòng. Rồi im lặng. Một lúc bỗng lại rộ như mưa hè. Tôi và nó ra ngồi ngoài hành lang. Khu học thêm tối mù. Có tiếng quả kéo rơi xuống sân buồn buồn. Một bà già đi ngang qua mặt tôi, mùi dầu nóng phủ khắp người. Mỗi

NGUYỄN THỊ CHÂU GIANG

lần ra ngồi ngoài hành lang tôi vẫn thấy bà đi ngang qua như thế. Tóc, áo, quần đều trắng. Mà là người thực chứ không phải ma.

Nó bảo "Mai là sinh nhật Thanh". "Ừ. Vậy là Hiền hơn năm tháng mười ngày. Tại sao lại là năm tháng mười ngày nhỉ? Thanh phải gọi Hiền là chị rồi!". "Không thích. Hơn nhưng cùng tuổi". Tôi quàng tay qua vai nó. Cả hai mái tóc đều ngắn cũn cỡn. "Cho Thanh nè. Của mẹ làm...". "Cảm ơn". Nó cười khắp khởi như trẻ con. Bóng đèn điện lóe lên lại phụt tắt. "Cúp không? - tôi gạ - Ra quán nước". Nó ngoan ngoãn đồng ý. "Mai Hiền nhớ đến!". Nhìn quen bóng tôi, tôi thấy mặt nó non thơ quá. Những muống cắn vào má một phát cho đỡ thèm. Và mơ hồ nhận ra tình cảm của mình đã khác trước! Tình cảm của mình với nó đã khác trước lắm rồi!

Nhà Lương khá hơn nhà tôi, hiểu theo mọi nghĩa. Một biệt thự nhỏ nằm dưới giàn bông giấy im lìm. Lạnh và kiêu ngạo. Bạn Lương cũng khác. Không quê mùa, tếu táo như lũ bạn tôi. Một đứa hỏi "Bồ hả

TÓC NGẮN

Lương?". Tôi luống cuống. Con bé táo tợn đã chạy đi đâu mất. "Không. Bạn bè". Tôi cười như mếu. Một người đàn ông to lớn bước vào. Lương bảo: "Đây là ba Lương". Tôi ngẩng đầu, suýt nữa đánh rơi ly nước. Người đàn ông đó rõ là cha của tôi bằng da, bằng thịt trước mặt. Người đàn ông có đôi mày rậm, chiếc cằm vuông và miệng lúc nào cũng như muốn cười. "Hiền sao thế?". Tôi lắc đầu. Chỉ mong sao trên đời người giống người. Như tôi và nó. Lương kéo tôi về phía ba nó: "Đây là bạn con. Hiền Lương!". Hình như ông ta cũng hơi lão đạo. Chắc vì gió ở ngoài thổi vào mạnh quá! Mùa này gió thổi vào lạnh lắm! "Các cháu ở chơi, bác thấy hơi mệt!". Mắt ông ta dài và đẹp. Có một lần mẹ bảo đừng nên yêu con trai mắt dài và đẹp. Đa tình lắm và cũng vô tình lắm! Tôi lùi sát vào tường. Tự nghĩ thầm, trên đời chẳng có nhiều người giống nhau cùng một lúc đến thế! Tiếng ông ta loáng thoáng: "Ba thấy mệt. Ba lên với mẹ!". Bỗng nhiên tôi thấy bức tức, đau đớn muốn la hét, muốn nói một câu gì đấy với người đàn ông mà tôi

cho là ba tôi kia. Nhưng tôi chỉ làm lì nhìn ông đi lên lầu và im lặng. Im lặng cho đến hết buổi tiệc. Lúc ra cổng, tôi vô tình nhìn thấy cánh cửa sổ trên lầu hé mở. Một người đàn ông đứng nhìn ra. Ông ta có đôi mày rậm, cái miệng lúc nào cũng như cười khinh bạc và cặp mắt dài, đẹp quán quýt chân tôi.

Tôi quyết định không đi học thêm nữa. Tôi sợ nhìn thấy Lương thì sẽ nhớ đến người đàn ông đó. Tôi đóng cửa đọc sách, nghe tiếng mẹ ngoài cửa: "Hiền không có nhà. Ủ, nó không đi học thêm nữa. Ủ thôi cháu về!". Mẹ đẩy cửa vào: "Con làm sao thế? Thành Lương đến tìm con". "Kệ". Tôi úp mặt vào gối. Chưa bao giờ tôi không tin vào linh cảm của mình. Tôi thấy thương tôi và Lương. Thương cho tình cảm của chúng tôi quá. Chắc bây giờ Lương đang ngồi buồn trong quán nước có cành mạn đại như những ngù vai trắng muốt. Tôi cũng buồn. Và nước mắt của chúng tôi thì giàn giụa không bao giờ ngừng! "Mẹ ơi, con và Lương có thể là hai chị em không?". "Có thể - mẹ cười - nếu mẹ sinh

TÓC NGẮN

ra nó. Còn chúng mày lại rất giống nhau". Vậy là mẹ vẫn chẳng nghi ngờ gì hết! Chao ôi, mẹ thật tội nghiệp! "Mẹ này, nếu như cha còn sống...". Mẹ thần thờ: "Đừng có điên. Ngủ đi!". Vai mẹ rung rung. Mẹ lại cắm cúi vào may. Tiếng may sè sè đều đặn, buồn như tiếng nước nhỏ tóc tách ngoài sân.

"Tình yêu có thật không mẹ?". "Con nít hỏi chuyện đó làm gì!". Mẹ trở mình, thở khẽ. Tôi rúc sâu vào chăn, nghe má âm ẩm nước. À, thì ra mình vẫn trẻ con. Trẻ con không bao giờ biết được chuyện của người lớn. Trẻ con chỉ biết ngồi vào bàn và bắt đầu bài tập đọc vỡ lòng "This is father... This is mama... This is my Family..."⁽¹⁾. Mà những bài học vỡ lòng ấy thường buồn lắm và dễ nhớ lắm! Như một buổi chiều trong quán ẩm ướt có hai đứa bé ngồi ngắm những cánh mạn đại rơi đầy bàn nước mà quên ngày sắp qua đi...

(1) "Đây là ba. Đây là mẹ. Đây là gia đình tôi".

ĐÁM CƯỜI SAO

*"... Đây một vì sao
Đây hai vì sao..."*

Cô nhỏ bước men theo vệ đường. Phố vắng và bình yên. Trên trời lác đác vài nụ sao nhấp nháy sáng, lúc ẩn lúc hiện như những chiếc khuy sau tấm áo mây đen trĩu. Những hàng cây xanh thẫm nặng u buồn, khẽ xào xạc bài hát muôn đời tình yêu của trời và đất. Mọi vật rút về trong vỏ ốc tĩnh lặng được xây bằng thứ ánh sáng dịu dàng và xanh biếc. Cô nhỏ dừng chân bước, khẽ so vai vì lạnh. Tiếng côn trùng rả rích, tiếng gió u u như tiếng tù và vọng về từ một đồng cỏ xa xôi. Cô nhỏ lắng tai nghe ngóng. Có tiếng ho khẽ, rồi một giọng nói lơ đãng nhưng rất ấm vang lên: "Mày về với mẹ đi, tao ở đây trông hàng. Nhìn thấy ông ấy tao chịu không được đâu! Mà trời

TÓC NGẮN

cũng sắp mưa rồi!". Cô nhỏ mỉm cười mơ màng, bước chân chậm hẳn lại. Trời trong thế này làm sao mưa, ai nói lạ thật! Cô thích thú nghĩ - Mình sẽ đi thật chậm, rất chậm để lâu về đến nhà. Lâu lắm rồi mình mới được tự do như thế này! Ba mẹ sẽ không la mình. Hẳn thế rồi!

"Rào... rào..." mới đó mà mưa đã đến thật. Mưa xối xả. Mưa như trút nước. Những giọt nước mưa to tướng gõ vào ống nước bong bong, phát tiếng kêu âm ỹ. Gió thổi sầm sập, lung lay những bóng đèn khuya trên phố. Chú nhỏ tắt điện rồi thấp ngọn đèn dầu. Những quầng sáng đỏ quạch lan dần vào bóng tối, xua đi hơi nước ẩm và lạnh lẽo. Ngoài hiên chợt có tiếng giậm chân, tiếng xuýt xoa vì rét. Chú nhỏ đẩy cửa. "Ái". Một cô nhỏ kêu lên hốt hoảng, lùi sát vào chân tường. Cô nói như thanh minh, tiếng được tiếng mất trong gió lạnh: "Tôi... tôi chỉ muốn trú mưa...".

Chú nhỏ dẫn cô vào nhà, đặt cô lên chiếc ghế kê sát ngọn đèn. Trong giây lát, chú nhỏ tưởng như cô là nàng tiên bé bỏng

xuống trần với đôi cánh ướt át. Cô nhỏ ngược mắt nhìn chú, những giọt nước mưa đậu trên hàng mi cô lúng liếng như hai vì sao màu hồng. Cô đưa bàn tay xinh đẹp lên vuốt mái tóc sũng nước. Những vầng sáng tiếp tục chuyển động quanh căn phòng. Cô nhỏ rút chiếc cổ trắng xanh như một cổ lọ, hít hà:

- Trời mưa to ghê anh nhỉ? Không biết bao giờ mưa mới tạnh!

- Cũng chả lâu đâu. Mưa rào thế này.

- Chú đứng dậy đi về phía cửa. Bên tai chú mơ hồ nghe tiếng chạm sột soạt của quần áo, tiếng cọt két buồn buồn của dây hàng ghế cũ mềm đang rung lật bật theo mỗi bước chân - Nhà cô ở đâu vậy? "*Mà hỏi như vậy để làm gì? - chú tự nghĩ - Thật ra những điều đó mày đã biết từ lâu. Cả những điều không nên biết mày cũng biết. Chúng chỉ mang lại nỗi buồn cho mày. Vậy thì hỏi để làm gì?*"

- Không xa. Ở đâu đường đằng kia anh ạ!

- Thảo nào - Chú thấy đau đau nơi cổ

- Thảo nào tôi thấy cô quen quá!

TÓC NGẮN

Cô nhỏ cười "*Còn tôi thì bây giờ mới biết anh!*". Hai mắt cô kéo dài như hai giọt nước. Cô hồn nhiên nắm tay chú sung sướng.

- Anh lại đây ngồi. Như thế có lẽ sẽ ấm áp hơn.

Chú thấy ngượng. Cổ họng lại như có gì chẹn ngang. Cô nhỏ vẫn vô tư mỉm cười:

- Có phải lúc nãy anh bảo trời mưa không? Anh hay thật, sao anh biết!

- Tôi thích ngắm sao lắm. Lần nào tôi thấy trời ít sao, một quầng thâm tím quanh mặt trăng là trời sắp mưa.

- Tôi cũng thích ngắm sao, nhưng chỉ ngắm suông thôi, như thế này này. - Cô nhỏ chun chun cánh mũi, nheo mắt mơ màng. Nom cô như một con thỏ con trắng muốt, trắng muốt và ngộ nghĩnh.

- Thế cô đã đọc *Những vì sao* của Đô-đê chưa? Chưa à? Thật là đáng tiếc quá! Nếu như đứng ở thảo nguyên thế nào tôi cũng tìm thấy được ngôi sao Ma-gơ-lơ, nàng Ma-gơ-lơ xinh đẹp của chàng mục

đồng. Còn tôi và cô thì không thấy đây. Chúng ta ở thấp quá. Mọi tâm nhìn của chúng ta đều bị vật cản che lại. Cô có bao giờ cảm thấy như vậy không?

- Tôi ư? Có lẽ chưa bao giờ thật!

Bất giác chú nhỏ khẽ nhún vai, đây vẻ bất cần. Chú lại tiếp tục nói, tiếng nói lơ đãng như vọng lại từ ký ức:

- Người ta bảo cứ bảy năm một lần các vì sao lại cưới nhau. Tôi thì tin như thế lắm! Này nhé, cô thử chia các sao ra xem. Một bên là những chàng trai của mặt trời, một bên là những cô gái xinh đẹp của mặt trăng. Hồi bé, lúc cha tôi còn sống, cha tôi vẫn thường bế tôi lên gác cao để ngắm sao - lòng chú bỗng xót xa. Chú nhớ như in lúc người ta đặt cha vào quan tài. Chiếc xe nhà táng trôi đi, trôi đi mãi. Còn chú đứng lại sau cánh cửa và khóc nức nở. Chú không muốn mọi người nhìn thấy nước mắt của mình. Mà cha thì cứ trôi đi, trôi đi mãi - Lúc ấy tôi mơ thấy một ngôi sao rơi qua cửa sổ và nói với tôi rằng, năm tôi mười tám tuổi sẽ có một ngôi sao đến xin cưới tôi. Thế là tôi chờ đợi mãi!

TÓC NGẮN

Cô nhỏ tròn xoe mắt, đập đập hai lòng bàn tay vào với nhau:

- Ôi, thú quá đi mất! Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười tám.

"Mười tám - chú nhỏ nghĩ - Đã mười tám năm, mười tám năm. Sao chứ? Không sao cả. Chỉ có điều này đã chờ đợi. Đây chỉ là chuyện con nít. Nhưng mà vẫn chờ đợi!... Cha bảo hạnh phúc là khi có điều gì đó để chờ đợi trong tương lai. Mà má thì đã chờ đợi suốt mười tám năm rồi!"

Tiếng mưa tóc tách ngoài thềm. Vài đôi giọt nước bắn lên máng xối cọc lốc. Cô nhỏ ghé mặt qua khung cửa sổ:

- Tạnh rồi! Thôi, tôi về đây.

Chú nhỏ đưa cô ra đường. Trời đã trong trở lại, có chỗ sáng lên như một miếng thiếc to. Rất to. Đôi chiếc lá rơi xuống tẽ ra mỗi ngã, sáng lên lần cuối rồi phụt tắt.

- Anh ở đây một mình à?

- Một mình, một mình - chú nhỏ hốt hoảng vì nhận thấy giọng mình đang vỡ ra đột ngột - Chỉ một mình tôi.

- Không cô đơn?

- Không. Chẳng có gì đâu!

Cô nhỏ chìa bàn tay về phía chú. Nó nhỏ nhắn và ấm áp. Giống như một chiếc lá trong nắng. Và chú muốn giữ mãi chiếc lá ấy trong bàn tay vụng về.

- Cảm ơn. Thật là cảm ơn anh.

Cô nhỏ bước đi. Qua cột đèn, bóng cô hắt xuống nền đường hình chữ thập như một ngôi sao bốn cánh, thon thon, nhẹ nhẹ. Rồi biến dần vào vùng tối.

Chú nhỏ nhăn chuông, bối rối. "*Này một vì sao, này hai vì sao...*". Tiếng đàn pi-a-nô rất tình cảm dừng lại trên lầu. Tiếng cổng sắt rít lên ken kết. Cô nhỏ hiện ra sau tấm cửa nặng nề. Áo xanh biếc điểm những đốm hoa trắng to bằng lòng bàn tay. Tóc cột vòng lên như đuôi ngựa non. Trông cô không giống chút nào với thỏ con ướat át hôm trước. Chú mỉm cười. Cô nhỏ hỏi, sẽ sàng:

- Anh kiểm ai vậy?

Chú đứng như trời trồng. Một cái gì tan vỡ ở trong lòng. Giống như lúc chú chia tay với con tàu yêu thương mà biết sẽ không bao giờ mình gặp lại nữa.

- Cô đã để quên cuốn *Những vì sao* ở quán nước của tôi. Cô đã để quên ở đó.

- Thật ư? - Cô nhỏ nháu mày suy nghĩ - Thật ư? Sao tôi không thể nào nhớ ra được? Không thể nào. Có lẽ anh nhầm...

- Tôi nhớ rõ là cô - Chú gắng gượng - cuốn sách viết về đám cưới sao, về những nàng Ma-gơ-lơ xinh đẹp.

- Những nàng Ma-gơ-lơ! Tôi đã nghe ai đó nói. Nhưng bây giờ thì quên rồi. Lạ thật!

Tiếng còi xe ô tô to to. Mùi hơi nóng hầm sau lưng. Cô nhỏ tươi nét mặt. Nhưng trong đôi mắt sáng của cô bỗng gợn lên nỗi buồn. Cô reo nhỏ, sung sướng:

- Ôi, ba tôi đấy! Vậy là ba tôi cũng về. Anh cần gì nữa không?

Chú nhỏ luống cuống. Mặt bỗng rất như phải lửa, chú lầm nhảm "... *Này hai vì sao. Đêm đêm chúng đi tìm nhau trong mơ ước của mình...*"

- Cô cầm lấy đi. Nó là của cô đấy. Của cô đấy!

- Thế mà tôi không thể nào nhớ được. Tôi... - cô chớp mắt ái ngại - tôi cũng cảm ơn anh nhiều. Nhưng có lẽ anh đã nhầm.

Chú mỉm cười. Cổ họng đắng nghẹn. Một tấm thiệp từ cuốn sách rơi xuống. Một cô bé đi trong trời mưa ướt lướt thướt. Một ngôi sao xinh đẹp như nàng Ma-gơ-lơ của chàng mục đồng. Bánh xe lăn qua đê lên ánh sáng của vì sao. Đôi mũi giày nhỏ của cô bé lướt qua cả bóng dáng của chính mình.

Chú nhỏ quay đi nghẹn ngào. Chuyển tàu đi mãi. Đi mãi. Đi mãi. Và không bao giờ quay về. Và không bao giờ mình lại được chia tay lần nữa!

TÓC NGẮN

Đã tròn bảy năm. Đã tròn mười tám tuổi.

Nhưng đêm nay không có vì sao nào cười nhau cả. Những nàng Ma-gơ-lon đã đi ngủ từ lâu trong nhung lụa của mình.

MÙA MƯA

Tôi và nó học cùng một lớp. Nói thân cũng được mà không thân cũng được. Chúng tôi lúc nào cũng đứng bên hai bờ của một dòng sông. Tôi đứng bên lở. Nó đứng bên bồi. Theo năm tháng, bên lở thì lở thêm. Bên bồi ngày càng màu mỡ lên mãi. Bên ấy nó như một viên ngọc quý được nâng niu cẩn thận. Bên này tôi là hòn đá vát vường. Buồn nhưng không nói. Không tâm sự. Vì rồi sẽ chẳng ai hiểu mình đâu!

Đến ngày thứ ba hấn xuất hiện. Hấn đi giữa những dãy bàn một cách tự tin, môi mím nụ cười kiêu hãnh. Lũ con gái tụ lại xì xào, thậm chí có vài đứa đỏ mặt. Nó hích vai tôi hồ hởi "Được, phải không?". Tôi thờ ơ liếc nhìn mặt hấn. Một tiếng gì bỗng dội ngược trong lòng. Chao ôi mặt hấn, nhất là đôi mắt sao mà quen thuộc

quá! Có lẽ vì nó chứa đựng những nỗi buồn
phiền, chua xót. Những nỗi buồn đã từng
rơi rớt trên quãng đường niên thiếu của tôi.
Tôi khẽ thở dài: "Thật à? Tao không nghĩ
thế!" Nó có vẻ phật ý "Mày lúc nào cũng
vậy. Giúp tao nhé!" Tôi thọc sâu tay vào
túi, lại gần hẳn "Chỗ này là của tôi. Bạn
lên kia kìa!" Tôi chỉ cho hắn chỗ trống
bên cạnh nó. Hắn ngập ngừng ngồi vào
chỗ mới - chỗ của tôi - rồi quay đầu lại
cười: "Bạn ngồi đây thì tốt hơn. Thấy
bảng rõ lắm!" Tôi ừ hử cho qua chuyện,
nghĩ thầm "Nụ cười của hắn cũng rất
buồn. Sao thế nhỉ? Tại sao lại buồn nhỉ?
Đáng lẽ chỉ có mình..." Chuông vào học.
Lời của hắn quả là rất đúng. Tôi nhỏ xiu,
muốn nhìn được bảng phải vượt qua ba,
bốn cái đầu lêu nghêu, trong đó có đầu
của hắn. Tôi ngồi cuối, thỏa thích quan
sát lớp. Những đứa con gái, con trai khi
thậm thụt, khi công khai liếc về bàn cũ
của tôi. Ở đó có hai ngôi sao rực rỡ: nó
và hắn đều rất đẹp, rất thông minh, rất
 lịch sự và một đồng thứ "rất" nữa mà tôi

không bao giờ có. Tôi bỗng hối hận về việc mình làm. Giá như tôi vẫn ngồi chỗ cũ, chỗ của hấn bây giờ, hấn trong mắt bạn bè cũng có một phần hình dáng của tôi. Một con nhỏ buồn bã, ủ rũ như một lá vàng khô. Lúc nào nhìn lên tôi cũng thấy nó và hấn nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Về một bài hát, về một con đường, về một nhà hàng mà tôi chưa bao giờ được bước chân vào... Tôi khẽ thở dài. Đây là một thế giới khác, không phải của mình. Mình đi ngoài lề. Và tụi nó thật đẹp đôi, thật hợp với nhau!

Những lần trước tôi đi nhờ xe nó. Bây giờ thêm hấn, tôi bối rối một lúc rồi bảo "Hai người chở nhau đi. Tôi đi xe này. Đến ngã ba thì ai về nhà nấy!" Nó cười chúm chím, môi đỏ mọng e ấp trong mớ tóc dài. Tôi gò lưng đạp xe, bỗng thấy thềm một mớ tóc bông bay bay trong gió. Tiếng hai đứa sau lưng líu ríu như chim ran trên cành. Hấn cười: "Sao bạn đạp xe ghê quá. Mình theo không kịp." Tôi mím miệng, thở hển hển: "Tạo điều kiện cho hai người. Với

TÓC NGẮN

lại mình quen chạy nhanh. Giống con trai mà!" Hấn nhìn tôi chăm chú "Mình chỉ thấy bạn buồn". Tôi giật mình. Trong lớp không ai nghĩ rằng tôi buồn. Cả nó cũng vậy. Cả loài người này hẳn cũng sẽ cho là như vậy. Một con chim chích nháy dựng trên những luống cây. Riêng chỉ có hấn, hấn biết tôi buồn. Những nỗi buồn rơi rớt trên quãng đường niên thiếu tôi đã đi cho đến tận bây giờ. Tôi im lặng, lắng nghe tiếng mồ hôi nhỏ xuống cổ, chạy nhón nhột trong áo. Phía trời xa bỗng vang lên tiếng ì ì vừa lạ lùng vừa quen thuộc. "Tiếng sấm đấy!" Nó reo lên "Sắp mưa rồi!" "Không đâu". Tôi và hấn cùng buột miệng. Một lát tôi nói "Mai kia mới mưa. Mưa đầu mùa. Tội mình ghé quán đi!" "Ừ, mình cũng nghĩ thế!" Hấn hưởng ứng, mặt buồn buồn. Nhưng chắc chỉ vì tôi đã tưởng tượng thế thôi.

Trời sắp mưa. Mà chắc sẽ mưa to lắm. Vì mây đen ùn lên như khói thế kia. Và gió thổi ran cả mái nhà. Tôi quay mặt ra

cửa quán nhưng tai vẫn nghe ngóng những tiếng chuyện trò của bạn bè. Bỗng dưng tôi thèm được vô tư như nó, ngồi đối diện với hấn và vui vẻ biết bao nhiêu! Đây, cứ thử nhìn vào mắt hấn. Tôi lắc mạnh đầu. Tại sao tôi lại nghĩ đến hấn? Tại sao lúc nào mà cũng nghĩ đến hấn? Chẳng lẽ chỉ vì nét mặt hấn gắn liền với quãng đời tuổi thơ đầy đau buồn của mà? Hay vì một điều gì khác sâu xa hơn, lạ lùng hơn những tháng ngày đã qua? Còn hấn và nó, chẳng lẽ điều ấy đã làm cho mà buồn hơn sao?

Những chiếc lá khô cong lăn tròn dưới sân. Mưa dần nặng hạt thành những tấm voan trắng trong gió. Mùa mưa này giống hệt những mùa mưa đã qua. Nhưng năm nay mưa buồn hơn. Vì năm nay mưa tròn mười tám tuổi. Và mưa thì bao giờ chả buồn, chả khiến người ta suy nghĩ một điều gì đó về cuộc sống. Có những sự việc cứ đều đặn trôi qua cuộc đời mà không để lại một dấu ấn gì. Có những sự việc cứ lặp đi lặp lại đến nôn nao cả người. Đứng trước mưa, người ta thấy

mình nhỏ bé, thấy mình bơ vơ trơ trọi trên đời. Mà mưa thì cứ rơi mãi. Mà người thì cứ nhỏ bé đi mãi, mất hút vào giữa dòng xoáy hỗn loạn của cuộc đời. Tôi nhìn về phía hấn. Hấn và nó đang chơi một trò gì đấy vui vẻ. Có lẽ đó là một trong những trò chơi tôi và nó từng chơi. Những trò chơi hướng về một vùng đất xa lạ của ước mơ. Tôi lại nhìn hấn, bỗng dưng thấy một cái gì mơ hồ buồn len khẽ vào tâm hồn như chiếc lá rơi làm khuấy động vùng nước nhỏ dưới sân trường.

"Mưa thế này chắc lâu lắm!" Nó kêu lên khe khẽ. Tôi và hấn im lặng. Một bông hoa tởi rơi xuống sân thẳng thốt. Màu tím cứ nhạt dần rồi trắng xóa dưới mưa. Tôi thì thầm, tựa như nói với chính mình "Ngồi ở quán này mà ngắm mưa thì thú lắm. Có những điều muốn quên". Nó thở thườn thượt "Nhưng chán lắm!". Nhìn nó co ro trong chiếc áo khoác ấm áp, tôi bỗng thấy nhớ một điều gì đó đã qua đi trong cuộc đời mình. Một cái gì đó rất buồn bã và tâm thường, quen thuộc như hàng ngày lặp

lại đều đều. "Về thôi!" Nó đẩy ghế đứng dậy. Nom nó mặc áo mưa dễ thương như một con thỏ con ướt át. Thảo nào tụi con trai trong trường cứ liếc nó mãi. Tôi cười "Tao ở lại một chút. Lát tao đi bộ về!" Rồi quay sang hấn "Bạn đưa nó về đi". Hấn đứng lên không nhìn tôi. Hai dáng người mờ dần sau màn nước. Tôi trông theo, thấy nao nao một nỗi gì khác hấn nỗi buồn thường ngày trào dâng lên mi. Những dòng nước chạy trên thành ly lạnh tanh như những giọt nước mắt. Tôi so mình nhắm chặt mắt. "Mình ở lại được không?" Tôi giật mình quay lại. Hấn mỉm cười bối rối. "Thế còn...?" Tôi bỏ lửng câu hỏi. "Thật ra - Hấn nói khó nhọc - có những điều chính mình cũng không thể hiểu được. Ở bên bạn mình rất vui. Mình luôn luôn nghĩ rằng..." Tôi hơi sững người. Lại nao nao trong lòng. Một nỗi buồn, hai nỗi buồn. Nhưng có thể lắm chứ, khi gặp nhau, chúng lại hòa thành niềm vui. Vì hiểu nhau, vì cảm thông và vì một cái gì đó sâu xa hơn trong lòng nhau.

TÓC NGẮN

Tôi im lặng. Và hắn cũng im lặng. Và cả hai chúng tôi cùng im lặng. Ngoài kia mưa vẫn tiếp tục rơi. Những bông hoa tôi vẫn thảng thốt chạm đất như những tiếng thở dài. Chỉ riêng màu tím của hoa bỗng hắt lên những ngọn lửa lung linh như chiếc cầu vồng vừa hiện lên trong mắt tôi và hắn!

NGƯỜI GÁC BÌNH MINH

Sáng nào ông già cũng lên ngôi trên mô đất rộng. Sau lưng là những cánh đồng trở bông nối tiếp mấy dải cỏ xanh màu ngọc bích. Trước mặt, đi xuống thấp phía dưới là một con sông nhỏ luôn thay đổi màu theo thời tiết. Những chiếc đơm cá nhô lên khỏi mặt nước như những chiếc chuông đồng gỉ sét. Chiếc thuyền nan của ông già đậu bên mép sông, dập dềnh như chiếc lá nâu gặp sóng. Ông già ngồi im phăng phắc, có đến hàng tiếng đồng hồ, giờ mặt về phía đông. Tóc và râu ông bạc trắng, phủ lòa xòa xuống khuôn mặt phúc hậu. Những bắp thịt săn chắc của thời thanh niên chảy nhẽo ra dưới lớp da dãn deo. Chỉ riêng sắc da đỏ tía của những năm tháng gió bụi còn được giữ lại. Chiếc tẩu trên miệng ông lâu lâu lại rúc lên từng hồi như tiếng nôi cơm sôi lục bục. Ông lão nheo mắt về khoái trá, phì ra một làn hơi đục như sương buổi

TÓC NGẮN

sớm. Nhìn ông lão là lạ, vừa có nét cổ kính của một pháo đài cổ, vừa có vẻ vững chắc của tòa nhà mới xây. Tiếng cá quẫy lóc bóc rất mạnh dưới sông không làm ông lão giật mình. Ông vẫn ngồi như một gốc cây già cỗi in trên nền trời. Sương rơi lộp bộp trên lá cỏ, bám vào áo ông lão như bạc vụn. Phía chân trời bỗng nhiên xuất hiện một vệt trắng như chiếc khăn lụa bạch vắt ngang trời. Khi chiếc khăn xòe rộng thì nó dần dần chuyển sang màu hồng phớt trên má những quả đào. Lúc ấy ông lão từ từ đứng dậy, vươn vai thật mạnh để nghe rõ tiếng xương kêu lục khục. Ông lẩm bẩm một câu gì đó rồi đi xuống sông với vẻ mặt mãn nguyện, mặc dù lúc nào trong đơm cũng chỉ có mấy con cá bé bằng ngón chân cái của ông lão - ngón chân nứt nẻ và căng đầy bùn đất. Ông lão lúi húi dưới sông, đặt lại đơm rồi đưa thuyền ra giữa sông. Tiếng rẽ nước roàn roạt vẫn chưa làm tan vẻ mê hoặc của buổi sớm. Ông lão nheo nheo mắt nhìn mặt trời đã lên to và mọng như một thứ trái cây quý trên đĩa trời và nói to sung sướng:

NGUYỄN THỊ CHÂU GIANG

- Ê, chào bình minh! Chào lão, thế là nhiệm vụ của ta đã xong rồi!

Tiếng ông lão âm âm qua mấy bụi lau trắng ngà, nghe như giọng nói vọng lên từ quá khứ rồi theo gió hòa tan vào dòng sông đang xuôi chảy.

Bỗng nhiên tôi có ý định dậy sớm hơn ông lão để lên mô đất ấy. Tôi thèm được xem sự hứng thú này đã kéo ông già ngồi im lặng đến mấy tiếng đồng hồ. Và hơn nữa, còn vì tính hiếu thắng của trẻ con.

Hơi gió mát rượi. Những vì sao trên trời đã bắt đầu ngái ngủ, cặp mắt trở nên đục lờ. Tôi chạy phăng phăng qua con đường nhỏ phủ đầy cỏ dại và bùn đất. Sương bám đặc vào hai ống quần lạnh ngắt. Khi đã mang trong mình cảm giác của người chiến thắng, tôi mới nhìn ra sau lớp sương, ông lão đã ngồi trên mô đất từ lúc nào. Chiếc tẩu trong miệng ông lại rít lên lụp xụp, lọc xọc như tiếng nước reo. Tóc và râu ông bay phơ phất như trong truyện cổ.

TÓC NGẮN

"Chào ông" - Tôi hớn hển leo lên mô đất. Suýt nữa tôi có cảm giác rơi vào cái vực không đáy màu xanh nếu không có ông già bên cạnh.

"Chào cháu" - Ông lão nheo mắt đầy thiện cảm - "Cháu là con nhà ai nhỉ?"

"Cháu là cháu dì Nam. Nhà ở đằng kia ông ạ!" - Tôi đưa tay chỉ căn nhà tường trắng núp dưới giàn mướp dày đặc hoa vàng - "Cháu đến đây đã một tuần rồi!".

"Ồ" ông cụ lim dim, tay mân mê chiếc khuy đã sắp bung trên ngực áo "Ồ. Vậy cũng tốt!".

"Ông này, ông lên đây làm gì, ông không sợ bị cảm à?".

"Ông gác bình minh, cháu nhỏ ạ." - Rồi như để tôi hiểu thêm, ông nói như tiếng vọng vào vách đá "Ông ngồi gác bình minh. Từ khi cụ bà mất đi ông vẫn lên gác bình minh. Người ta bảo như thế sẽ nhìn thấy cụ bà về, nghĩa là thấy những người thân đã chết của mình quay về".

Tôi cảm thấy quả tim muốn vỡ ra vì sung sướng. Chỉ vì một điều là tôi đã biết

được bí mật của ông già. Có nghĩa là tôi đã có bí mật của riêng mình. Khi có bí mật riêng thì người ta đã lớn. Dì Nam sẽ không gọi tôi là "miu con" và chị Phương cũng sẽ không kêu tôi là "nhóc tỳ". Tôi mỉm cười thì thầm "Ông ơi, ông ngồi gác đã lâu, ông có bao giờ thấy bà về chưa?"

"Có" - ông lão cười khà khà - "Bà như hồi còn trẻ. Bà đi ở dưới sông lên, bà rất đẹp!".

"Bà có mang dưa thần xuống không hả ông?".

"Không. Bà chỉ mang cho ông tình cảm thôi!"

Tôi chống cằm suy nghĩ. Thật khó tưởng tượng được tình cảm sẽ như một thứ đồ chơi nào hay nó được đựng trong một chiếc bình cổ để bà mang theo.

"Ông ơi, sao trên trời có rơi xuống không ông?"

"Ông chưa thấy, nhưng chắc chắn là sẽ có. Mắt ông bé lắm, ông chẳng thấy gì cả. Cháu học nhiều, đi nhiều, mắt cháu rộng, cháu sẽ nhìn thấy nhiều!"

TÓC NGẮN

Đám mây hồng đang sắp tụ lại thành mặt trời. Sương tan dần trên nhánh cỏ. "Bình minh đã lên rồi đấy ông! Ông đã thấy bà về chưa?" - Tôi hỏi ông.

"Hôm nay thì không vì ông đã có cháu ngồi nói chuyện. Lúc nào ông cô đơn thì bà về!".

"Ông ở một mình à?"

"Với đứa cháu còn nhỏ và làng xóm".

"Thế bố mẹ nó đâu ông?"

"A cô bé này, tò mò ghê nhỉ! Bố mẹ nó đi làm xa. Rất xa."

"Mẹ cháu cũng ở xa. Chắc là chẳng bao giờ về nữa". Tôi suýt bật khóc. Vì tôi thấy nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ giàn cây râm bụt đâm hoa đỏ như đèn. Vì bây giờ tôi phải sống luôn với dì Nam và xa những năm tháng còn bé.

"Chà, chà" ông già đưa bàn tay thô nhám vuốt tóc tôi - "Chà, chà!" và nhìn tôi thông cảm. Ngay lập tức tôi cảm thấy cổ họng hết nghẹn ngào.

"Xin chào bình minh. Vậy là nhiệm vụ của ta với lão đã xong rồi!" - Ông già đưa tay vén râu sang một bên. Những sợi râu óng óng lên như cước.

"Xin chào bình minh! Chào bạn! Chào ông!" Tôi bật cười khanh khách và lao xuống mô đất. Đến nửa chừng tôi quay lại, ông lão vẫn đứng ở đó, lưng hơi còng, chiếc tẩu đen chỉ còn bé như một ngón tay út tiếp tục rúc lên lục bụi, lục bụi.

Sáng hôm sau tôi dậy sớm hơn bữa trước. Tôi có cái khao khát rất trẻ con là được đến trước ông già, một mình mình đứng gác bình minh. Nhưng hầu như sáng nào đến đó, tôi cũng đã thấy ông già ngồi sững trên mô đất, lưng khom như một lưỡi liềm và mắt nhìn không chớp về phía đông.

"Ông ngủ đêm ở đây hả ông?"

"Không. Nhưng đây là một bí mật"

Tôi thấy buồn vì mình không biết được bí mật ấy để đến gác bình minh sớm hơn. Ông cười hà hà rồi lặp lại:

TÓC NGẮN

"Đây là bí mật. Chỉ có người già mới biết thôi!"

"Thế bông hoa kia sắp chết rồi hả ông?"

"Ở đâu cháu?"

"Cái bông vàng kia kìa, mọc dưới mép sông ấy. Nó to to là."

"Nó không chết đâu. Nó đi ngủ đấy. Tí nữa cháu sẽ thấy nó tươi lại."

"Nó đã héo thế kia" - Tôi lẩm bẩm -
"Đầu nó gục xuống và đã héo thế kia".

"Cháu đợi mà xem".

Tôi đi men xuống sông. Khi ấy ban mai đã tràn xuống cỏ, lan xuống sông những gợn óng ánh màu đồng. Bông hoa đã ngóc đầu dậy, những cánh hoa bắt đầu tẽ ra thành những móng tay nhỏ.

"Ông ơi, nó tươi lại rồi đấy!" - Tôi reo to sung sướng - "Cám ơn bình minh. Cám ơn bạn!".

"Cám ơn bình minh. Cám ơn lão." - Ông già nhắc lại, véo thêm một mẩu thuốc nhét vào chiếc tẩu.

Tôi phụ ông gỡ đơm. Những con cá to bằng ngón chân cái quẫy lên dữ dội với hy vọng được thả về sự sống, vây bạc óng ánh.

"Cháu thích không?"

"Cháu thích nhưng cháu không lấy đâu!"

"Ái chà, cô bé này láu lĩnh thật."

Hai ông cháu cùng cười. Cuối cùng lúc ra về, tôi cũng xách theo con cá nhỏ màu xanh được tôi rất chuộng, theo yêu cầu của ông lão.

Một buổi sáng tôi lên mô đất mà không thấy ông lão đâu. Cỏ thì vẫn xanh, sương thì vẫn rơi và những chiếc đơm vẫn nổi lên phên như những chiếc chuông đồng gỉ sét. Tôi cảm thấy lòng đê mê vì chỉ có một mình được gác bình minh. Tôi ngồi như phỗng đá và trịnh trọng đón bình minh, như đang làm một công việc vinh quang.

"Này chào bình minh, chào bạn, chào lão" - Tôi chào thay cả phần ông già.

TÓC NGẮN

Nhưng chuyện này kéo đến ngày thứ ba thì tôi đã chán. Tôi đợi mãi không thấy mẹ về cũng không thấy ông già đâu! Chẳng ai để trò chuyện. Những chuyện ngắm hoa, ngắm sông làm mãi cũng nhạt. Vì thế bình minh lên chậm hơn mọi ngày nhiều lần. Buồn buồn tôi ngồi xỏm xuống đất, đào mấy lỗ để miệt mài cho đến lúc nóng gắt sau gáy. Ấy là khi mặt trời đã lên to bằng cái nong, rồi bằng cái đình làng.

Như thường lệ tôi lại lên mô đất đón bình minh. Đi được một quãng, tôi đã thấy chiếc thuyền nan quen thuộc của ông lão nhấp nhô sau lớp sương bạc. Tôi mừng đến ríu cả chân, mấy lần vấp ngã vì dây cỏ chằng chịt trên đường.

"Ông ơi!"

Một thằng bé quay lại ngó tôi. Má nó phúng phính và đỏ hồng như bôi phấn. "Ê, mày làm gì thế?" - Tôi đứng chống nạnh, hỏi sảng.

Thằng bé vẫn dòm tôi trân trân, tay thọc vào mũi ngoáy lia lịa.

"Sao mày không trả lời tao?"

"Em gác bình minh" - Thằng bé trả lời liến thoắng - "Ông em bảo vào đúng bình minh cá trong đơm sẽ nhiều và ngon hơn".

"Thế ông mày... Thế ông em đâu?"

"Ở nhà. Bây giờ ông yếu, ông không đi được thuyền nữa."

"Và cả gác bình minh nữa!" - Tôi thấy buồn xo.

Thằng bé toét miệng: "Chị cũng lên gác bình minh à?"

"Ồ. Từ lâu rồi!" - Tôi nói khệnh khạng, như người từng trải - "Và thấy nhiều chuyện nữa!"

"Chị có thấy bà em không?"

"Có" - Tôi nói dối và vui vẻ vì câu nói dối của mình. Đôi khi tôi cũng cho phép mình làm thế, để mang niềm vui nhỏ cho người khác - "Bà đi từ dưới sông lên và rất đẹp."

"Bà rất đẹp" - Thằng bé nhấn mạnh "Em cũng sẽ nhìn thấy bà về chị nhỉ?"

TÓC NGẮN

"Có thể lắm chứ!" Cả hai chúng tôi im lặng một chút. "Này, trời sáng rồi, em xuống lấy cá đi."

Tôi xuống gỡ đơm cùng chú nhỏ. Chú bước lữn cữn, hai bàn chân đất giẫm lên cỏ ướt lụp phụp.

"Em về!"

"Ồ, mày về sớm không ông đợi. Cho chị gởi lời thăm ông. Hôm nào chở chị qua nhà."

"Chị còn đón bình minh?"

"Còn gác bình minh." - Tôi sửa lại đây vẻ tự hào.

Chiếc thuyền của thằng bé đã ra đến giữa sông. Nó ngửa cổ lên trời kêu rất to "Chào ông, bình minh" rồi cười lách khách. Nó đưa tay vẫy tôi vui vẻ "Mai chị nhé!".

Tôi gật đầu cười. Bỗng nhiên tôi thấy ai chạm vào vai tôi khe khẽ. Tôi quay phắt lại. Mẹ tôi đứng âu yếm cười với tôi. Cổ tôi nghẹn lại đến nỗi không thể nói, không thể bước đi được. Mẹ vuốt má

NGUYỄN THỊ CHÂU GIANG

tôi, hôn tôi rồi bay vút lên trời. Nước mắt chảy ra ướt đầm trên má, trên cổ tôi nhòn nhọt. Tôi chợt hiểu ra rằng mình đã là người lớn, đã là một người gác bình minh thật sự rồi!

TÓC NGẮN

Một

Gió cuốn lá chạy rào rào ngoài sân. Trời căng mọng như da quả mận Đà Lạt, chỉ đợi có người chọc gậy vô là tuôn nước xối xả. Mấy cành cây khô rơi xuống mái tôn lóc cóc, kéo theo tiếng chim hót hoảng gọi bạn.

Một lúc thì mưa. Sấm giật chớp lòe, ầm ỉ như một trận động đất. Chị Lương đi chợ về áo quần ướt nhẹp. Chị với tay cất áo mưa, loay hoay kiếm chỗ đặt túi đồ giữa đồng màu của tôi đang bày đây ra sân. Chị gắt: "*Con khỉ con, lúc nào cũng bừa bãi*". Tôi cười: "*Người ta đang làm nghệ thuật chứ bộ*". Tôi giờ bức tranh đang vẽ dở cho chị xem. Một bờ sông yên lặng với vài cánh buồm trắng lững thững trôi. Chị hỏi: "*Sao không thấy cánh buồm đỏ thắm?*"

(Chẳng là tôi rất mê đắm chàng hoàng tử trong "Cánh buồm đỏ thắm"). "*Chưa. Bây giờ chưa cần hoàng tử để đón em đi nên chưa cần buồm đỏ*". Tôi phụng phịu: "*Chị chẳng nhận xét gì cả*" - "*À, đẹp. Đẹp nhất là cái mặt mèo của em kia kìa*". Tôi ngoảnh vô gương. Một con bé lọ lem nhìn tôi, hai mắt to và ướt long lanh. Cái miệng xinh chúm chím như sắp cười.

Mẹ từ bếp đi lên, chiếc tạp dề cột ngang bụng dính loam nhoam vết mỡ. Mẹ nhìn chị Lương âu yếm: - "*Con đi chợ mua được gì*? - "*Dạ, toàn đồ lặt vặt*". Chị lục túi đồ: "*Con mua cho mẹ chai dầu gió. Còn út Ly, một bộ áo dài nè*". Tôi giãy nảy: "*Ly hồng mặc áo dài đâu*". Chị Lương nghiêm mặt: "*Út lớn rồi. Lên lớp Mười không mặc áo dài ai cho đi học?*" Mẹ phụ họa: "*Phải đó. Chớ không con thành con trai mất*". Mẹ nhìn ra ngoài trời trắng xóa mưa, lơ đãng: "*Thôi hai chị em để đó về ăn cơm*". - "*Còn ba?*" - Tôi nhìn mẹ chờ đợi - "*Chắc ba không về?*" Mắt mẹ buồn hiu: "*Chừng ba về ba ăn sau*" - "*Con thích*

ăn với ba". Chị Lương suyt khẽ. Tôi ngỡ ngác: *"Thiệt mà. Lâu rồi Út chưa ăn cơm với ba"*. Chị Lương phát mạnh vào vai tôi. Tôi òa khóc. Mẹ dỗ: *"Thôi vô ăn với mẹ. Chừng ba về con lại ăn tiếp với ba hén"*. Mẹ vội quay đi, đưa tay xoa mặt. Chị Lương thì thào: *"Mày lớn rồi mà không biết gì hết. Ba mẹ đang giận nhau"*. Tôi len lén nhìn mẹ. Thấy mẹ già và lo âu nhiều. Tôi ân hận: *"Út đâu có biết"*. Và ngồi vào bàn ăn, cổ họng đắng nghét. Bữa cơm nhạt và lạnh tanh. Ba ơi, giờ này ba đang ở đâu?

Mẹ giục: *"Út ăn mau lên rồi chị Hai chở xuống nhà dì lấy quà"*. Tôi hớn hờ: *"Quà đâu vậy mẹ?"* Quên phất chuyện nằng nặc đòi đợi ba về mới ăn cơm. *"Quà Hà Nội - Chị Lương cười. - Nhưng nãy có đứa khóc nhè, không cho đi"*. Tôi lại rơm rớm nước mắt. Mẹ la: *"Con Lương cứ chọc em miết!"* Và vuốt tóc tôi, khẽ thở dài.

Ngoài đường hơi nước mát lạnh. Bầu trời trong veo sau cơn mưa. Một vài ánh sao le lói sau những tán cây loáng nước

như những ánh mắt nhìn da diết. Xe chị Lương phóng vọt qua những vũng nước tù làm nước bùn văng tung tóe. Một ông già đập xe ngang qua cầu nhàu: *"Đi với đứng, chẳng để ý đến ai cả."* Chị Lương quay lại giọng biết lỗi: *"Dạ, con xin lỗi"* và le lưỡi với tôi: *"Người già bao giờ cũng khó tính thế"*.

Chị Lương cho xe chạy tắt qua mấy con hẻm nhỏ và thắng lại trước một cánh cửa sắt phủ đầy hoa bìm bìm. Trong nhà, nhạc bật ồn ào xen với tiếng cười nói vui vẻ. Mây, em họ tôi thì thào: *"Nhà có khách"*, vẻ mặt rất trịnh trọng. Tôi và chị Lương vào phòng khách. Một bà to mập, sang trọng và một thằng bé trạc bằng tuổi tôi đang ngồi ở ghế salon, trên mặt bàn bày la liệt hình. Thằng bé có vẻ chán. Cặp mắt sáng cứ đảo về phía cửa, tóc tai dựng đứng như một con nhím. Dì giới thiệu: *"Đây là bác Hiền, bạn dì. Đây là Lam. Hai mẹ con vừa chuyển từ ngoài Bắc vô"*. Dì nhấm một ngụm nước: *"Đây là cháu Lương, cháu Ly, con chị ruột em"*. Bà to

TÓC NGẮN

mập gật đầu hơi khinh khỉnh, cặp mắt kiếng rơi tọt xuống đầu mũi. Tôi phì cười liền bị chị Lương đập chân một cái đau điếng. Chị Lương lễ phép: *"Tụi con vô chơi với bé Mây"*. Dì dặn với theo: *"Có thư của anh Hoài để trên tủ. Lát nữa nhớ mang về cho mẹ nghe con"*. Tôi đi vào nhà trong còn nghe thoảng tiếng dì thủ thỉ: *"Bà chị em... lấy phải... không ra gì"*. Tôi cau mày. Giọng dì rù rì rất khó nghe.

Chị Lương reo: *"A, ô mai, ô mai nè Út"*. Tôi lưỡng lự đứng ở cửa, tai nhóng ra ngoài. Dì đã nói sang chuyện khác. Tiếng bà mập cười và tiếng thằng bé ho lụ sụ. Mây ngạc nhiên: *"Chị Ly sao thế?"* - *"Tao mệt - Tôi giả đò - Hôm nay trời mưa nên tao mệt"*. Mây hỏi: *"Chị Ly vô học trường nào?"* - *"Lê Hồng Phong"* - *"Chị Ly giỏi thiệt. Toàn dân gồm mới được vào đấy. Mây vô Bùi Thị Xuân"*. Nó chạy biến vô phòng. Một lát chạy ra khoe: *"Hai chị coi em mặc áo dài đẹp hôn?"*. Con nhỏ đúng là mặc áo dài đẹp thiệt. Tóc lại kết bím cột nơ con bướm xinh xinh trước ngực. Mắt môi rạng rỡ.

NGUYỄN THỊ CHÂU GIANG

Tự nhiên tôi đưa tay vuốt đầu. Mái tóc ngắn ngắn lỏm chớm thụt ra thụt vô không ngay hàng thẳng lối đến tột. Chị Lương xuýt xoa: "*Bé Mây dễ thương quá*". Tôi cũng bảo: "*Xinh thiệt*". Mây phồng mũi: "*Em mà vô Lê Quý Đôn mặc đầm xinh hơn nhiều. Chỉ tại thiếu có nửa điểm*". Và cười, khoe hai răng khểnh rất duyên.

Mây ghé tai tôi thì thảo: "*Anh Lam ngồi ngoài đó bằng tuổi mình mà chững chạc ghê hén? Vô đây học lớp mười luôn đó chị Ly*". Tôi nhăn mặt: "*Tao ngó nó lóe chóc thấy mờ*". Mây có vẻ ngượng: "*Nhưng đẹp trai hén?* " - "*Thường thôi. Đâu bằng thằng Trúc bạn tao*". Chị Lương tò mò: "*Tụi bây nói cái chi đẹp đó?*" - "*Nói chuyện chị Lương - Mây cười giòn giã - Bao giờ chị Lương lấy chồng? Tết này nghen?*" - "*Con khỉ. Có tiền không mà đòi đi đám cưới?*" - "*Èm đập heo!*". Lương reo lên. Mưa chạy lao xao ngoài hiên, mỗi lúc một to hơn...

Khuya, tôi tỉnh dậy vì khát nước. Đi ngang qua phòng ba mẹ thấy cánh cửa

TÓC NGẮN

khép hờ, đèn bàn vẫn còn bật sáng, tôi đẩy cửa vào. Mẹ ngồi ở bàn viết, giật mình quay lại. Mắt mẹ đỏ hoe. Tôi tiến lại gần, giúi đầu vào ngực mẹ: "*Mẹ khóc à?*" - "*Không. Con chưa ngủ à?*". Tôi thấy mẹ tòì tội: "*Mẹ vô ngủ đi, không bệnh đó*". Mẹ gật đầu. "*Đêm nay con ngủ với mẹ, nghe mẹ?*" Mẹ lại gật và cúi xuống hôn lên má tôi âu yếm. Nụ hôn ướt rượt.

*
* *

Bánh mắt Trúc đã gọi điện thoại inh ỏi. Giọng vỡ ra ào ào như vệt: "*Tối nay rảnh không, tới nhà Trúc ăn tiệc*". Tôi chun mũi giả vờ lè nhè: "*Mới sáng sớm đã gọi người ta dậy. Bộ giỡn à?*" - "*Vậy mà cũng đòi là bạn thân - Trúc tự ái - Người ta hôm nay tròn mười lăm tuổi rồi chứ bộ*". - "*À - Tôi ghẹo - Người ta lớn rồi mà Ly quên mất. Có cần Ly phụ gì không?*" - "*Không. Ly tới là vui nhất rồi!*".

Tôi hỏi mẹ nên mua gì tặng Trúc. Mẹ cười bảo tặng cái bóp cho nó đựng tiền. À không, một cái thắt lưng cho nó ăn mặc

người lớn một chút. Tôi ừ hử, đi lang thang khắp chợ suốt một buổi sáng. Sau cùng tôi chọn con búp bê bằng sứ có mái tóc in hệt tôi, đứng chông một chân trên chiếc pianô cách điệu. Mỗi lần lên dây cót con búp bê lại xoay vòng theo điệu nhạc trong suốt, ngọt lừ.

Tôi khoan khoái bước ra khỏi chợ, tưởng tượng bộ mặt khoái chí của Trúc và mỉm cười sung sướng. Tính đến sinh nhật này đã bảy năm có lẽ tôi với Trúc quen nhau. Thời gian thật dài và thật mau. Đang thân thiết thế bỗng nhiên lên cấp ba hai đứa lại không học chung trường, không cùng đi trên chiếc xe đạp tọc tạch cà khỏ của Trúc mà mỗi lần trèo lên Trúc lại chọc tôi lùn và bò lăn ra cười.

Mải miên man, một chiếc xe máy phóng vọt qua, thắng kêu ken két. Tôi hốt hoảng "Á" lên một tiếng. Chiếc hộp lộn mấy vòng trong không khí rồi rớt bịch xuống đường, nắp hộp bật ra để lộ đồng sứ vụn đủ màu xanh đỏ. Tôi nhăn mặt đau đớn, ngơ ngẩn không biết tính sao. Chiếc

xe máy quay lại. Một giọng con trai Bắc đặc sệt cất lên: "Ôi, xin lỗi chị!" Tôi cúi: "Anh đi đứng thế à? Bể hết đồ của tui rồi!" Tôi ngẩng phắt dậy. Thằng nhỏ ngồi chống chân xuống đất, nhe răng cười. Tôi càng bức tợn: "Anh làm bể hết đồ tui còn cười" - "Chào bạn Ly!". Tôi giật mình, thì ra là cái anh chàng Lam ngồi ho lộ sự, mặt mày cứ dáo dác nhìn ra cửa sổ ở nhà dì Nụ đây mà. Tôi xịu mặt: "Chào anh". Nghĩ đến túi tiền rỗng không mà quà cho Trúc chưa có, mắt tôi lại rơm rớm, loay hoay không hiểu có nên bắt đền Lam không. Cậu ta cười: "Hỏng đồ rồi. Lam đền cho." Tôi vẫn nhăn nhó: "Nhưng hết con búp bê loại tóc ngắn này rồi" - "Thiếu gì!" Lam chở tôi đến một cửa hàng lớn trên đường Hai Bà Trưng, bảo: "Đấy, muốn lựa kiểu nào cũng có". Thấy mặt nó vênh vênh, đăm ghét, tôi bảo chỉ lựa đúng cái nó làm bể thôi.

Nó cúi người xuống hỏi: "Ly khát nước không? Năng toát mồ hôi đi ăn kem giờ là thú nhất." Tôi lắc đầu quây quây: "Không, Ly kẹt giờ rồi!". Nhìn mặt nó tiu nghỉu tôi

bỗng thấy tội nghiệp: "*Chừng nào gặp lại Ly sẽ đi uống với anh ghen*". Tôi trèo lên xe, luồn lách qua con hẻm nhỏ và biến mất sau những mái nhà thăm đen vì mưa. Không ngờ một trong những lời tiên đoán vu vơ của tôi thành hiện thực, mà về sau làm tôi hối hận mãi...

Hiền, Thục đứng đợi tôi ở cửa. Vừa nhìn thấy tôi dắt xe vô, tụi nó đã ò lên: "*Đi trể nè, phải phạt một châu chè ghen*". Tôi chun mũi: "*Đồ tham ăn. Đi ăn tiệc mà còn đòi ăn chè*" - "*Thì cũng phải phạt chớ, không mày làm eo đi trể miết ai chịu cho thấu?*" - "*Trúc chịu Trúc hén!*" Tôi bám vào Trúc vừa ở trong nhà bước ra. Trúc ngơ ngác: "*Chịu gì cơ?*" - "*Là chịu hai đứa kia, mời tụi mình đi ăn chè há*" - "*Rộp liền*" - Trúc hưởng ứng - "*Nhưng giờ vô nhậu đã*".

Cả lũ ồn ào kéo vô. Nhạc bật xập xình làm căn nhà gỗ sơ sài nhộn nhịp hơn bình thường. Trên bàn bày mấy đĩa thức ăn lớn và một chiếc bánh kem hình cuốn vớ gần đủ mười lăm bông hồng. Thục khêu tôi -

"Đẹp không?" - "Đẹp chứ. Mà làm à?"
 - "Không. Tặng". - "Ai mà sang vậy?" -
 "Tiệm tặng bánh, mình tặng lại nó tiền...
 Quá trình trao đổi chất mà". Thục chum
 miệng cười hi hi...

Bà nội Trúc đi ra. Bà ốm yếu, tóc bạc
 phơ. Chiếc áo nâu khoác trên người đã sờn
 hết cả vai. Tôi nũng nịu kéo tay bà: "Bà
 ngồi với tụi con, vui với tụi con nghen bà".
 Bà móm mém: "Tao có ăn được chi mô
 mà mời". "Chớ sao bà làm nhiều dữ vậy?"
 - Tôi thắc mắc - "Bà có làm cái chi. Con
 Hiền, con Thục bày ra đó".

Trúc dặng háng: "Tuyên bố lý do nghe.
 Ngày này cách mười lăm năm có một con
 khỉ ra đời..." Hiền cười: "Sao giờ không
 thấy có đuôi?" - "Khoan đã. Sau một thời
 gian cần mẫn lao động cần cù bù thông
 minh và nhờ sự chăm sóc tận tình của các
 bạn, con khỉ đó đã biến thành thằng Trúc
 bảnh chọe ngày hôm nay!". Kết thúc bài
 diễn văn, cả bọn vỗ tay rầm rĩ. Bà nội
 chậm chạp lau mắt: "Tội nghiệp, may nhờ
 có các con. Chứ bố mẹ nó..." - Trúc gắt:

"*Thôi bà!*". Bữa tiệc lắng lại. "*Ăn đi chứ!*". Tôi cố vui vẻ: "*Liên hoan thế này, một tháng nữa mình vô cấp III hết có dịp ăn chung vậy à ghen*". Cổ họng tôi tự nhiên nghẹn nghẹn.

Thục, Hiền đã về từ lâu. Tôi phụ Trúc dọn đồ đạc còn lại trên bàn, rồi hai đứa kéo nhau ra ngồi ngoài hiên. Cây mận trở bông thơm ngát, nhưng phải lắng mũi mãi mới ngửi thấy được.

Trong bóng tối hai mắt Trúc sáng lên như hai đốm lửa nhỏ. Trúc đề nghị: "*Mở nghe nhé*" và với tay bật dây cót. Con búp bê tóc ngắn bằng sứ quay mấy vòng theo điệu nhạc du dương.

Trúc nói giọng buồn buồn: "*Ba mẹ Trúc xa Trúc đã mười năm rồi. Bây giờ không biết mẹ đang làm gì.*" Ba Trúc mất từ năm nó bốn tuổi. Một năm sau mẹ nó bỏ đi biệt vô âm tín. Nó ở với bà, lớn lên bằng này mà vẫn chưa một lần gặp lại mẹ. Tôi đánh trống lảng: "*Sinh nhật này Trúc ước gì?*" - "*Ước mẹ về.*" Tôi nghĩ là tôi cũng sẽ ước thế nếu như tối nay ba không

về. Một tuần rồi, còn dài hơn cả thế kỷ nữa. Giọng Trúc xa xăm: *"Mẹ Trúc sẽ về"*. Tôi gượng cười: *"Thế không ước tụi mình còn học chung à?"* Trúc nắm tay tôi: *"Vô đại học mình học chung vậy, Ly há!"*. Hai đứa yên lặng, lơ mơ ngó ra ngoài sân tràn ngập ánh trăng, và bóng lá, se sẽ thở dài. Chỉ cần nghĩ đến phải mặc áo dài một mình đạp xe đến trường là tôi đã thấy phát phìên lên rồi.

Hai

Ngày đó cuối cùng cũng đến. Tôi loay hoay đứng trước gương. Một cô bé lạ hoắc giương mắt nhìn tôi, mặt mũi đỏ bừng. Chiếc áo dài bó vào người, mỗi cử động đều khó khăn. Lại thêm chiếc quần trắng chấm đất lệt phệt như quét nhà. Mẹ khen: *"Xinh lắm!"* Bà đứng tựa ở phòng ngủ, vỗ tay: *"Không ngờ cháu bà duyên thế"*. Tôi ngượng: *"Mặc đồ tây thích hơn. Đạp xe cũng nhanh hơn. Út không sợ trễ giờ học"*.

Chị Lương cười: "Ba mẹ coi nó đó. Dụ để tóc dài miết mà không chịu. Nhìn đằng sau giống cái thằng mặc áo dài". - "Thì sao? Để tóc dài nóng, gội lại cực thấy mồ - Tôi biện bạch - Làm con trai sướng hơn ba hén!" Ba ậm ừ: "Con đi học kéo trễ". Mọi cố gắng của tôi đều có vẻ như vô ích. Ba mẹ ít nói chuyện với nhau. Không khí trong nhà thật nặng nề.

Chị Lương dặn: "Mặc áo dài đi xe đạp. Út phải khép hai chân lại. Đi bộ cũng phải thong thả, đừng bước huỳnh huỵch như con trai, tụi nó cười cho nghen" - "Biết rồi, nói mãi" - Tai tôi lại nóng bừng lên. Chị Lương đưa cho tôi hai cái kẹp: "Út kẹp hai ống quần lại, không dính vô sên xe, dơ hết." "Mẹ! - Tôi cần nhàn - Cái cổ này nóng quá. Hay mẹ khoét bỏ cho con" - "Dở hơi - Mẹ vuốt vai áo tôi - Một chút là quen liền thôi mà."

Tôi đi ra đường, cảm giác hàng trăm con mắt đều đổ dồn vào mình. Tôi nhủ thầm: "Bình tĩnh. Mà cứ bình tĩnh. Hai chân đạp phải khép lại nè, phải..." Đồng hồ đeo tay kêu đánh "tít" một cái. Chết

TÓC NGẮN

chà, trễ giờ học rồi! Tôi co giò đạp, suýt nữa tông phải chiếc cub trước mặt.

Sân trường vắng hoe. Mọi người đã vô lớp, chỉ còn bóng vài cô giám thị đi rảo trên hành lang. Tôi dáo dác nhìn, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Tôi hối hả bước, đến chân cầu thang thì va phải một anh học sinh vừa bước xuống, sách vở bay tứ tung. Tôi cuống quýt xin lỗi, mặt gằm xuống đất. Người kia cúi xuống nhặt vở cho tôi: "*Sao Ly vội quá vậy?*" Nghe giọng quen quen, tôi ngẩng phắt dậy: "*Ừa, anh Lam - Tôi hậm hực - Hồi nào gặp tui anh cũng gây cho tui một cái gì đó bực mình*" - "*Chắc tại số*" - Lam gãi tai cười hề hề - "*Ly học lớp mấy?*" - "*10A1*" - "*À, à 10A1 - Nó chỉ bảo tận tình - Lên gác, rẽ tay phải, phòng cuối cùng*" - "*Còn anh?*" - "*Đi rửa mặt*" - Chưa trả lời xong nó đã biến mất vào con đường dẫn đến toilet.

Cô chủ nhiệm chỉ cho tôi chiếc bàn trống cuối lớp kê sát cửa sổ. Tôi hơi bé con nhưng ngồi đây có cái thú quan sát được hết cả lớp. Lại một mình một giang

san không đụng chạm, cãi cọ với ai. Tự do muôn năm. Tôi lấy giấy lau ghế kỹ càng rồi mới ngồi lên. Tôi mặc áo dài trắng mà.

Lam vào lớp. Nó đi xăm xăm xuống bàn tôi, ngồi vào chỗ trống bên cạnh, chân nhún nhảy, mặt mày tỉnh bơ như không để ý tôi đang bức bối ra mặt. Một con bé tóc dài cột thành hai cái sừng to tướng trên đầu, quay lại làm quen, mắt hấp háy sau cặp kiếng cận: "*Mình tên Nhật. Hồi nãy cô giới thiệu bạn tên gì tui quên mất*" - "*Tui tên Ly*". Lam quay sang chòng lòn: "*Ngoài Bắc tui Ly gọi là cóc. Ai lại đặt tên Cóc, rõ buồn cười*". Con nhỏ tên Nhật bùm miệng cười. Tôi cau: "*Ở đây chẳng có cái chi là cóc hết!*". Đứa con gái tóc ngắn ngồi bên Nhật cũng góp chuyện: "*Tên Ly dễ thương thiệt. Tui tên Xuyên, vòng xuyên á. Thường*". Nó tự kết luận. Tôi lắc đầu, tự nhiên thấy có cảm tình với Xuyên, kiểu nhang nhác giống Thục.

Cúp điện. Quạt quay lơ dờ vài cái rồi tắt ngúm. Trống đổ dồn từng chập. Lam hối hả thu dọn tập vở và leo tốt ra cửa.

TÓC NGẮN

Tôi dắt xe ra cổng trường. Lam đứng chỗ mấy thằng con trai, ngoắc tay vẫy tôi lia lịa. Nhật nói vẻ ghen tị: "*Họ gọi bạn kìa!*" - "*Kệ*" - Tôi ngó lơ chỗ khác. Bất gặp Trúc đang đứng lơ vơ dưới gốc dàu. Tôi chạy tới vỗ mạnh vai Trúc: "*Đi đâu đó?*" - "*Đón Ly* - Nó nẩy người lên một cái - *Hôm nay trường Trúc ra sớm. Trúc tạt ngang coi Ly thế nào. Vui không?*" - "*Bình thường. Chưa hòa nhập với tình hình chung thế giới*" - "*Trời! Ly khác thiệt* - Trúc ngó tôi chằm chằm, chắc nãy giờ hấn mới để mắt tới - *Sai lầm để sợ. Vậy mà hồi đó Trúc nghĩ - tụi mình chơi với nhau như hai thằng con trai.*" Tôi ngượng nghịu: "*Thì Ly vẫn như cũ thôi!*" - "*Không, khác thiệt mà. Xinh ời là xinh*". Cánh mũi tôi phập phồng. Tôi ngó ngang dọc định chào Xuyên nhưng không thấy nó, chỉ có Lam đang ngồi trên chiếc cub bóng lộn ngó tôi dò xét. Tôi kéo tay Trúc: "*Thôi mình đi*". Chúng tôi đạp xe chậm chậm qua mấy con đường nhỏ còn ngập nước. Bỗng dưng cảm giác hết như hồi còn học cấp II, hai đứa học chung lớp,

nói cười râm ran suốt quãng đường về, bông điệp rụng bám đầy áo, đầy giỏ xe.

Trúc chào tôi và quẹo tay mặt. Hôm nay đến phiên Trúc phục vụ nhà hàng của ông chủ Ba Tàu. Cạy cục mãi nó mới xin được việc làm này để kiếm thêm tiền đi học. Cục khổ nhưng cuộc sống đỡ hơn hẳn. Chỉ tội bà nội của Trúc, thương cháu mà không biết làm gì. Mỗi lần ra vô lại than thở than.

Tôi nghĩ lãng quăng hết chuyện nọ xọ chuyện kia. Bánh xe bỗng cứng ngắc. Tôi hốt hoảng nhìn xuống. Gấu quần mắc vô sên xe không rút ra được. Ngồi xe cũng dở, xuống xe cũng không xong. Tôi hoang mang nhìn quanh cầu cứu nhưng tịnh không có một ai. Đến lúc gần như tuyệt vọng, Lam xuất hiện như từ trên trời rơi xuống. Nó nhăn răng cười: "*Mắc kẹt à? Để đây giúp cho*". Lời đề nghị với điệu bộ trịch thượng thế kia thì không nên để nó giúp. Tôi làm mặt lạnh: "*Không, tìm nhà người quen*". Nó không nói lẳng lẳng xuống xe, hì hục gỡ gấu quần cho tôi. Một

TÓC NGẮN

lúc nó thở phào: "Xong. Nhưng phải về tốn công bỏ xăng vào giặt mới sạch được". Tôi lúng túng: "Cảm ơn anh. Hình như tôi biết rồi". Nó trèo lên xe rồi ga chạy thẳng, phụt lại luồng khói đen khét lẹt. Tôi nhăn nhó kết luận: "Rõ đồ bất lịch sự". Chừng vài phút, nó quay xe lại trước sự ngỡ ngàng của tôi: "Này cầm lấy hai cái cặp mà cặp lại quần. Chứ bị lại không ai gỡ cho".

Cúi xuống lúi húi kẹp lại ống quần, tưởng tượng ra cái mặt nhăn như bị của bà chị. Tôi đâm giận mình hết sức vì đã quên lời chị Lương đề ra nông nổi này. Lúc ngẩng lên đã thấy Lam biến mất. Đường phố vắng và nóng như rang.

Ba

Hôm nay đến phiên làm trực nhật, tôi đến sớm. Trường vắng tanh, một vài lớp học còn khép hờ cánh cửa. Nắng sớm chạy

loang lổ trên những bức tường quét vôi vàng rực, đôi chỗ phủ một lớp rêu mỏng nhạt.

Tôi lau bảng sạch sẽ rồi ra đứng ở cửa sổ, trông xuống khu vườn nhỏ mọc đầy cây dại. Một lớp lá màu nâu xỉn phủ dày trên mặt đất còn ử hơi nước ẩm mốc. Sát bờ tường vài dây ty gôn ra bông ly ty hồng rực dưới nắng.

Đợi mãi mà không thấy Lam vô, đã thế tôi chỉ quét nửa lớp, còn nửa lớp phân lại nó, cho đáng.

Xuyến vào, hỏi: "Sao không quét hết lớp?" Tôi nhăm nhắng: "Còn chừa lại cho thằng Lam" - "Thôi để mình làm giúp" - Xuyến cười. Tôi lắc đầu: "Đừng. Phải để thằng Lam tự giác cho quen chớ!".

Chuông reng. Tôi hốt hoảng vớ lấy cây chổi nhưng không kịp nữa, mặc dù còn tới mười lăm phút dò bài. Bởi vì cô giám thị đã lù lù đột nhập vào lớp. Cô đứng chống thước lên bàn nhìn ngó quanh quẩn, mày cau lại. Tôi biết chắc sẽ có chuyện xảy ra. Cô nghiêm mặt: "Hôm nay bàn nào trực

lớp?". Đấy đã bảo mà. Không có sai sót nào lọt qua được mắt lưới của cô ấy! Tôi nặng nề đứng dậy. Cả lớp nhìn tôi chằm chặp, có đứa le lưỡi, có đứa lắc đầu về tội nghiệp. Cô nghiêm mặt: "Em nghĩ thế nào về chuyện này?". Không, tôi chẳng nghĩ gì cả. Xuyên đứng dậy thưa: "Cả bạn Lam trực nữa nhưng bạn ấy nghỉ, bạn Ly không làm kịp ạ". Tôi nhìn Xuyên biết ơn. Cô giận dữ: "Cô nghĩ đó không phải là lý do chính đáng". Tôi cúi đầu hối lỗi: "Em xin lỗi, lần sau em sẽ không thế nữa ạ!". Tôi xấu hổ đến chín người khi Nhật quay ra sau, cặp kính vĩnh lên lắc lư theo hai cái sừng: "Lần sau bỏ nhớ chữa ít thôi còn kịp chữa cháy". Cái mặt trông thật khó chịu.

*

* *

Hôm sau Lam đến lớp, mặt mày phờ phợt không có vẻ gì là đau ốm như theo giấy xin phép của mẹ nó. Tôi nhăn nhó: "Sao hôm qua ông không đi học?" - "Bị ốm - Nó cười rồi thăm thì bí mật - Tối thức khuya coi phim, sáng dậy muộn quá không

kịp đến trường. Đành phải ở nhà nằm vãnh râu mép lên thôi". Tôi nghe tức muốn khóc: "Báo hại người ta bị cô la" - "La sao?" - "Thì tui làm không kịp để lớp dợ chớ sao". Tôi giấu biến chuyện tôi chừa lại cho nó nửa lớp. Lam ồ lên một tiếng hốt hoảng: "Chết cha, Lam quên". Xuyên thò vô: "Lam phải đền cái gì cho Ly đi. Hôm qua ngó Ly thiệt tội". Lam lúng túng liếc vội qua cuốn vở toán: "VẬY ĐI UỐNG NƯỚC NHA". Tôi lơ sang chỗ khác: "Tui bận rồi. Thôi để khi khác".

Suốt buổi học Lam cứ lúng túng như gà mắc tóc. Nó quay lại e dè: "Còn giận Lam à?" Ngó mặt nó dài thượt, tôi phì cười: "Không. Có đáng gì đâu mà giận". - "VẬY ĐI UỐNG NƯỚC ĐƯỢC KHÔNG?" - "Ừm... Để lát nghỉ giải lao rủ con Xuyên xuống cantine uống luôn há". Tôi thọc cây bút vô người Xuyên; "Chịu hôn?". Xuyên làm bầm: "Sao lại kéo tôi vô?" - "Thì đi cho vui mà".

Cantine đông nghẹt người, nhạc âm ỉ. Tôi bảo: "Bớt nhạc chắc hay hơn".

Lam phản bác: "Nhạc là phải bật to lên mới có không khí. Vầy vẫn hơi bị buồn". Tôi nhái lại: "Hơi bị ồn thì có". Xuyên dàn hòa: "Thế nào cũng xong. Miễn có ăn có uống là tốt". Rồi không biết nói gì, chỉ im lặng nhìn mọi người nhộn nhạo qua lại, tay cầm bánh, tay cầm bịch nước đông dừa. Lại nhớ hồi cấp II ngồi với Thục, Hiền, Trúc có bao nhiêu chuyện để nói. Xong tự cười thầm, mới quen vài tuần lấy đâu ra quen thân như những người bạn cũ.

Lam quay sang dò dẫm: "Ly nghĩ gì vậy? Chiều nay rảnh ghé nhà Lam chơi. Nhà ở Trần Quốc Thảo, có giàn bông giấy màu hồng". Lam khuấy ly nước lạnh canh: "Mời cả Xuyên, cả Nhật nữa" - "Để coi đã - Tôi lằm nhằm trong đầu - Thôi không được rồi. Tối nay mình có hẹn". Mặt Lam ỉu xiu như bánh trắng nhúng nước. Xuyên liếc Lam, vội vàng bảo: "Vầy tụi này cứ tới, hén".

*

* *

Thật ra tôi chẳng hện hò gì với ai cả. Tôi chỉ muốn từ chối lời mời của Lam. Chỉ cần nghĩ tới bà to béo, sang trọng và kiêu cách, mặt tôi vẽ cần thận là tôi ngại. Cách của bà ta lúc nào cũng có vẻ bề trên như ở tư thế sắp sửa ban phát cho người khác chút ân huệ. Mà tôi chúa ghét sự thương hại.

Cơm chưa xong ba mẹ đã cãi nhau. Mẹ mết mồm thốt lên: *"Tôi không thể chịu đựng mãi cảnh thế này"*. Ba nhìn tôi và chị Lương: *"Em đừng làm ồn. Con nó lại hiểu lắm. Thôi hai đứa ăn nhanh lên"*. Tôi không thể nào ăn hết chỗ cơm còn lại, nước mắt cứ ầng àng lên mắt. Tôi bỏ đĩa, uể oải đứng dậy: *"Con lên nhà bạn"*. Mẹ dặn với theo: *"Nhớ về sớm con nhé"*. Tôi đi ra cửa còn nghe tiếng mẹ loáng thoáng: *"Con bé ấy cũng chỉ bằng con Lương..."* và tiếng khóc thút thít.

Tôi muốn quay trở lại nhưng cảm thấy mình sẽ không chịu được, sẽ òa khóc mất. Tôi đâm bỏ ra đường. Không hiểu sao tôi mò đến được nhà Trúc. Căn nhà vắng và

TÓC NGẮN

yên tĩnh. Trúc đi làm chưa về. Bà nội ngồi ở chõng ngoáy trầu lia lia. Bà cầm tay tôi sờ rằm: "Dạo này con ít lên chơi vậy? Thằng Trúc nhắc con hoài" - "Dạ con học bận lắm. Hiền, Thục có hay ghé lại không nội?" - "Có, nhưng thi thoảng". Nội nhướn đôi mắt lèm nhèm, nhắc đi nhắc lại: "Thằng Trúc nhắc tụi con mãi". Giọng bà ướm mẹp: "Tội nghiệp cái thằng vừa đi học về đã phải đi làm đến khuya. Không biết nó học bài được lúc nào". Tôi an ủi bà: "Chắc nó biết sắp xếp thời giờ. Bà đừng lo bà ạ".

Tôi lại đạp xe lang thang qua các phố. Hiền, Thục đều đi học thêm cả. Tôi cảm thấy chán nản và cô đơn. Con đường cứ loằng ngoằng dài mãi ra. Tôi tấp vào một quán chè lụa thưa khách. Một thằng bé giắt tập vé số vào mặt tôi, giọng nheo nheo: "Chị ơi mua cho em vài tờ" - "Không. Chị không mua". Mặt nó buồn hiu. Nó tiếp tục kéo nêo, rằng ba mẹ ly dị nó phải nuôi bà già yếu và hai đứa em nhỏ. Rằng chiều nay nhà nó hết gạo. Bà và hai em nó đang nhịn đói đến giờ. Tôi mỉm lòng, dốc đến đồng

NGUYỄN THỊ CHÂU GIANG

cuối cùng mua cho nó mấy tờ vé số. Lòng nhẹ bớt vì được an ủi mình vẫn còn sung sướng hơn chán vạn người.

*

* *

Nhật rủ tai tôi: "*Nhà Lam giàu lắm. Có tới hai người làm, chắc không hết việc, tòa nhà đồ sộ như thế!*". Xuyên đế thêm: "*Thì nhà giám đốc mà lại. Cứ như khu nghỉ mát. Ăn quận Năm, nằm quận Ba mấy bờ chưa nghe thế à?*". Tôi tò mò: "*Thế bố mẹ cậu ta thế nào?*" Không hiểu sao đến giờ này tôi vẫn có ác cảm với bà to mập là mẹ Lam. "*Cũng vui vẻ - Xuyên rủ rê - Tối nay đi coi hát không? Có vé mời đảng hoàng à ghen*". Nhật hòa theo: "*Đi há. Chắc là hay lắm đây*".

Giờ ra chơi mọi người xuống hết sân. Còn một mình ở lại, tôi ngồi ủ rũ nhìn xuống sân trường. Lam hùng hục chạy vô lớp, nhìn tôi ngạc nhiên: "*Ủa sao còn đây?*" - "*Ly nhức đầu*". Lam tiến lại gần hơn: "*Ly buồn chuyện gì à?*". Tôi lắc đầu quây quây, nước mắt lại chực trào ra. Lam

TÓC NGẮN

ngồi xuống bàn đối diện, im lặng dò xét. Một lát nó hỏi: "*Cái người hôm trước đón Ly là ai thế?*" - "*Lúc nào?*" - "*Hỏi khai giảng?*" - "*À, Trú. Là bạn thân của Ly. Có chuyện chi không?*" - "*Ừm, không. Chỉ hỏi thế.*" Nó vụt đứng dậy chạy biến ra ngoài.

Tôi không để ý, tiếp tục nhìn ngang qua ô cửa. Lá điệp rụng rơi bởi xuống sân như rắc một tấm voan vàng vắt ngang trời. Tôi nhủ thầm, giá làm thơ được chắc tôi sẽ nhẹ nhõm bớt đi.

Nhật mon men đi vòng qua hai dãy bàn, hai cái sừng tóc nhún nhẩy. Nó đưa tay gãi gãi mũi: "*Ủa, sao Lam buồn vậy Ly?*" - "*Sao Ly biết. Nhật không đi hỏi nó đó.*" Nhật nhíu mày: "*Nhật tưởng hai người chơi thân với nhau.*" Tôi bĩu môi: "*Còn lâu. Tại này ngồi chung bàn chớ có chơi với nhau hồi nào đâu mà thân.*" Nhật thở phào: "*Vậy mà Nhật tưởng. À, tối nay hẹn tám giờ thiếu 15 phút ở Hòa Bình ghen.*" Xuyên và lũ bạn ồ ồ kéo vào. Xuyên bá vai tôi: "*Xuyên tới rủ Ly há?*". Tôi càu cọ: "*Thôi để tự mình đi khỏi phiền mấy bồ.*"

Xuyến gục đầu vào vai Nhật cười rúc rích:
"Ừ, ừ. Để tụi Ly đi".

Tôi tới nơi đã thấy Xuyến, Nhật, Lam đứng đợi ở cửa. Xuyến, Nhật đều diện đầm rất điệu. Trên hai cái sừng muôn thuở của Nhật cài hai cục nơ to tương đồng màu với bộ đầm hồng sọc carô. Tôi nhìn lại mình, áo sơ mi quần Jean lù xì, lại quá khổ so với thân hình loắt choắt của tôi. Tôi gương ngạo: *"Mấy bồ mặc đẹp quá. Tui hắc hóa thành con cú"* - *"Thành anh giai chứ"* - Lam đả giọng - *"Đang thiếu một anh cho đủ bộ. Có thêm anh Ly vào, tuyệt cú mèo há"*. Tôi *"hứ"* một tiếng. Nhật thành thực: *"Xuyến mặc mới đẹp kìa"*, hai mắt sau cặp kiếng lại chớp chớp.

Nhật đi sau tôi, ghé vào tai nói nhỏ: *"Là nói thế chớ con Xuyến mặc bộ này thấy tròn vo hén?"*. Tôi khó chịu. Tưởng tượng một lúc nào đó Nhật sẽ quay sang người thứ ba chê bai tôi điều mà vừa trước đó nó đã khen rồi rít.

Mười giờ chương trình kết thúc. Lam hỏi: *"Được không"* Xuyến và Nhật gật gù:

"Cũng hay". Tôi e hèm: "Ở chỗ đèn chớp nháy. Còn ca sĩ - tôi nhún vai - Chả tôn trọng khán giả gì cả. Anh Lam có thấy vậy không?" - "Ừ, có lẽ thế". Xuyên kéo áo tôi: "Ai lại nói vậy. Hôm nay Lam mời" - "Thì sao?".

Lam hỏi: "Có đói bụng không?". Hai đứa kia e dè lắc đầu. Tôi bảo: "Mời thì mời chứ ai lại hỏi thế. Con gái chẳng ai dám trả lời". Lam có vẻ thích chí: "Vậy thì mời mấy cô nương đi ăn hén".

Lam chở Nhật, Xuyên và tôi đi xe riêng vòng vèo qua các ngõ hẻm ghé vào quán ăn Ba Tàu mì vằn thắn. Căn phòng sáng choang dán đầy bùa ngải vàng đỏ, góc nhà thấp nhang nghi ngút. Máy bộ bàn ghế bằng nhựa trắng xếp dọc hai lối đi vẻ rất sang trọng. Chúng tôi kêu bốn tô mì. Lam đập nhẹ vào chân tôi: "Hình như bạn Ly, trông quen quen". Tôi ngoảnh mặt lại. Trúc đang bung khay thức ăn tối, trông ốm và xanh mướt. Vừa trông thấy tôi, Trúc hơi khựng lại rồi như không quen biết nó rẽ phải, đặt thức ăn xuống trước mặt hai

người khách bệ vệ. Người đàn ông gõ gõ bàn tay chuối mẩn xuống bàn: "*Ê nhỏ, cho tao bao ba số*". Trúc chạy đi. Trúc quay lại. Người đàn bà giọng trịch thượng: "*Nhóc, lấy cho khăn lau mặt. Loại nóng đó ghen*". Trúc nhún nạy bước đi. Tôi cố đón ánh mắt Trúc nhưng nó vẫn giả lơ không để ý, bươn bả chạy từ bàn này sang bàn khác. Lam dò hỏi. "*Phải bạn Ly không?*". Tôi cúi gầm mặt, sống mũi cay xè: "*Chắc là nó đó*". "*Để Lam gọi lại chơi nghe*" - "*Thôi khỏi*". Tôi đứng dậy tiến về phía Trúc đang đứng đếm tiền ở quầy. Tôi ráng hồ hởi: "*Chào*". Trúc hơi nẩy mình nhưng nét mặt không thay đổi vẫn cặm cúi đếm như đồng tiền đã dính chặt vô tay nó. Tôi giận dỗi: "*Quên bạn bè rồi à?*" - "*Không*". Nhìn Trúc xanh và ốm tôi lại muốn rớt nước mắt. "*Tại Trúc thấy Ly đang vui...*" Một cái gì vỡ ra trong lòng. Tôi thất vọng: "*Trúc không hiểu Ly gì cả*". Tôi vùng vằng bỏ chạy, mặc tiếng gọi hoảng hốt của Lam và hai đứa con gái. Duy chỉ có tiếng kêu của Trúc tôi không hề nghe thấy. Cũng không nghe tiếng chân Trúc

TÓC NGẮN

chạy theo. Tiếng bàn chân hay giẫm mạnh về phía trái.

*
* *

Chị Lương trở mình cót két trên giường. "Mày với thằng Trúc vẫn giận nhau à?" - "Nó không phon cho em. Chắc là giận". Chị Lương cười thông cảm: "Rõ đồ trẻ con". Tôi cáu: "Có nó mới trẻ con. Chị coi nó làm như em có lỗi vậy. Không dung giận lãng xet" - "Cũng tội - Chị độ lượng - Ở trường hợp nó dễ mặc cảm. Rồi đâm lúng túng hổng biết xử sự ra sao cho phải. Em là bạn thân, em phải giúp nó nghĩ khác. Là vừa học vừa làm... chẳng phải ai cũng làm được vậy" - "Chị đi mà nói với nó." Chị ghẹo: "Tự ái của Út bằng cục nào rồi cho chị coi, chị chữa cho". Tôi phụng phịu: "To bằng cái đình ai chữa nổi!".

Tôi bắc ghế ngồi chóc góc ngoài sân. Thử hình dung nếu tôi đang phục vụ bàn, một đám bạn kéo vô, tôi sẽ thế nào: Làm lơ, vui mừng hay niềm nở? Tôi không thể hình dung nổi, đành chuyển hệ, tưởng

tượng mình và Trúc làm lành với nhau. Tay bắt lên bắt xuống, ôm hôn nhau thắm thiết như các vị nguyên thủ quốc gia sau khi ký kết hiệp ước hữu nghị hòa bình, chắc là thú vị lắm. Xong cuối cùng hốt hoảng, thở dài vì mình là con gái, lại cũng chẳng phải là vị nguyên thủ nào hết. Nên hiệp ước hòa bình khó bề thực hiện được.

Bốn

Hiền, Thục ào ào kéo vào phòng khách nói cười ríu rít át cả tiếng nhạc bật rè rè từ chiếc catset cũ. Tôi xoa tay: "*Lâu quá rông mới tới nhà tôm*". Thục ngó nghiêng: "*Vậy có gì mời rông xơi không? Tụi này tới làm nghĩa vụ quân sự chớ không tới chơi sông dâu à ghen*" - "*Có kẹo gừng xơi không?*" - "*A, gừng cay muối mặn... để dành cho thằng Trúc một ít. Còn lại mang ra đây*". Hiền cười hiền lành: "*Mày mang ra bao nhiêu cho đủ với con này*". Thục dọn giọng, e hèm: "*Đùa thôi, ngồi xuống*

TÓC NGẮN

đây tao phỏng vấn cái coi" - "Chuyện chung hay chuyện riêng đây? " Tôi cảnh giác. Thục cười ngất: "Mày làm như tụi tao định ăn thịt mày không bằng. Nè, mày với Trúc giận nhau tới đâu rồi?" - "Đỉnh parabol". Hiền ngúng nguẩy: "Tự nhiên cắc cớ chi giận?" - "Tự nhiên gì. Mày coi có tức không. Tao gặp nó ở chỗ làm. Tao chào mà nó làm lơ" - "Ai bảo đi với một anh. Một anh thế nào hả Hiền?" - "Đẹp trai, con nhà giàu - Hiền bông phèng - Bông lộn như đóng hộp". - "Nhưng tao còn đi với hai đứa con gái nữa" - "Ồ, không biết - Thục dấm dẩn - Mà vui vẻ lắm, ríu ra ríu rít. Phải tao là Trúc tao cũng ngượng thấy mồ" - "Thôi đi chị Hai. Mình làm việc ngay chớ có gian dối gì đâu mà ngượng" - "Hì, mày nghĩ được vậy là tốt". Thục chống cằm, mặt xệ xuống như cái bánh bao nhão nước. "Mày làm cái chi đó?" Tôi hỏi. "Tao làm cái mặt của thằng Trúc - Thục trề môi - Máy hôm liền tới nhà tao ngồi mặt như dưa dầm". Nó quì xuống đất, chìa hai tay về phía tôi, mặt nhăn nhó: "Xin quý bà hãy rủ lòng thương

cho kẻ nghèo hèn này. Tui đã chịu hết thấu cái mặt hăm tài của nó". Tôi phì cười. Hiền vỗ vai tôi: "Héng. Nó muốn làm lành mà vẫn sợ mày giận. Rõ thằng dở hơi toàn bày những chuyện không đâu. Vậy đi hén". - "Nó thấy nó sai chưa?" Tôi tủm tỉm: "Hình như là hơi có - Thực vươn vai ưỡn ẹo - Mà mỗi lần nhắc đến cái thằng đi với mày..." "Tên chi hè?" . "À thằng Lam, nó có vẻ bối rối tẹ. Thôi chết cha..." - "Con quỷ - Tôi bẹo má Thực làm nó kêu oai oái - Tao với Trúc chơi từ nhỏ. Đến giờ cũng vậy. Mày rảnh rồi ở đó ngồi nghĩ bậy bạ" - "Bậy bạ trúng tùm lum tùm la. Hiền há". Hiền nhỏ nhẹ can: "Thôi đừng chọc nó, sắp nhè rồi kìa".

"Bà mẹ mày đâu?" - Thực nằm ườn ra divan, chân gác lên thành ghế nhún nhẩy. "Đi hết rồi. Chị Lương cũng đi".- "Tự do muôn năm!". Thực với tay bật to volume. Cái đài ọ ẹ vài tiếng rồi tắt ngúm. Tôi cười ngượng: "Mày bật to quá nó bị tan cơn". Tôi lấy tay đập mạnh vào phía sau. Nó chạy lại nhưng tiếng rọt rọt rõ hơn. Hiền, Thực bò ra cười: "Rõ cái đồ Qui-đăng". Tôi cũng bật

cười. Cảm thấy lâu lắm mình mới được vui vẻ như vậy.

"Xong rồi - Thục vùng dậy - *Giảng hòa cho tụi bay xong tụi tao về*". Nó đưa tay giụi mắt thanh minh "*Bụi bay vô mắt khó chịu quá. Nói thiệt mày nên tới nhà Trúc đi.. Nó tội nghiệp lắm*". Tôi cười cười: "*Được rồi các quý bà cứ về đi. Tui biết phải làm gì mà*".

Hiền quàng vai hôn nhẹ vào má tôi: "*Phải chi bốn tụi mình còn học chung trường thì vui quá hén?*" - "*Con này lại mơ mộng*" - Thục gất nhưng mắt đỏ hoe. "*Là nói vậy, hôm nào tụi mình kéo nhau đi chơi một bữa ha. Duyệt không?*" - "*Duyệt...*". Ba đứa đồng thanh kêu lên.

Tôi nhìn theo bóng hai đứa bạn đạp xe lẫn vào dòng người, lòng tự nhiên nôn nao.

*

* *

Con Mực nhảy xò ra sửa inh ỏi. Tôi vội tặc lưỡi: "*Lâu quá không đến, lạ quá hả nhỏ?*" Và gọi: "*Có nhà không Trúc ơi!*".

Trúc đang đánh trần, tập võ bừa bãi, trên tay cầm một con bọ ngựa bằng lá dừa to tướng, ngồi ở bàn học dòm ra.

Tôi ngồi ké xuống bên Trúc: "*Làm chi đó?*" - "*Đang học dở. Bài toán khó quá chưa nghĩ ra*". "*Thế là buồn tình làm cái con đó hả?*" Tôi hát đầu chỉ con bọ ngựa. Trúc sực nhớ: "*Quên mất, làm để tặng Ly đó*". - "*A, cảm ơn nhiều nghe* - Tôi vịn vai Trúc - *Hết giận chưa? Hết tự ái chưa? Tội mình đi uống nước nha*". Tôi giật mình rút tay lại: "*Ý quên. Tội mình hồng phải là hai đứa con trai*". Trúc cũng cười le lưỡi.

Chúng tôi ghé vô quán bà Năm. Ở đây ít người và nhiều cây cối. Hai cây mận bụi nằm choán lối đi, hoa nở suốt mùa nhưng độc không có trái. Ngồi một lúc thấy mặt bàn đã trắng cánh hoa. Nhiều khi cận rơi kín mặt cốc nước, tỏa mùi thanh thanh.

Trúc âm ừ: "*Trúc có giận Ly đâu. Ngược lại thì có. Chỉ hơi buồn*". "*Dở hơi*". Mặt Trúc bị xỉ: "*Mấy người bạn của Ly để*

TÓC NGẮN

thương thiệt. Họ có nói gì về Trúc không?"

- "Có chứ họ biểu Trúc điên quá trời luôn

- Tôi đập đập vào cánh tay Trúc - Có chi là đáng xấu hổ? Mình làm thêm kiếm sống chứ có trộm cắp của ai đâu mà mắc cỡ".

Tôi gạ: "Hay xin cho Ly vô làm chung với hén. Có hai đứa vui hơn". Trúc giã nảy:

"Người ta không có tiền mới đi làm. Tốn thì giờ chả học hành gì được cả". Tôi

phụng phịu: "Đi làm sớm, mai mốt đỡ bị sốc. Ly biết thu xếp thời gian mà". Tôi vò

một cái lá mạn héo đưa lên mũi hít hà:

"Học hành được không Trúc? " - "Không tòi

- Trúc khoe - Mình sắp thi học sinh giỏi Toán toàn thành. Có cực hơn nhưng vui".

Tôi cụng ly Trúc đánh cốc: "Vậy thì chúc đậu cao nghen Trúc".

Nước ở trên cây nhỏ xuống tong tong.

Trúc hốt hoảng "Chết cha mưa". Hai đứa

đụt vô mái lá. Mưa trái mùa ào lên một tý rồi tạnh ngúm. Tôi đoán: "Chắc có

điềm" - "Gì cơ?" - "Điềm tốt thôi. Nhưng không biết là gì. Chắc thấy mình làm

huề nên trời sượng quá phát mưa" - "Ừ,

chắc vậy". Tôi đặt ngón tay lên miệng Trúc: "Thôi hén, từ nay không ai giận đâu nữa nghe". Trúc gật gù cười và cũng để ngón tay út lên miệng tôi.

Năm

Tụi con gái tụ thành từng đám trong lớp nhón nhác. Đám con trai mặt mày lo lắng, nhóng cổ ra cửa. Vừa thấy tôi xách cặp vô lớp đám con gái giãn ra xì xào dò xét. Tôi ngạc nhiên: *"Hôm nay lớp có chuyện chi vậy?"* Nguyệt voi ục ịch chạy tới: *"Bồ chưa biết chuyện gì thiệt sao?"* - Mắt Nguyệt trợn tròn trên cái mặt cũng tròn xoe lắm tấm mồ hôi và tàn nhang. *"Không, vừa mới vô đâu biết chi đâu".* - *"Chuyện lớn rồi - Lý nói xen vô - Lam đánh nhau với thằng Hòa bên A4, vừa bị dong lên Ban giám hiệu".* Thằng Hòa thì tôi biết. Cái thằng mặt lưỡi cày, mắt ti hí, mồm rộng ngoác đến tận mang tai. Tay chân loạng ngoàng, trối gà không

chặt lúc nào cũng cặp kè bên Lam. Hôm nay tụi nó xúng cồ với nhau chắc đúng là chuyện lớn thiệt.

Nhật bảo: "Nghe nói cá độ gì với Ly mà phải không?" - "Làm gì có" - "Tụi nó bảo thế" - Nhật hất đầu về phía bọn con trai - À không. Là hai đứa cá độ với nhau về Ly kia, phải không?". Tôi đỏ mặt tức tối, quẳng cái cặp đánh bẹp xuống ghế. Xuyên hốt hải chạy lên "Ban Giám hiệu kêu Ly xuống kia". Xuyên kéo tôi đi ra hành lang. Lốp nhốn nháo. Cả lũ chạy ùa ra cửa ngó theo tôi. May vừa lúc đó chuông vô học đổ dồn khắp trường.

Trong phòng Giám hiệu, Lam, Hòa mỗi đứa ngồi một góc mặt mũi chảy thướt. Cô chủ nhiệm hết nhìn tụi nó lại quay sang thầy hiệu trưởng thở dài. Bên mắt trái của thằng Hòa bầm một cục tướng màu tím làm mặt nó thêm vẹo vọ. Lam ngồi tay mân mê mép bàn. Những ngón tay trắng dài của một anh công tử bột nhưng lại nổi đầy gân như con nhà võ. Tóc tai vẫn dựng đứng lên như hồi tôi gặp nó lần đầu ở nhà dì Nụ.

"Thưa thầy, thưa cô..." - Tôi lên tiếng. Mọi người giạt mình ngẩng lên. Lam hốt hoảng nói: "Em đã kể cho thầy cô nghe rồi. Bạn Ly không dính gì vô chuyện tụi em cả". Cô chủ nhiệm nhăn nhó "Được rồi. Ly, em biết vì sao hai bạn đánh nhau không?" - "Dạ, không - Tôi ngỡ ngác - Lúc vô học mấy bạn mới cho em hay". Lam đắc thắng: "Đó, chuyện em kể là thực mà. Tụi em giỡn lỡ tay" và lừ mắt nhìn thẳng Hòa đang ôm mặt im thin thít. Thầy hiệu trưởng trầm ngâm: "Em Ly lên lớp đi. Còn hai em ở lại viết bản kiểm điểm. Chiều mai mời phụ huynh lên gặp tôi".

Xuyến đợi tôi ngoài cửa, lo lắng: "Có sao không?" - "Chẳng hiểu chuyện gì cả. Tụi nó bảo lỡ tay lỡ chân chi đó mà có dính gì đến Ly đâu. Mọi người cứ nghe đồn bậy - Tôi háy mắt - Nhưng cũng may qua được giờ trả bài. Ly chưa làm bài tập xong". - "Ồ, bài khó quá. Xuyến làm hoài không được. Chắc phải nhờ Lam giúp" - "Khó gì - Tôi bĩu môi - Tại lười Ly mới không làm kịp" - "Dạ em biết. Chị Ly đâu

có thua anh Lam được". Xuyên tỏ vẻ hiểu biết và cười bí hiểm.

Lam hùng hổ vô lớp như một người hùng. Mọi người quây lại hỏi han rối rít. Nó ba hoa thiên địa một hồi rồi thở phào: *"Chuyện bé xítu giải quyết xong thì thôi chứ mất gì".* Nó xuống chỗ ngồi trịnh trọng lấy tập ra để lên bàn, quay sang tôi tỉnh bơ: *"Hồi này học gì vậy?"*. Nhật đưa vở cho nó mượn, chỉ bảo cặn kẽ chép từ đâu tới đâu, chữ tròn trịa và thẳng tắp. Tôi đọc địa: *"Anh hùng rơm thì cần gì học"*. Nó nhâng nháo: *"Tớ có anh hùng gì đâu. Chỉ chơi cho vui thôi"*. Tôi bỏ đi. Nghe cái giọng điệu chối tai thế này thật không chịu nổi. Vậy mà tôi còn phải ngồi bên cạnh nó thêm hơn năm tháng nữa. Có khổ đời tôi không?

Cuối buổi học, chuông vừa rung Lam đã biến xuống sân, mặc lớp trưởng Thực Anh hôm nào cũng hét nó vô hàng. Tôi đâm ngạc nhiên vì cái tính lý lợm và bậm trợn của nó, lại dễ dàng được cả lớp chấp thuận vui vẻ. Chứ vào tay tôi làm lớp

trường, chắc nó đã phải vô khuôn phép từ lâu.

Tôi cho tập võ vào cặp, thò tay khoắng lại học bàn lần cuối. Bỗng nhiên tay tôi đụng phải cái gì mềm mềm, lạnh lạnh như... con chuột chết. Tôi rút tay lại, rú lên một tiếng khủng khiếp. Tay chân lấy bầy không sao làm chủ được. Thằng Tuấn nhảy bổ tới nhòm vô học bàn rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo. Thục Anh phát mạnh vào vai Tuấn: "*Vô duyên chưa nói đã cười. Cái gì thế?*". Nước mắt giàn giụa, Tuấn lôi ra hai cái bánh xusê xanh đỏ, miệng ngoác đến mang tai: "*Ai chơi cao thủ thiệt*". Lớp cười bò. Tôi ngượng chín người, quê không biết để đâu cho hết. Lờ mờ nghĩ đến cái mặt vênh vênh của Lam. Chắc muốn tôi hết giận nên bày trò ra thế, tự dưng thấy nó tồi tệ.

*

* *

Mây chở dì Nụ lên chơi. Nó diện một cái đầm dài trắng muốt. Ngang eo thắt nơ hồng lốm đốm hoa trắng cùng tông với cổ và tay áo, lộng lẫy như công chúa. Chị

TÓC NGẮN

Lương nhận xét: "Con Út thấy chưa. Tụi con gái bằng Út bây giờ đứa nào cũng biết điệu. Ai như mày cứ đánh độc cái quần Jean, lê la hết chỗ này đến chỗ khác". Dì cười: "Nhưng con Út nó xinh". Mây chêm vô: "Chị Út lại học giỏi, thông minh, hơn khối đứa con gái đẹp khác. Anh Lam phục chị lắm". - "Sao mày biết?" - "Ảnh tới nhà em hoài. Không kể về chị thì cũng hỏi chị thế này thế kia". - "Nó xạo đó - Định tán mày thì có". Tôi kêu Mây vô phòng ăn: "Vô đây tao cho cái này". Tôi mở tủ lạnh đưa cho nó hai cái bánh xuse. Mây nuốt nước miếng đánh ực: "Ngon ghê. Em thèm thiệt nhưng sợ mập lắm. Tháng này Mây lên cả ký lô" - "Mày còn ốm nhom ốm nhách". - "Người mẫu phải vậy chứ chị - Nó tò mò - Ở đâu chị có bánh này vậy" - "Còn của ai ngoài hăn. Làm tao đứng tim muốn chết". Nghe tôi kể lể phàn nàn về những tính dở ương của Lam, Mây cười khì: "Ảnh con một, nhà lại giàu, được cưng dâm ra huênh hoang một chút. Chớ tính ảnh nhọn và hiền khô à". - "Để tao kiểm

tra lại coi. Không chừng mày bị mắc lừa à".

Mây kéo ghế xích lại gần tôi: *"Ba má chị có chuyện gì vậy? Mây nghe má Mây bảo với ba, dì dượng đang định ly thân".*

- "Tâm bậy - Tôi thân thờ - Mây nghe người lớn nói lung tung. Ba tao vẫn ở nhà, chỉ lâu lâu mới đi công tác một lần. Có chuyện chi xảy ra đâu" - "Là em nghe thế"
- Mây tỏ vẻ dè chừng.

Tôi và Mây ra lại phòng khách. Thấy tôi, mẹ đang nói bỗng im bật. Dì gượng gạo: *"Ủa hai chị em nói xong chuyện rồi à?"*. Và chị Lương, mẹ, dì bắt sang chuyện buôn bán. Chán phèo, toàn những chuyện người lớn khiến tôi không sao hiểu được.

*

* *

Buổi tối ba về xếp đầy đồ vô cái valy to tướng. Mẹ và chị Lương không nói tiếng nào. Ba vuốt ve tôi, âu yếm: *"Ở nhà ngoan. Lần này ba đi công tác thiệt lâu mới về"*. Tôi ôm chặt lấy ba: *"Sao ba đi hoài. Ở nhà ai cũng nhớ ba nhất là Út nè. Ba đi*

TÓC NGẮN

nhiều ba ôm nhom"... Mẹ và chị Lương khóc. Ba bảo: "Thì vì công việc ba mới phải đi, không các chú trong cơ quan la chết. Hồi về ba mua nhiều quà cho con nghe".

Ba đi ra cửa, dáng xiên xiên. Mẹ và chị Lương không ra tiễn ba như mọi hôm. Chú Biên lái xe của ba nhấn còi tin tin, vẫy tay chào tôi vui vẻ. Tôi nài: "*Ba nhớ về sớm nghen ba!*" - "*Ừ*". Ba cúi xuống hôn hai má tôi. Hình như ba cũng khóc.

Đêm ấy Sài Gòn tự nhiên trở lạnh. Mấy con mèo hoang đi lạo xạo trên mái nhà, cắn nhau chí chöhe. Tôi trở mình mãi trong chăn mới ngủ được, thấy ba hòa với những vì sao bay chập chờn ngoài cửa sổ như những đám lửa nhỏ.

Sáu

Sáng dậy trời vẫn lạnh và kèm theo mưa rây. Mẹ bắt chị Lương chở tôi đến trường.

Từ hồi ba hay xa nhà mẹ cưng tôi hẳn. Lúc nào cũng làm như tôi còn bé hạt tiêu lắm.

Bọn con gái đạp xe phăm phăm trong mưa, gấu quần dính đất đen thùi lùì. Lúc đi ngang qua Nguyệt, Xuyên vậy tôi rớt rít: *"Hôm nay hồ sương nhen, có người đưa rước"*. Tôi thanh minh: *"Tại trời mưa chớ bộ"* và cảm thấy cái lưng muốn gãy làm đôi vì không quen ngồi một bên. Tôi ngo ngoạ. Chị Lương gắt: *"Ngồi yên không té xe giờ"*. - *"Em mới"* - *"Thôi ráng chút xíu - Chị thương hại - Sắp tới rồi. Hai bạn em đó hả?"* - Tôi quay nhìn tụi nó đang đạp xe chậm chậm phía sau. *"Dạ. Con mập mập là Nguyệt. Đứa kia là Xuyên bạn hơi thân của em"*. - *"Mày sương thiệt, lúc nào cũng có bạn thân - Chị tiếc nuôi - Hồi đó tao cũng có nhưng giờ tan tác hết"*. Tôi châm chọc: *"Tại chị không biết giữ thôi. Còn than khổ cái nổi gì"*.

"Chết cha - Chị la làng - Mày không bận áo gió à?" *"Hi Út quên - Tôi cười cầu hòa - Nãy vội quá em quên"*. - *"Coi chừng bệnh. Hay lấy áo chị mặc"*. Tôi nhăn mặt:

TÓC NGẮN

"Mắc gì em phải mặc. Chì lạnh chì mặc đi. Em hông có sao hết". Tôi khuỳnh tay, hùng dũng vô trường.

Lớp hôm nay như trở bông. Đủ các loại áo ấm màu sắc sặc sỡ. Loay hoay cũng chỉ có mình tôi với vài thằng con trai không bận áo gió. Nhìn ra ngoài trời bụi mưa phủ dày. Gió thổi lọt qua cửa sổ tốc hết sách vở, lạnh hun hút.

Lam dò hỏi: "*Hồi hôm bánh ăn có được không?*" Tôi đỏ mặt: "*Lần sau muốn cười thì kiếm chỗ khác nghen*". Lam xịu mặt, lầm bầm: "*Trời, ăn nói gì xóc hông vậy. Có ý tốt thôi mà*". Tôi hối hận vội vã sửa sai: "*Cám ơn nhiều. Nhưng anh làm tui sợ muốn chết*". Xuyên quay xuống gắp chuyện: "*Ly tưởng Lam thả con chuột lắt vô. Muốn cho thì cho trước mặt, còn vòng vo mãi*". Lam lấp lửng: "*Lý ghê lắm*". Tôi tròn mắt. "*Là sao?*" - "*Lý hay chọc quê thấy mờ. Ai dám*".

Thầy giáo gõ thước lên bảng đánh cách. Xuyên rút cổ; quay lên sau khi thè lưỡi trêu Lam: "*Vậy Ly mới trị được Lam*

chớ". Thầy ra lệnh: "Lấy giấy làm toán nhanh". Mặt Lam vẫn thẫn ra. Tôi giục "Kìa!" - "Cái gì?". Lam ngơ ngác. "Kiểm tra toán nhanh. Mau lên". Nó uể oải rút giấy. Thầy đọc đề bài. Lớp im phăng phắc, tiếng viết cạ vào giấy loạt xoạt. Tôi liếc sang thấy Lam vẫn chổng cằm nhìn tha thần cửa sổ. Tôi khêu: "Sao không làm đi. Bài này dễ ẹc". Từ đầu năm đến giờ, nói không phải khoe, tôi với Lam vẫn luân phiên giữ kỷ lục làm toán nhanh và chính xác nhất lớp. Chỉ có điều lời giải của Lam bao giờ cũng độc đáo và ngắn gọn hơn của tôi.

Lam thì thầm: *"Coi mấy cái lá rơi kìa"*. Tôi kinh ngạc nhìn Lam, thấy mái tóc bần đĩnh của nó đã mọc dài ra, phủ lờm xờm xuống vầng trán rộng và phẳng. Tôi lẩm nhẩm... 36, 5... Sao tính căn lại lẻ thế này nhỉ? Thôi chết cha, mãi nói chuyện tính lộn ngay từ đầu rồi. Tôi ngẩng lên: Một, hai, ba, bốn... Xuyên là người cuối cùng chạy lên nộp bài. Thầy lại gõ thước đánh cộc thông báo hết nhận bài. Tụi nó về chỗ mặt mày tươi tỉnh và vênh váo. Lam dòm

TÓC NGẮN

tờ giấy tôi viết dở trên bàn, thắc mắc: "*Chưa làm xong à? Sao bảo dễ*". Tôi cay cú: "*Tại anh tui mới làm lộn tùm lum*".

Thầy phát bài, nhận xét: "*Hôm nay bài dễ. Thật tiếc năm bài không ai trúng cả*". Thầy nhìn xuống bàn tôi: "*Sao Ly với Lam không nộp bài?*". Tôi cúi đầu im thít. Lam bẻ đốt ngón tay lớp cốp, nhồm đít dậy: "*Thưa thầy trời lạnh đầu em mít đặc*". Tôi lừ mắt nhìn nó. May Lam nói nhỏ nên thầy không nghe thấy.

Mười lăm phút nghỉ giải lao giữa hai tiết, lớp không ồn như mọi hôm. Đứa nào cũng ro rúm vì lạnh. Lâu lắm rồi Sài Gòn mới có dịp lạnh và lay phây mưa phùn thế này.

Tôi bắt đầu cảm thấy cồng tay, da gà nổi dợn lên từng đợt. Cổ họng đau buốt như vừa ngậm cả tảng đá bụi. Xuyên thấu hoảng hốt: "*Trời, mặt Ly tái mét. Mệt à?*" - Tôi cười gượng: "*Hơi lạnh chút xíu*". Lam cởi phăng cái áo gió trên người giúi và tay tôi: "*Mặc đi cho ấm. Tớ quen rồi. Lạnh thế này thấm gì so với ngoài Bắc*". Tôi thật

thà: "Có, thật là không có gì không? Vậy cho Ly mượn hén". Tôi trông áo vô, người bắt đầu ẩm ran. Máu chạy điều hòa trở lại. Tôi xuýt xoa khoan khoái: "Áo anh Lam ấm quá". Lam tủm tỉm: "Chủ sao áo vậy mà!". Tôi giả đồ không nghe thấy, đánh trống lảng: "Anh Lam hồi này bày đặt mơ mộng nữa ta" - "Không phải. Nhưng thấy nhớ Hà Nội quá". Lam mân mê cán bút xanh đỏ trên tay: "Không khí này hết gần chớm đông Hà Nội. Lá bàng rụng đầy ngoài đường. Tụi Lam hay trốn học, đi lang thang qua đường Thanh Niên ở Hồ Tây. Ly biết Hồ Tây lần nào chưa?" - "Chưa. Nghe bảo đẹp lắm" - "Còn phải nói. Trời xám mọng. Nước trong hồ như bốc khói. Ngồi uống chè chén là nước trà đựng trong tách nhỏ đó, thú phải biết". Tôi cười đùa: "Ngồi bên cạnh người Hà Nội mà hổng biết chút xíu gì về Hà Nội thì thiệt chán há?" - "Ờ - Lam đồng tình - Khi nào Ly đi ới một tiếng Lam dẫn ra cho. Bạn Lam ngoài đó vô khối" - "Giờ còn liên lạc không?" Tôi tọc mạch. "Ban

đầu một vài lá thư. Sau lâu lâu gọi điện. Xa mặt cách lòng mà". Ánh mắt nó buồn hẫ. Nó lôi trong cặp ra một tấm ảnh nhỏ chụp nhóm người trai có gái có. Tôi nhận ra mớ tóc dựng ngược của Lam ở phía bên trái. Mơ hồ nhận ra một Lam tình cảm khác hẳn Lam lác cắc của ngày thường.

Cô giáo dạy Văn vô lớp và chép tựa bài lên bảng. Lung Xuyên ngọ ngoạy trước mặt tôi là một tấm bình phong che chắn tia quét của cô rất tuyệt. Tôi để ý một con bé mặc chiếc váy đầm đen để lộ cặp chân dài trắng muốt và khuôn mặt xinh như một cô người mẫu đứng e thẹn bên Lam nhưng lạc lõng giữa đám vui nhộn và bụi đời. Tôi hỏi. "*Ai thế?*". Lam kín đáo liếc tôi: "*Bạn thân của mình. Xinh không?*" Tôi làm mặt tỉnh queo dù trong lòng có gì gợn lên một chút: "*Ừ, đẹp. Nói chung là chấm được*". - "*Bạn cùng trường. Hơn Lam một tuổi nhưng trẻ con lắm*". Lam kể cặn kẽ: "*Không thông minh bằng Ly*". Mũi tôi nở phồng lên lại

xếp xuống để lấy đà cho sự nở tiếp theo. Tôi giả bộ ho khan. Lam tiếp tục: "*Nhưng con gái hơn Ly nhiều*". Mặt Lam ánh lên vẻ chế giễu. Tôi giật mình, tự nhiên nổi câu: "*Mắc gì ông đi so sánh chỉ với tui. Hồi nào giờ tui là vậy đó*".

"Ly, Ly. Kìa Ly - Xuyên gọi giật giọng - *Cô kêu đọc bài này giờ kìa*". Tôi hốt hoảng đứng dậy làm hộp bút đổ xúng xểng xuống đất. Cô hỏi: "*Lam với Ly nói chuyện gì vui vẻ thế?*". Tôi ngượng ngập không biết trả lời. Cô lại bảo: "*Lam ngồi xích ra bên trái. Cô nghĩ trời lạnh nhưng mọi người vẫn có thể ngồi đúng vị trí và theo dõi bài được*". Cả lớp cười rần rạt. Lam cũng cười tỉnh bơ. Mặt tôi đỏ rần, cầu nẻ đất mà chui xuống được. Trong bụng tức tối nghĩ, sao cứ lần nào dính vào cái ông quỷ con này là y rằng có chuyện xui xẻo xảy ra. Thật tệ!

*

* *

Mưa cuối cùng cũng tạnh. Đường phố lớp nhớp lá và nước bùn đen bẩn. Tôi lơ lảo trước cổng trường gần mười ba phút có

lẻ mà vẫn chưa thấy chị Lương tới rước. Đám bạn đã kéo nhau về hết. Tôi tự bảo, đến người đàn bà thứ mười đi một mình một Cub chắc chắn sẽ là chị Lương. Nhưng rút cục đã mười chín người đàn bà như vậy đi qua mà bóng chị vẫn mịt mờ tăm tích. Tôi tủi thân chỉ muốn bật khóc. May có cái áo của Lam nếu không tôi đã chết cồng.

Một chiếc Cub phóng vọt qua rồi bọc vòng lại bấm còi nhặng xị. Tôi nhận ra Lam đang toe toét cười, phô hàm răng đều và sáng bóng với cái lúm đồng tiền con con bên khóe miệng. Tôi mừng rỡ: "*Ủa anh Lam chưa về à?*" - "*Chưa. Tại biết hôm nay có thể kiếm được thêm một việc làm*" - "*Việc gì vậy?*" Tôi tiu nghỉu vì thấy cơ hội nhờ Lam chở về giùm đã tan thành mây khói, đành hỏi chớ lấy lệ. "*Thật không biết hả?*" - Lam háy mắt - "*Là làm tài xế đó. Nào, bây giờ thì xin mời quý cô nương lên xe*". Tôi leo tót lên xe, rút cổ vào áo cho ấm và cố nén một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Lát sau mới sực nhớ: "*Anh Lam mặc áo nê*" - "*Thôi*

khỏi - Lam tăng ga cho xe chạy vù vù - Ly cứ giữ mà mặc cho ầm".

Tôi gạ chuyện: *"Vụ đánh nhau hôm trước hai người lỡ tay thiệt à?" - "Không, tại..."* Lam im bất rồi bối rối: *"Ờ, ờ lỡ tay thiệt".* Tôi năn nì: *"Kể cho Ly nghe đi. Ly hổng có nói cho ai nghe đâu". - "Không được - Lam lúng búng - Bây giờ chưa được. Mai mốt Lam sẽ kể cho Ly nghe".* Tôi hậm hực: *"Mai mốt là bao lâu. Người ta cần bây giờ mới nóng sốt chớ bộ".* Lam nhất định im lặng làm tôi cũng đâm ngại không hiểu mình có đòi hỏi quá không, đành câm bất.

Lam kêu: *"Tới nhà Ly rồi kìa!"*. Tôi ngạc nhiên thật sự: *"Ủa sao biết nhà Ly hay vậy?"*. *"Vậy mới là thám tử Sờlốc Lam đại tài chứ!"*.

Tôi xuống xe tức tối bấm chuông. Không thể nào tưởng tượng được, người ra mở cửa lại chính là chị Lương, mặt mày hớn hỏ, tai đeo phone, tay cầm quyển tiểu thuyết dày cộp. Vừa ngó thấy mặt tôi chị ớ người ra: *"Chu cha chị quên. Đầu óc chị tệ thật. Chị cứ thấy thiếu thiếu cái gì".* Tôi

giận dỗi "Mẹ đâu?" - "Mẹ xuống dì" - "Hèn chi..." tôi nghẹn giọng, nước mắt bắt đầu chấp chới lên mắt. Chị rối rít: "Cho chị xin. Tối nay chị đèn út một châu chè nghen! Nghen!". Chị quay sang phân trần với Lam: "Út Ly ở nhà được cưng nhứt. Không nhẽo như mít ứt vậy". Tôi tự ái: "Không nhẽo hồi nào đâu. Tại bụi hay vô mắt chớ bộ". Tôi cởi áo gió đưa cho Lam, mặt vẫn còn nhăn nhó: "Đây là Lam, bạn ngồi cùng bàn với em". "Chị nom em quen quen". "Dạ chị gặp em ở nhà cô Nụ". - "À há. Cha, chút xíu chị quên, em vô nhà chơi". - "Dạ thôi em về. Trưa rồi. Chiều em còn phải đi học". Tôi lý nhí: "Cám ơn nhiều nghe". Lam tỏ vẻ bất cần: "Ôi ơn huệ gì. Vô tư đi. Tớ về đây. Em về đây chị". Nó phóng vọt xe đi, phụt lại một luồng khói khét lẹt và bùn bắn tung tóe.

Chị Lương nhận xét: "Thằng đó có vẻ quậy ghê". Tôi gân cổ cãi: "Hổng có đâu. Nó chơi cũng được, tốt bụng với bạn bè lắm. Lại học toán có cỡ trong lớp đó". Chị Lương nhìn tôi chằm chằm: "Sao tự nhiên bênh nó chằm chặp vậy". Tôi mắc cỡ: "Chị

Lương kỳ, người ta làm việc thiện cho mình mình phải nói tốt cho họ chứ". Trong bụng hơi ngạc nhiên vì thấy mình có thể chấp nhận cái kiểu vọt xe hơi bất lịch sự ấy của nó được.

Bảy

Mẹ ngồi may bên cửa sổ, tiếng máy đập lè xè buồn bã. Tôi nằm chống cằm ngó chăm chăm vô mảnh gương trước mặt. "Sao hoài ba không về vậy mẹ?" - "Mẹ không biết - Giọng mẹ nghèn nghệt như bị cảm - Chắc ba bận nhiều công việc không dứt ra được" - "Ba thiệt kỳ mẹ hén". Tôi cầu nhàu, ráng hết sức ép mớ tóc ngắn ngắn cứ chực dựng lên như đuôi con gà chọi. "Mẹ ơi, con để tóc dài có hợp không mẹ? Tưởng con mặc đầm có kỳ không hén?"... Chị Lương đang ngồi coi tivi quay phắt lại, mừng như bắt được vàng: "A, cô Út nhà mình hôm nay người lớn rồi

ta. - Chị dựng tôi dậy, xoay tôi mòng mòng - Tóc dài được, mặc đầm được. Chỉ có điều tính tình phải dịu dàng bớt, nghe chưa?". Mẹ góp chuyện: "Đúng rồi đó. Con gái lớn đi đứng phải đoan trang ăn nói dịu dàng. Lúc nào cũng hùng hục như con trai người ta cười chết. Mai mẹ cho tiền con Lương dẫn em đi mua áo đầm" - "Là con nói thế thôi. Chớ giờ học, diện đầm lúc nào mà mua cho uổng". - "Con nhà quê này - Chị Lương bậu má tôi - Đi dự sinh nhật, đi chơi bao nhiêu dịp. Đừng có điệu ròi điệu rụng ra là được chớ gì".

Tôi không trả lời, nằm quay mặt vô tường cười tủm tỉm một mình. Tưởng tượng mình xoa tóc dài, à không tết thành bím có nơ cột như của con Mây chắc xinh hơn, đỡ nóng bức hơn, đạp xe thông thả giữa phố đầy cây và người và nắng... Chỉ nghĩ đến đó tôi đã ngủ thiếp đi mất.

"Út ơi". Tôi vùng dậy dớn dác: "Ba về hả mẹ?" - "Không. - Mẹ xoa xoa đầu tôi: Vô nhà ngủ đi con, nằm ở đây muỗi." Tôi ngáp chảy nước mắt, không muốn động tay

chân. Bỗng nhớ ba quay quắt. Ngày xưa mỗi lần ngủ quên như vậy ba lại bỗng tôi vô tận giường, lên mừng mền cẩn thận rồi mới rón rén đi ra. Ba ơi, giờ ba ở đâu? Ba có nhớ con không?

*

* *

Trúc đặt ly cà phê lên khay: "*Ba Ly về chưa? "* - "*Chưa*". Tôi buồn bã vẽ những hình li ti trên mặt bàn đầy nước. "*Cũng chả có tin tức gì*". - "*Rồi sẽ ổn hết*". - Trúc an ủi, già dặn như một cụ non - "*Chắc ở xa quá không liên lạc được. Đợi Trúc chút xíu nhen*"...

Tôi lơ đãng nhìn Trúc bung đồ tới bàn ăn số ba. Ở đó có một đám thanh niên loai choai nói cười âm ỉ. Một đứa con gái chồm lên vuốt má Trúc. Mấy đứa còn lại cười hô hố. Chúng nó đổ đầy nước ra bàn và bắt Trúc phải lau bằng sạch, Trúc nhẫn nại làm và bình thản quay lại chỗ tôi như không có chuyện gì xảy ra. Tôi bực: "*Sao Trúc dễ thế được. Ai cũng là người*". - "*Nhưng bọn nó giàu. Mình chỉ là người*

TÓC NGẮN

phục vụ". Tôi nhóm dậy: "Giàu nghèo không phải là thước đo để coi thường nhau. Trúc không nói để Ly nói". Trúc kéo tay tôi lại can: "Kệ họ, có mất gì". Tôi chán: "Trúc thay đổi quá à!" Đám thanh niên đã kéo đi. Quán trở nên yên tĩnh hẳn. Trúc bảo: "Đi làm mới biết. Không tự do, sung sướng như đi học được". Tôi dịu dàng: "Dạo này Trúc có thì giờ để học không?" - "Không tôi - Trúc vui vẻ - Đang đợi kết quả thi học sinh giỏi. Mà khả quan lắm nghe". Nói đến chuyện học Trúc tươi tỉnh và tự tin hẳn lên: "Năm bài làm được cả năm. Phần cuối hơi lừng xừng một tý nhưng không ăn nhằm gì" - "Chuẩn bị đập heo ăn mừng được chưa?". Tôi đập mạnh vai Trúc: "Ý quên..." Tôi kêu lên, sức nhớ lời mẹ dặn: "Con gái lớn..." - "Chuyện chi?" - Trúc hỏi. Tôi chối bay: "Không gì. Bà nội mạnh không Trúc?" - "Bà yếu xiu. - Trúc buồn xo - Bà bệnh lại chẳng được uống thuốc men đầy đủ. Trúc làm vậy đâu có lo đủ tiền bồi dưỡng cho bà". Nó nhìn ra ngoài trời đầy sao, mặt xanh xao nhưng

hai mắt sáng long lanh: "Ước chi có ba hạt để thân ở đây. Một hạt Trúc ước má Trúc về. Hạt thứ hai ước ba Ly không đi công tác xa nữa. Hạt cuối cùng Ly với Trúc là bạn thân mãi" - "Còn nội?" - "Má về, Trúc học giỏi lại ngoan là bà vui. Bà khỏi bệnh liền à!".

Chúng tôi cùng yên lặng. Trúc gục đầu xuống như đang cầu nguyện. Tôi không biết lời cầu nguyện của nó có đến tai được vị thần nào không mà chỉ một thời gian sau điều ước của nó đã thành sự thật, cho dù nó kéo theo bao nhiêu chuyện đau buồn khác.

*

* *

Sài Gòn mưa nắng thất thường. Nhà nào cũng thủ sẵn một vỉ decolgen trong tủ thuốc. Mỗi mệt và uể oải len trong đời sống chỉ đợi có một sơ hở là kèn người ta ngã bệnh lăn quay.

Trúc tối, phờ phạc thông báo: "Nội bệnh nặng phải đưa vô bệnh viện cấp cứu hồi đêm. Trúc đi làm về thấy bà nằm té

đập đầu xuống đất. Chắc bà bị trúng gió". Tôi kéo Trúc ngồi xuống: "Từ từ đã. Bảy giờ bà ở đâu?" - "Bệnh viện Nhân dân Gia Định. Bà chảy máu tím lúm, mê man từ đó tới giờ". Trúc rần rần nước mắt. "Có ai trông nội không?" - "Giờ thì không. Trúc chạy về lấy đồ ghé qua báo cho Ly hay rồi vô liền". - "VẬY đợi Ly chút xíu". Tôi chạy lên thay đồ. Đồng hồ chỉ bảy giờ thiếu hai mươi phút. Hôm nay đành phải nghỉ học thôi. Một tiết Lý, hai tiết Văn, hai tiết Toán... không có tôi chắc Lam sẽ chịu chép bài đầy đủ hơn.

Tôi xuống nhà. Trúc ngủ gật trên divan, đầu ngoẹo sang một bên khổ sở. Tôi xách túi đồ, lay Trúc: "Dậy đi. Trúc ơi!". Trúc mở mắt ngơ ngác: "Đi đâu?" - "Vô với nội chớ đi đâu" - "Ờ hén, đêm qua thức trắng Trúc mệt quá". Trúc vịn vịn người cho đỡ mỏi: "Thôi vô lệ không nội đợi".

Trong phòng hồi sức Hiền, Thục, đứa đứng đứa ngồi vẻ mặt bồn chồn. Vừa nhác thấy chúng tôi, bọn nó đưa tay suýt khe: "Bà vừa ngủ lại. Hồi nãy tỉnh dậy, bà đòi

gắp Trúc miết". Trúc lại gần giường cầm tay bà áp lên mặt. Cái bàn tay lủng củng xương, nhăn nheo đầy gân xanh đã từng làm bao nhiêu việc, kể cả lượm bao nilon để nuôi Trúc lớn bằng này.

Tôi hỏi khẽ: "Sao bọn hay biết nhanh vậy?" Thục tự hào: "Bạn thân có gì là không biết". Hiền cười khe khẽ: "Đùa thôi. Hồi sáng tụi tao ghé qua nhà Trúc trả sách thấy khóa cửa. Bà Năm chạy sang báo cho biết đó chớ". Thục kéo áo Trúc: "Ông về nghỉ đi. Để tụi này trông nội cho". - "Mấy bạn còn phải đi học". Trúc e dè. "Trễ rồi học gì nữa - Thục toét miệng cười - Lâu lâu mới được cúp học vì có lý do chính đáng chớ bộ. Bây giờ chia ca nghe. Sáng nay là tụi này. Chiều đến ông. Tối nay ai rảnh?" - "Ly rảnh"... "Ờ, vậy tối Ly với Trúc trực đêm". - "Chết cha - Hiền nhón nhác - Tối nay tao cũng rảnh" - "Mày hả? Để khi khác. Tối nay hồng có duyệt". Thục cười ranh mãnh. Tôi cau: "Con quỷ. Vô đây còn quậy được" - "Thì cũng phải để cho ông Trúc tươi cái mặt lên chút chút!". Thục

TÓC NGẮN

chống chế. "Lo cho mày đi - Tôi lờm Thục - Cái miệng lép nhép hoài không kịp lên da non". Hiền giục: "Trúc về nghỉ đi". Trúc ra cửa còn nhóng lại: "Cám ơn mấy bạn nhiều nha" - "Ơn gì - Thục rúc rích - Hồi bà khỏi bệnh cho tụi này xơi một bữa là xong ơn huệ liền".

Bóng Trúc đã khuất sau tấm kính chắn mờ vẽ chữ thập đỏ chót. Tôi ngất mũi Thục: "Quý con. Mày lúc nào cũng ăn uống. Tiền nó lo chưa đủ cho bà nằm bệnh viện, mày còn bóc lột". - "Là tao gheo thế. Chớ tới lúc đó bụi mình hùn tiền vô chung mà" - "Đứa nào đòi ăn đứa đó bỏ tiền, Hiền há?".

Bà nội cựa quậy người. Vài sợi tóc bạc dính bết trên vầng trán nhăn nheo. Hai má bà tóp xẹp. Cái miệng chấp chới há ra ngậm vô từng chút không khí. Hiền vuốt vuốt trán bà, thở dài thiếu não. Thục gắt: "Mày cứ âu sầu vậy càng làm thẳng Trúc rồi ruột thêm. Ra đây tao biểu cái này". Ba đứa chụm đầu vô. Thục lào thào: "Đứa nào cũng có quỹ tiết kiệm

phải không? Chịu hùn vô chữa bệnh cho bà nội không?". Hiền lo lắng: "Nhưng mờ Trúc hay mặc cảm lắm. Chắc chắn nó sẽ từ chối". Thục láu táu: "Từ chối làm sao được. Tao có cách, tụi mày khỏi lo". - "Cách chi vậy?" - "Bí mật cứ nộp đủ tiền cho tao đã rồi từ từ biết". - "Không phải mua bò bía với gỏi bò mời bà nội xơi chớ?". Thục liếc tụi một cái sắc lẹm: "Người ta đang bàn chuyện nghiêm túc chớ bộ". Hiền xí xóa: "Xin can. Xin can. Ở đây là bệnh viện mà tụi bay làm như cái chợ" - "Ừa - Thục trợn mắt - mày không biết ba người đàn bà họp lại với con vịt mới thành cái chợ à? Tụi mình còn thiếu một con vịt, lo gì".

"Tôi có thể biến thành con vịt được chăng?". Một giọng khàn khàn cất lên. Chúng tôi giựt thót ngoái ra sau. Ông bác sĩ già vô cùng bệ vệ dẫn theo một đám sinh viên thực tập. Ông ta yêu cầu: "Bây giờ chúng tôi khám bệnh cho bệnh nhân. Mời các cô ra ngoài kia".

Ba đứa đứng chốc góc ngoài cửa hơn 15 phút. Lâu lâu Thục lại lon chon nhón người lên, xong thụt xuống thất vọng: *"Tầm quan sát bị chặn đứng bởi hàng rào kẽm gai của những cái lưng quá phì nhiêu"*. Hiền nhăn: *"Mày nói khế không họ nghe thấy chửi chết"*. - *"Đùa vui mà"*. Thục rụt cổ, cười hi hi.

Cửa kính mở. Ông bác sĩ lại dẫn bảy sinh viên điều qua trước mặt chúng tôi đến phòng khác. Tôi túm tay một anh chàng sinh viên mập mập: *"Anh ơi, bà nội em có sao không?"*. Anh ta quay lại nhìn tôi vẻ khó hiểu, mặt cau có và căm lặng bước đi. Tôi không kịp tức, chỉ thấy buồn cười vì cái bộ dạng quan trọng đó hoàn toàn không hợp với cặp kính cận quá bé bỏng và tội nghiệp nằm chênh vênh trên khuôn mặt tròn xoay ửng đỏ vì nóng bức. Một mẫu người không thể dành cho các bệnh viện miễn phí.

Hơn chín giờ Trúc đã vô, mang theo lĩnh kính ly tách và một bịch bánh bông lan. Nó chìa ra mời, mắt viền hai quầng thâm tái

xanh. Thục nửa đùa nửa thật "Đang có chiến dịch chống tham ô hối lộ. Bộ muốn tụi này vô tù à?" Hiền giựt áo Thục: "Sao Trúc vô sớm thế?" - "Tại sốt ruột quá. Giờ mấy bạn về trước đi nghen". Ba đứa ngán ngừ nhìn nhau. Tôi quyết định: "Ừ thôi về. Chiều đứa nào rảnh lại lên".

Cả bọn lục tục kéo ra cổng. Trèo lên xe rồi Thục còn quay dặn dò kỹ lưỡng: "Nhớ chuyện hồi nãy nghen. Nhớ đừng cho thằng Trúc biết nghen".

*

* *

Về nhà tôi chui tọt vô phòng, đóng chặt cửa. Tôi ngáp ngừng nhìn con heo đất đỏ tươi có cái xoáy hồng hồng trên đỉnh đầu nằm phục phịch trên bàn học. Tôi cầm nó lắc nhẹ. Những đồng tiền giấy cạ vô nhau loạt xoạt. Lên quyết tâm, hạ quyết tâm mãi tôi mới đập được đít con heo, dốc ngược. Những tờ tiền gấp tư bay xòa ra đầy sàn. Gần hai trăm ngàn... Một bộ cộ và một hộp màu mơ ước từ lâu... Thôi nhé, tạm

biệt chúng mày. Tao phải giúp đỡ Trúc, làm một việc gì đó có nghĩa hơn.

Tôi thở hắt ra vừa sung sướng vừa tiếc rẻ.

Mẹ gọi: "*Út ơi có quà của ba nè*". Tôi hấp tấp chạy ra, vấp phải chân bàn đầu giường: "*Ba về hồi nào vậy mẹ?*" - "*Lúc con vô bệnh viện. Xong ba lại phải đi công tác ngay*". Mặt mẹ không biểu lộ một cảm giác gì. Bỗng nhiên tôi linh cảm một mối quan hệ bất bình thường đang diễn ra trong ngôi nhà này, mà chỉ riêng mình tôi là đứa mù tịt. Tôi gặng hỏi: "*Ba mẹ có chuyện chi phải không?*" - "*Đâu có. Dạo này ba phải họp hành suốt mà*". Chị Lương ngồi ngoài xen vô: "*Phải đó. Hồi nãy về ba bảo phải họp liên miên. Ba còn nhắn tao kêu Út đừng có khóc nè. Đó, đó mẹ thấy chưa? Mới nhiều đó mà cái môi nó chạy thướt rồi kìa*". Chị cười híc híc. Tôi ngượng dụi đầu vào vai mẹ: "*Đâu, quà con đâu?*". Mẹ đưa cho tôi một hộp lớn. Ôi trời, một bộ cọ con sóc và hộp màu nước Leningrat. Mẹ ơi, ba thật muôn năm! Tôi hôn má mẹ đánh

chục, nhảy tung tăng khắp nhà. Quên bằng chuyện đặt dấu hỏi nghi ngờ hồi nãy. Dấu hỏi mà ngày lại ngày càng lúc nó lại càng to bự lên.

Tám

Tôi đến lớp mặt mày ngơ ngáo vì ngủ ít. Vừa đặt phịch cái cặp xuống chỗ ngồi, Nhật đã hối hả thông báo: "*Có sự thay đổi lớn. Có một bé mới vào, tên Như Oanh. Cô sắp nó ngồi chỗ Ly đó...*" Nhật dừng lại nhìn tôi an ủi: "*Tại con đó to bự lắm*". - "*Vậy Ly ngồi đâu?*" - "*Trên kia, chỗ Nguyệt voi. Thăng Luân xuống bàn chót ngồi với Thúc Baganen*" - Xuyên giải thích cặn kẽ.

Tôi nặng nề xách cặp lên. Không ừ hử, không thắc mắc. Ngồi đây được cái xem bảng rõ, dễ tập trung nghe giảng bài và nhất là tránh được những cú va chạm không lấy gì làm tuyệt vời giữa tôi với Lam. Nhưng bù lại khung cửa sổ đã biến

TÓC NGẮN

mắt, thay vào đó là một mảng tường loang lổ màu vàng, nhạt nhẽo và kín bung bung.

Như Oanh nhẹ nhàng ngồi vô chỗ tôi. Phải công nhận là nó rất xinh. Tóc loăn xoăn, mắt to mũi cao, môi đỏ mọng. Nhất cử nhất động của nó đều yếu điệu thực nữ như người trong tủ kính. Ngay lập tức nó là trung tâm điểm để bọn con trai đổ đôn mắt vào.

Lam đi ngang qua chìa cho tôi bịch ô mai to tướng "Cho Ly đó. Hôm qua mẹ Lam ở ngoài Bắc vào" - "Anh cho Ly nhiều vậy? Còn mấy bạn nữa". - "Tụi nó ăn rồi. Cái này phần cho Ly". Nó ngần ngừ: "Hôm qua sao Ly nghỉ? Bị ốm à?" - "Không. Bà của Trúc đi cấp cứu. Ly vô phụ nó". - "Ngồi đây tốt hơn không?" - Nó hỏi dò. "Tốt hơn chứ - Tôi vênh mặt - Nhìn bằng rõ. Nhất là không phải nghe..." Tôi cầm bật. Lam hỏi buồn buồn: "Nhất là cái gì?" - "Ừm, không..." Tôi luống cuống. May vừa lúc cô giáo vô, Lam phải chạy vội về chỗ. Tôi hết hồn, suýt nữa lại lỡ miệng chọc vô tổ kiến lửa. Sửa đi sửa lại mãi, tôi

hoài không bỏ được tính châm chích người khác.

Suốt buổi học tôi không làm sao nhét được một chữ nào vô đầu. Miệng nhóp nhép muốn nói nhưng liếc sang bên Nguyệt voi hết cặm cùi chép bài lại chăm chú nghe giảng, mặt mũi dờ ra. Tôi xé giấy vẽ lăng nhăng mãi cũng chán. Mọi hôm cứ kiểu thế này là tôi với Lam lại rì rầm nói chuyện và sau cùng kết thúc bằng một cuộc tranh cãi kịch liệt (nhưng đã được giảm âm tối đa để tránh sự kiểm soát ngặt nghèo của thầy cô). Dù sao thì cũng vui hơn chán vạn lần thế này.

Tôi lén nhìn ra sau xem thử Lam đang làm gì bên cạnh cô bạn mới xinh đẹp. Như mọi hôm nó lại thì thào gì đó với Như Oanh. Lúc dừng lại nó nhón cổ nhìn lên bàn tôi. Bất gặp ánh mắt của tôi nó toe miệng cười, ngúc ngắc vẫy tay. Như Oanh lại kéo áo hỏi gì đó và nó cúi đầu xuống tiếp tục nói chuyện. Tôi chán chường quay lên. Cảm giác như người bị bỏ quên lâu ngày làm mũi tôi cay xè.

Tôi nhủ thầm, vớ vẩn. Chẳng có chuyện gì đáng buồn bực cả. Mọi chuyện sẽ trở thành thói quen. Cầu mong sao cho tiết cuối trôi qua thật nhanh để tôi còn chạy về nhà đánh một giấc. Tôi thấy mệt và buồn ngủ quá!

Nhiên khều vai đưa tôi mảnh giấy nhỏ: "*Của Lam gửi*". Tờ giấy xé lam nham chỉ vòn vẹn hai chữ "*Chán quá!*". Tôi mồm mỉm cười, cầm mặt ghi nấn nót: "*Ừ, chán thiệt!*". Tôi gấp tờ giấy định nhờ Nhiên chuyển lại. Nhưng khi nhìn xuống lại thấy miệng Lam nhóp nhép, mặt mày hớn hờ. Rõ đồ nói xạo. Có bao nhiêu chuyện để nói thế kia lại bảo chán được. Tôi bực bội vò nát tờ giấy ném mạnh vô học bàn, rồi để yên nó ở đấy hết ngày này sang ngày khác.

Dọc đường về tôi gặp Trúc đang bấm bóp đạp xe về hướng bệnh viện. Tôi hỏi: "*Nội sao rồi?*" - Nó lắc đầu: "*Không thấy đỡ chút nào - và thắc mắc - Hồi hôm lên coi thử viện phí bao nhiêu để Trúc về lo tiền trước, hổng biết ai đã tới thanh toán*

trước ba ngày. Trúc tưởng lộn, dò tới dò lui vẫn đúng là tên bà nội". Tôi vẫn im lặng, cầm cúi đạp xe, Trúc lại kể tiếp: "Về nhà Trúc lại nhận được bao thư tiền. Đề tên Trúc mà không biết người gửi. Ai vậy hén?" - "Chắc người quen thôi". Trúc tỏ vẻ phật ý khi thấy tôi hững hờ: "Người quen nào ngộ vậy. Đưa kiểu này ai dám xài, dù có cần kíp đi nữa". - "Dở hơi. Người ta gửi đến là có ý cho mình xài. Ông đừng có nghĩ lẫn thẩn nữa. Trán nhăn như ông già kìa - Tôi nhún bàn đạp, buông thông một câu - *Của bạn hề cả thôi mà!*" - Và phóng vọt xe đi, để mặc Trúc đứng ở người phía sau.

*
* *

Tôi nằm ngủ như chết trên divan. Trong mơ tôi nghe thấy tiếng chuông đồn dập, tiếng nói chuyện lao xao và có người đẩy tôi bước hụt xuống một cái hố lớn. Tôi giật mình tỉnh giấc. Hiền, Thục và chị Lương đứng vây quanh tôi. Hiền meo mào: "*Bà nội mất rồi!*"

TÓC NGẮN

Tôi nghĩ mình nghe lầm nên hỏi lại: "*Bà nội về nhà rồi à?*" - "*Không - Thục bặm môi, nước mắt tràn xuống má - Bà mất rồi!*".

Tôi nghĩ tôi không là tôi nữa. Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, như sét đánh ngang tai. Tay chân tôi nặng trĩu. Tôi đi ra cổng nghe tiếng chị Lương dặn loáng thoáng: "*Thục chở bé Ly đi. Nó đang mệt lắm. Lát nữa chị ghé qua xem sao*".

Tối gần nhà Trúc, Thục bảo: "*Mày nhớ bình tĩnh nghe. Trúc đang buồn đừng làm nó xúc động thêm*". Tôi im lặng, không nói nổi. Ngực đánh trống thùm thụp, tự nhiên thấy sợ hãi khi phải tới nói vài câu an ủi với Trúc.

Những người lớn ngồi trầm ngâm trên những chiếc ghế dài bằng gỗ kê sát tường. Bạn Trúc đến rất đông, túm tụm thành từng đám dưới cây mận, nhìn tôi tò mò. Tôi lẳng lặng đi ngang qua. Một vài đứa gật đầu chào tôi. Tôi cũng gật

như một cái máy thấy quen lắm mà không thể nào nhớ nổi đã gặp nó ở đâu.

Trong nhà ảm đạm, len lét cháy hai cây đèn cầy cắm đầu giường. Nhìn bà nằm móp xẹp trên giường tí hon như em bé mười ba tuổi quấn khăn trắng tôi òa ra khóc. Trúc từ từ quay lại, mắt mũi sưng húp mọng đỏ như quả cà chua. Trúc tiến lại gần tôi, quai hàm bạnh ra khổ sở. Rồi không kìm được, nó nấc lên, ôm chầm lấy tôi. Chúng tôi đứng ôm nhau rất lâu, chia sẻ nỗi đau đớn và hy vọng giúp nhau bình tĩnh lại, cho đến khi có một người đàn ông tới gần và bảo, giọng khản đục: *"Đến giờ rồi. Con ra thắp nhang để liệm cho bà"*.

Tôi lùi xuống sát tường. Hiền, Thục đứng đó từ lâu nắm vội tay xiết chặt. Những bàn tay thật hồn hậu và ấm áp.

*

* *

Hôm đưa tang bà mưa sục sùi, kéo dài lê thê mất hai ngày. Đường đi lép

nhếp bùn và trầy trật. Chiều nay Hiền phải đến trường học. Thục và tôi lại phụ Trúc dọn dẹp bàn ghế. Hôm nay đến Thục cũng im thít, không hó hé tiếng nào. Thỉnh thoảng nó lại liếc sang Trúc, mặt mày rầu rĩ.

Có tiếng lao xao ngoài ngõ. Con Mực xò ra sửa cùm cẩu. Tiếng bà Năm xùy chớ và gọi: "*Trúc ơi! Ra có người kiểm bà nội mày nè con*". Trúc chậm rãi đi ra, cần nhần: "*Sao bà không báo cho họ biết cho rồi*" - Bà Năm vẫn vang vang: "*Bà hỏi nhà bà Nhượng. Chèn ơi, cái xóm này hồi giờ đâu có ai tên dì. Một lúc tao nghĩ mới sực nhớ bà mày hồi con gái tên Nhượng, từ lúc lấy chồng đã đánh đổi tên khác. May phước gặp tao... Đó, đó cháu nội bà Nhượng đó cơ*". Chưa dứt câu bà Năm đã quày quả đi mất. Thục kéo tôi thò đầu ra nhòm.

Một người đàn bà đứng lẩn vẩn giữa sân, có vẻ ngại ngùng. Bà ta có lẽ là một bà chủ hoặc một Việt kiều vì trông rất sang trọng trong bộ đầm đen khoét cổ hình trái tim khéo léo, cặp kiếng gọng vàng kẹp trên

cái mũi cao và thanh. Tất cả đều chứng tỏ bà ta đã là một người phụ nữ đẹp. Tôi nghĩ, chắc bà tới kiếm mua nhà. *"Tầm bậy. Ai bán hồi nào đâu mà mua"*. Thục lào khào trong cổ như con mèo hen.

Trúc bảo: *"Mời dì vô nhà chơi"*. Bà ta gật đầu, mắt vẫn dăm dăm nhìn lên tờ cáo phó chưa kịp bỏ xuống trên cánh cửa mốc xit vì bụi và thời gian. Lúc sau bà ta gỡ kính, lấy khăn chấm mắt. Bà hỏi, giọng ghen cứng: *"Bà con sao mất?"*. Trúc mím chặt môi: *"Vì cháu không lo đủ tiền thuốc thang cho bà"*. Tôi nghe nó nói mà như có muối xát trong lòng.

Bà ta bước vào nhà, đưa mắt quanh quất khắp nơi, hỏi han không như một người khách bình thường. Tôi lén quan sát thấy khuôn mặt xinh đẹp với những nếp nhăn nhỏ trên trán loáng thoáng giống người nào đó. Tôi thò đầu qua: *"Ê Thục, mà thấy bà có nét giống thằng Trúc không?"* Thục khịt mũi làm tôi chưng hửng: *"Có giống gì đâu. Tao thấy bà giống diễn viên kịch nói Hồng Vân"*.

TÓC NGẮN

Trúc giới thiệu: *"Đây là bạn thân của cháu"*. Bà ta gật đầu, hơi kiêu cách. Và nhìn chúng tôi vừa lạnh lùng, vừa dò xét. Tôi khó chịu chẳng hiểu bà ta có quyền gì lại nhìn chúng tôi như thế.

Trúc hỏi: *"Dì tới kiểm bà con có chuyện chi ạ?"*. Bà ta im lặng, không trả lời. Một cái gì đau đớn lóe lên trong mắt bà làm tôi rùng mình. Tôi nắm tay Thục đứng dậy: *"Tụi này về đây Trúc ơi"*. - *"Sao sớm thế?"*. *"Sớm sửa gì nữa. Có cháo trên bếp, tý hồi ráng ăn một chút cho lại sức nghen. Dì ngồi chơi với Trúc, tụi con xin phép về trước"*.

Ra đến cổng tôi còn ngoái lại, thấy lòng trống trải. Thục kêu: *"Nhớ nội quá Ly ơi! Giờ tới không gặp nội thấy buồn thế nào ấy"*. Cả hai cầm túi đạp xe, im lặng chạy đuổi theo ý nghĩ của mình nhưng không ai nghĩ rằng người đàn bà đó sẽ mang đến cho Trúc một cuộc sống khác.

Chín

Buổi tối Trúc tới rủ tôi đi uống cà phê. Không khí ngoài đường còn ẩm ướt và mát lạnh. Những lá cây đan xen vào nhau loang loáng ánh đèn như những con mắt tò mò nhìn chúng tôi không chớp. Tôi le lưỡi trêu ghẹo và thấy những con mắt lá cũng nheo nheo tinh nghịch.

Trúc hỏi, giọng hồi hộp: "*Có biết chuyện gì chưa?*" - "*Chưa. Bộ trái đất sắp ngừng quay à?*". "*Còn hơn cả thế nữa - Nó lấp bấp - Má Trúc về*". Tôi vội đưa tay sờ lên trán Trúc sợ mấy ngày nay mặt nó đậm nóng sốt mê sảng. Nhưng không, trán nó vẫn mát lạnh "*Giỡn chơi thiết đó ông?*" - "*Thiết mà. Má Trúc là cái bà hồi hôm đó!*" - "*Bà hồi nào?*" - "*Bà mặc đầm đen tới kiểm nội*". "*A, thảo hèn...*" - Tôi reo lên mừng rỡ: "*Ly kêu bà giống Trúc mà con Thực hồng tin*" - "*Đâu có, Trúc giống má*

chớ". - "Ờ há - Tôi phỉ cười - Chớ hồi giờ bà ở đâu không về kiếm Trúc?" - "Ờ Mỹ. Bà mới về đây được một tháng. Tới nhà cũ không ai biết Trúc ở đâu, may nhờ có một người bà con xa nhắn tin, má mới kiếm ra Trúc. Ly thấy sao?" - "Là sao?" - "Là Ly cảm thấy thế nào?" - "Vui muốn chết. Vậy là điều ước thứ nhất của Trúc thành rồi" - "Ờ mình đâu có ngờ đâu hén. Thiêng thiệt, chắc có nội phù hộ. Trúc thấy mình như ở trong mơ suốt từ đó tới giờ".

Chúng tôi yên lặng. Có tiếng nước róc rách chảy từ bồn cá và tiếng ghi ta bập bùng thoảng trong gió. "Có nên không Ly?". Tôi ngó người: "Nên cái gì cơ?" - "Ly thiệt...- Trúc ngàn ngừ - Má Trúc về bảo lãnh Trúc sang Mỹ. Có nên không?". Tôi ngần mặt: "Sao giờ mới về đón Trúc?" - "Tại trước chưa có điều kiện. Khó nghĩ quá há!". Tôi không kịp nghĩ gì. Sau cùng tôi chậm rãi, cảm giác mình như một bà cụ non mười sáu tuổi, đầu cắt tём, lúc lắc người trong cái ghế nhựa

lạnh ngắt: "Ly nghĩ chắc Trúc nên đi. Phải như nội còn sống thì khác. Đàng này nội mất rồi. Trúc còn mỗi má là người thân duy nhất. Trúc không ở với má thì ở với ai? Còn nữa bạn bè tụi mình thân nhau thật. Nhưng biết đâu sang bên đó Trúc thân khối bạn người hơn tụi này sao". Tôi nghe giọng mình lạc đi đành cầm bật. "Ly nói thế mà nghe được. Làm như Trúc là người dễ thay đổi lắm á. Trúc sợ đi không biết bao giờ mới về được" - "Ráng học giỏi, ráng làm việc là đủ tiền về liền". - "Để Trúc nghĩ kỹ lại - Trúc mân mê ly nước - Chỉ tội nội, lúc đỡ khổ thì lại không có mặt. Hồi đó Trúc gắt bà miết".

Tôi nhắm mắt thật chặt rồi mở bừng mắt. Ánh đèn vàng mắc trên nóc dù chiếu xuống soi rõ niềm hạnh phúc đang tràn ngập trên mặt Trúc. Tôi nhủ thầm, như vậy còn suy nghĩ gì nữa. Mơ ước đã cầm chắc trong tay ai lại nỡ vứt đi.

*

**

Cuối cùng thì Trúc cũng quyết định sau khi hỏi thăm ý kiến của bao nhiêu người và dĩ nhiên cả ý kiến của bản thân Trúc, sau bao nhiêu đêm vắt tay lên trán suy nghĩ. Nhiều lúc phải nhờ đến cả những giọt nước mắt van xin của má Trúc.

Trúc đi vào nửa đêm. Chừng mười giờ Thục, Hiền và tôi kéo nhau ra phi trường. Tối ấy rằm. Trăng tròn vành vạnh lơ dềnh chiếu xuống sân bay đông nghẹt người một thứ ánh sáng ngòn ngọt.

Mọi người chen lấn kêu gọi nhau í á. Cứ chừng một người đi lại kéo theo ba, bốn người đưa tiễn. Tụi tôi len mãi mới tới được chỗ Trúc, mồ hôi đầm đìa, thở hào hển như trâu cày. Trúc lách đám bạn, vội vã nhào ra chỗ chúng tôi: "*Trời, sao giờ mới tới vậy?*" - "*Tìm ông muốn hút hơi mới lâu vậy. Chao đông dẽ sợ*". Tôi giữ lưng áo chèm chẹp mồ hôi. "*Chu choa ông Trúc hôm nay đẹp trai quá ha - Con Thục la to - Áo vét nè, cà-ra-oách nè, lại xách cặp táp nữa chớ. Thiệt hết ông bộ trưởng con*". Trúc rụt cổ cười, mặt đỏ như gấc. Nó lên

giúi vô tay tôi một gói nhỏ: "*Nè tặng Ly đó. Nhớ viết thư cho Trúc nha*" và nói to "*Thục, Hiền có địa chỉ của Trúc chưa? Máy bà đừng có lười viết thư đó nghen*". Thục cười hì hì: "*Một mình con Ly viết đủ rồi. Cho tui này ké vài chữ thôi, chịu hôn?*".

"*Ừa, Ly!*". Tôi quay sang ngó thấy Lam đang đứng thọc tay vô chiếc quần jean bạc phéch cười toe miệng, tóc đã cắt bàn đing lại trông rất ngổ ngáo. "*Anh Lam đi đâu vậy?*" - "*Vào đây còn hỏi... Tiễn người nhà đi Mẽo*" - "*À*" - "*Ly tiễn ai vậy?*". Tôi kéo tay Trúc: "*Đây là Lam bạn cùng lớp với Ly. Đây là Trúc, bạn thân. Hai người còn nhớ nhau không?*" - "*Ờ, nhớ chứ*". Trúc lúng túng. Vừa may má Trúc gọi: "*Xong chưa con, mình vô trong*". Trúc gật đầu: "*Chào Lam*". Lam xòe tay ra bắt, hồ hởi: "*Bồ đi mạnh giỏi há!*".

Trúc nói: "*Tạm biệt mấy bạn nghen. Nhớ viết thư cho tui nghen!*" và nhìn tôi dăm dăm: "*Thôi chào Ly, Trúc đi đây. Chừng nào ba Ly không đi công tác xa nữa*

nhớ biên thơ cho Trúc ăn mừng. Vì ba điều ước của mình đã thành hiện thực mà". Nó cười méo xẹo. Tôi biết nó chỉ cố nói vui thôi. Nó đang buồn lắm. "Ly nhớ chăm sóc con Mực, nhớ thấp nhang mộ bà nội giúp Trúc nha. Chừng nào Trúc về..." Nó bắt tay từng người và ôm chầm lấy tôi. Như hai thằng bạn trai thân thiết chia tay.

Nó quay lưng đi, bàn chân vẫn hơi gằn mạnh về bên trái. Tôi cúi đầu nước mắt rơi lã chã.

"Về thôi Ly" - Hiền, Thục giục. Tôi giụi mắt bấm bỏ bước đi, quên cả Lam đang đứng lẩn vẩn gần đó.

Tôi ngồi vào bàn, mở lớp giấy gói quà của Trúc. Một cái lá thuộc bài ép khô tuột ra khỏi bao băng cassette, đậu khế khàng lên chồng vở. Tôi bật cười, nhớ hồi học cấp I, hai đứa thi nhau hái lá thuộc bài ép vô vở vì nghĩ như thế sẽ không tốn công học bài mà vẫn thuộc như cháo. Có đâu ngờ đến giờ kiểm tra hai đứa tắc tị. Thảng đó cùng nhau tụt hạng, cùng nhau khôn lên, được vài phân.

Tôi bỏ cuốn băng vô máy. Một điệu nhạc nhẹ nhàng thoát ra. "Trở về mái nhà xưa" của Ý thật da diết. Trúc hiện ra và bảo: "*Trúc sẽ về Việt Nam. Đi đâu mình cũng chỉ có duy nhất một quê hương thôi phải không Ly?*". Tôi mơ màng, ngực bỗng đau nhói. Nhưng mà còn ba Ly, ba vẫn đi hoài à Trúc ơi!

*

* *

Nghỉ tiết. Lớp im lặng được một chút rồi lại ồn như chợ vỡ, mặc Thục Anh đứng trên bục gõ thước vào bảng lịch cộc đề nghị giữ yên lặng. Tôi chui tọt xuống chỗ Xuyên ngồi tán gẫu vì mãi vẫn không hợp được chuyện với Nguyệt voi.

Lan nói trống rất to: "*Tối qua mưa to dễ sợ*". Xuyên trợn mắt ngạc nhiên: "*Mưa đâu mà mưa.*" - "*Thật mà. Mưa ngập cả sân bay*". Xuyên vẫn thật thà gân cổ lên cãi: "*Xuyên đi học thêm có thấy gì đâu.*" - "*Kệ nó - Tôi lờm lờm - Nó chọc Ly đó. Tối qua Ly tiễn Trúc đi Mỹ, cũng gặp hẳn*". Xuyên cười: "*Bộ ông tức à?*". Lam giả lơ

TÓC NGẮN

không nghe thấy, lui cui mượn Như Oanh con dao chuốt viết chì. Tôi nhéo Xuyến một cái ra dáng: "*Rõ dớ dẩn*".

"Ái!". Lam la thất thanh. Tôi nghĩ Lam đùa. Nó luôn có những trò đùa kì cục làm người ta phải giật bắn mình như thế. Tiếp theo là giọng Oanh, véo von như chim: "*Oanh đã biểu mà. Cái dao đó sắc lắm*". Nhật kê hãi hùng: "*Máu ra nhiều quá kìa*". Tôi tái mặt thấy máu từ tay Lam nhỏ tong tong xuống bàn. Tôi phóng ra cửa, chạy bổ xuống ba tầng lầu. Phòng y tế khóa cửa. Vòng vèo mãi tôi mới gặp được cô y tá trong thư viện. Sau khi trả lời một tràng những câu hỏi quan tâm không cần Thiết, tôi lại hì hục leo lên ba tầng gác, thở hồng hộc.

Lên tới nơi mặt Lam đã bớt nhăn nhó. Ngón tay được buộc băng cẩn thận. Nó đưa ngón tay trước mặt sẫm soi vẻ rất hãnh diện. Bên cạnh nó Oanh đang cẩn thận lau đi những giọt máu vừa nhỏ xuống bàn.

Tôi cố lấy tay che lọ oxy già và cuộn băng to tướng, lùi thúi về chỗ ngồi. Nguyệt

vội hỏi: "Nãy giờ Ly đi đâu vậy? " - "Di toilette. Ai băng cho Lam vậy?" - "Như Oanh chớ ai. Con nhỏ lạ thiệt, lúc nào cũng có một bịch bông ở trong cặp. Nó bảo má nó bắt thế. Ngộ hén?". Tôi gạt mồ hôi tứa ra đầy trán: "Cũng chẳng ngộ lắm. Có khi phải thế thật" và lẩm nhẩm: đỡ khỏi tên tò như mình thế này!

Lam đi lên ghé vô nói: "Cám ơn Ly!" - "Vì cái gì?" Tôi nghi ngờ giọng điệu có vẻ rất thật lòng của nó. "Vì những cái Ly định làm cho Lam". Nó nhấn mạnh hai từ cuối. Tôi nghĩ nó định chọc quê tôi nên làm mặt lạnh. "Tui chẳng định làm gì cho ai cả" - "Thật à?". Nó cười cười bỏ thẳng ra cửa làm tôi sượng trân người.

*

* *

Tôi lục tủ lòi cái áo đầm xanh bông trắng cất kỹ từ năm ngoái đến giờ ra mặc thử. Khác hẳn con bé con loắt choắt với bộ mặt nhau nhỏ dưới mái tóc củn ngùn. Một cô nàng duyên dáng và xinh đẹp từ trong gương nhìn tôi không chớp mắt. Cô

nàng điều qua điều lại như người mẩu thiết ngộ.

Nghe tiếng động mạnh ở cửa tôi thụt vội vào bếp. Hóa ra chỉ là con Mực cào cửa. Hú hồn. Nếu không thì mắc cỡ chết với chị Lương.

Tôi ngẫm so sánh mình với Như Oanh và con bạn thân của Lam. Quả thật tôi không xinh bằng, lại loắt choắt như con chim chích nhưng bù vào tôi có cái đầu không kém ai hết. Bắc lên cân cũng chỉ chòng chênh tý chút rồi đứng yên.

Tôi cười tủm, ngưỡng ngưỡng. Rõ đồ dó dẫn tự nhiên lại bắt đầu đi so sánh, hết như Lam hồi kia. Mà cổ nhân đã từng khuyên nhủ "*Sự so sánh nào cũng khắp khiêng*" đấy thôi.

Mười

Tám giờ tối chị Lương chở mẹ đi công chuyện chưa về. Tôi ăn tạm một tô mì ăn liền rồi ngồi bó gối trên divan, sách giờ

trước mặt mà không đọc chữ nào. Tôi nhớ quay quắt mỗi tối thứ bảy như vầy vào những ngày tưởng như xa xưa lắm. Lại ngồi bên nhau, cùng ăn bữa cơm thịnh soạn do mẹ nấu. Cũng chỉ là những món ăn bình thường nhưng vì có đủ ba mẹ, chị Lương và tôi, mọi người gấp thức ăn qua lại cho nhau nói cười vui vẻ làm căn phòng thêm ấm áp và bữa cơm ngon lạ lùng.

Bữa cơm cuối cùng đầy đủ thế là lâu rồi. Bây giờ chỉ có ba mẹ con trong căn nhà rộng. Ba thì thoảng mới ghé về nhà, cho tôi quà xong lại đi ngay. Vội vàng như sợ không kịp thời gian. Chú Biên lại đứng ở ngoài cổng bấm còi tin tin, lại hỏi câu hỏi muôn năm cũ: "*Bé vui khỏe chứ bé?* " mà không để ý mặt tôi đang xì ra.

Có con gì ướp nhẹp bò lên chân. Tôi giựt thột. A, Mực! Tội nghiệp mày, bị bỏ đói, à? Nào đi theo tao. Tao sẽ ráng kiếm cho mày một chút gì đó lót bụng nha. Rồi đợi mẹ về tụi mình sẽ đánh chén no nê.

Tôi mở tủ lạnh, lục chạn chén bát. Trống rỗng. Tôi đưa tay lên nóc tủ lạnh

TÓC NGẮN

lấy một hộp thiếc bự nhất. Hà, hy vọng trong này còn nhiều bánh bích quy, món ăn khoái khẩu ngoài sức tưởng tượng của Mực. Hôm nay thứ bảy này sẽ được xơi một bữa ra trò Mực ạ.

Một tờ giấy gấp tư từ nóc tủ bay xuống đất. Tôi lượm lên, thấy vẫn còn luộm nhuộm vết mỡ, một vài chỗ phủ bụi mờ mờ. Tôi giở ra đọc, lướt qua những dòng chữ gạch xóa nhằng nhịt. Tôi nghĩ mình đã hoa mắt nên mở tủ uống một cốc nước lạnh rồi mới định thần đọc lại. Không tôi không lầm. Đây chính là bản nháp đơn xin ly hôn của bà mẹ tôi. Với một lý do vô cùng đơn giản: Không hợp nhau.

Tôi ngồi bệt xuống đất. Hộp bánh tuột khỏi tay bung nắp, bánh đổ tung tóe. Tôi nhìn như nuốt trứng tờ giấy, hoàn toàn không để ý đến con Mực đang hết nhìn tôi lại nhìn đống bánh, dãi dớt lòng thông. Đau đớn và thất vọng, mắt tôi bông rất. Bà mẹ đã lừa dối tôi. Chị Lương đã nói dối tôi. Tôi có còn là con nhóc nữa đâu. Tôi đã lớn rồi, tôi đã hiểu nhiều điều rồi, sao còn giấu tôi.

Con Mực áp mặt nóng hổi vào má tôi. Tôi cay đắng: "*Chỉ có mỗi mày là hiểu tao. Ai cũng cho tao là một con ngốc. Họ coi thường tao*". Tôi chậm chạp dọn dẹp mọi thứ, chậm chạp khép cửa và chậm chạp chui vô giường. Tôi không muốn gặp mặt mẹ, ít nhất là ngay bây giờ.

Đồng hồ điểm chín tiếng. Tôi dỏng tai nghe tiếng mở cửa, tiếng Mực rên ư ử và tiếng thì thào thẽ thọt của chị Lương. Tôi nghe thấy tất cả nhưng không muốn trở dậy.

Mẹ nhẹ nhàng đi vào phòng, khẽ mở mừng và nhìn tôi hồi lâu. Mẹ tưởng tôi đã ngủ nên chỉ hôn nhẹ vô trán tôi và âu yếm: "*Con tội nghiệp của mẹ lần nào ngủ cũng quên tắt đèn*". Mẹ tấn kỹ mừng rồi bỏ ra. Tôi vùi đầu vào gối. Không nín được, tôi bật khóc tức tưởi.

*

* *

Tôi dậy rất sớm, rón rén ra mở cửa. Chị Lương và mẹ vẫn không hay biết. Hôm nay tôi lại trở thành cậu bé gái. Tôi đánh

TÓC NGẮN

cái quần jean, áo trắng phong phanh, túi xách tồng teng trên vai. Tôi trèo lên xe lang thang qua các phố.

Đường phố vắng tanh. Trời ửng màu tím hồng, lơ lửng mảnh trăng khuyết đêm qua bỏ quên bạc thếp trên đỉnh đầu. Cây cối sau một đêm ngủ dài trở lên bóng mượt. Một người đàn bà ôm giỏ ngồi trên ghế đợi xe lam, nhìn tôi tò mò, mặt mày hốc hác vì thiếu ngủ, duỗi ra phờ phạc.

Cô giám thị đứng sừng sững trước mặt: "*Hôm nay em ăn mặc lạ thế?*". Tôi nghẹn giọng: "*Dạ nhà em có chuyện*". Cô nhìn tôi từ đầu đến chân rồi từ chân lên đầu như nhìn người hành tinh lạ, giọng thông cảm: "*Thôi được lần này tôi tha - và e hèm - Hừm, lần sau bất cứ lý do gì cũng không được chấp thuận. Nghe chưa?*".

Lớp ồn ào tiếng cười nói. Phan túm tay tôi, rồi rít chỉ lên bảng: "*Bé trai thấy gì không?*" (Phan học chung cấp II với tôi và là người duy nhất kéo lê cái biệt hiệu khốn khổ của tôi từ đó đến giờ). Trên bảng dán một tờ giấy trắng vẽ nguệch ngoạc người

đàn ông và người đàn bà nắm tay nhau, ở giữa có quả tim xeo xọ bằng mực đen: *"Biết cái gì không? Đố vui của SV'96 đó. Cho bà một phút suy nghĩ"*. Luận đứng chống tay chờ đợi. Tôi trả lời như một cái máy: *"Hạnh phúc gia đình"*. Phan cười hềnh hếch: *"Hổng dám đâu bé trai. Là Lam và Như Oanh đi dạo công viên chiều chủ nhật đó!"*. Lớp nháo nhào hưởng ứng. Như Oanh cúi gằm mặt không phản ứng.

Tôi quay mặt đi. Tôi thấy mấy trò ghép đôi này thật nhảm nhí, ngớ ngẩn. Tôi lại sức nhớ có một lúc ba mẹ tôi đã thật hạnh phúc như bức tranh đó.

Lớp bỗng lộn xộn. Lam chạy huỳnh huych lên bảng giật tờ giấy xé tan. Nó hằm hằm như muốn ăn tươi nuốt sống thằng Phan. Nó đang há mồm lấp bắp: *"Tao chỉ đùa. Thiệt mà..."*. Bọn con gái âm ỉ đẩy Lam ra. Mặt nó vẫn nặng trịch. Tôi nói với Lam: *"Có thiệt người ta mới làm dữ vậy. Chớ mắc gì..."*. Nó trừng mắt nhìn tôi tóc dựng đứng rồi đột nhiên xuôi xị, lủi thủi về chỗ.

Tôi muốn khóc.

Tôi không nghe thấy tiếng giảng bài. Tôi ngồi lẩn thẩn nghĩ lại hồi còn bé. Tôi vẽ chân dung ba, chân dung mẹ, chân dung chị Lương và tôi bằng màu nước mà nếu không đọc phụ đề thì không thể nhận ra ai được. Ba lồng tất cả trong một khung kiếng rồi trịnh trọng treo ở phòng khách. Mỗi ngày đi qua tôi lại nhòm lên đó, lại đem mình so sánh với Trúc và thấy sướng nhất vẫn là tôi. Một thời gian sau bức tranh bị gỡ ra để treo một tấm tranh phong cảnh to đẹp của nước ngoài.

Bức tranh gia đình của tôi bây giờ đâu nhỉ?

"Ly, Ly". Bức tranh ấy đâu nhỉ? "*Không, tôi không biết*". Tôi lẩm bẩm. "*Ly sao vậy? Đứng lên chào cô kia*". Tôi uể oải đứng dậy, sức nhớ sau nhiều lần chuyển nhà, bức tranh đã bị bỏ quên ở đâu đó trong một góc tối ẩm mốc.

Tôi nằm xoài ra áp má vào mặt bàn mát lạnh. Nguyệt voi ghé bên cạnh bảo: "*Bữa qua coi tivi đài Sông Bé không? Phim*

"Người nơi biên giới" hay hé - Nó thất vọng - Không coi à? Uống. Nguyệt mẹ Lê Minh dễ sợ". Xong, thở thê: "Tối qua tụi nó thấy Lam chở Như Oanh đi chơi. Ghê chưa?". Tôi bảo tôi không thấy gì ghê cả. Nhưng khi nhìn xuống chỗ Lam, tôi nhón nhột bụng.

Tôi muốn khóc

Lam nhận ra tôi đang ngó nó. Nhưng lúc này tôi đã không còn thấy Lam nữa, ngoài mảng tường vẽ hình cái lá sau lưng nó. Lam đi lên, thọc tay trong túi, nghênh ngáo rút ra một bịch ô mai cho tôi và phân trần: "Tối qua Như Oanh không có xe phải nhờ Lam chở đi học. Hai đứa học thêm chung lớp". Chẳng có gì để nói cả nhưng tôi cũng bảo: "Thế à?". Lam phật ý: "Thế đấy!" - "Vậy cũng tốt. Lâu lâu làm việc thiện hén". Chưa nghe xong hết câu Lam cau mặt bỏ đi.

Ba và mẹ hay cãi nhau về một cô gái nào đó mà không muốn cho tôi biết. Cãi nhau rất lịch sự và nhỏ nhẹ nhưng cuối cùng là chia tay. Tại sao tôi không hề biết,

TÓC NGẮN

không nhận ra chuyện ấy từ sớm? Tôi thật ngốc nghếch. Giá như mỗi người nhường một ít, chắc khác.

Nhưng họ đang đòi chia tay.

Tôi cúi gằm mặt. Tôi khóc.

Mười một

Mấy ngày sau đó, ở lớp cũng như ở nhà tôi âm thầm như một cái bóng. Không tâm sự cũng chẳng hỏi han ai cái gì. Không học bài cũng chẳng đi lang thang ngoài đường cho khuây khỏa. Tôi nằm nhà đắp chăn đến tận cằm, quạt quay vù vù vô người. Và lâu lâu thút thít khóc.

Xuyến hỏi: "Ly với Lam giận nhau à? Sao không thấy nói năng chi với nhau vậy?". Tôi khịt mũi: "Giận đôi gì. Từ xưa đến nay thế rồi". Xuyến ghé sát tai tôi nói nhỏ: "Hình như Lam để ý Ly" - "Hổng có đâu!". Tôi giã nải, cố làm mặt vui: "Có người đẹp bên cạnh mắc gì để ý ai, anh Lam hén". - "Là ai?" - "Là nói chung". -

"Sao lại không? " Lam vênh mặt, nhìn tôi chòng chọc như chọc tức. Tôi chữa giọng: "Tui không biết ông sao. Chứ tui thì nhất định thế rồi".

Xuyến đưa tôi cục kẹo me: "Hồi này thấy Ly không được bình thường. Có cần gỡ rối tơ lòng thông không?" - "Chi đâu. Chuyện gia đình". Xuyến nhìn tôi chờ đợi. Tôi thấy tủi thân: "Ba mẹ Ly đòi chia tay. Cũng không biết là lâu chưa nữa". Xuyến không nói chỉ vuốt vai tôi nhẹ nhẹ. Im lặng một lúc, Xuyến khuyên: "Nhưng đừng để ảnh hưởng đến học tập. Đợt kiểm tra vừa rồi điểm không cao phải không?". Tôi gật đầu, ứa nước mắt.

Buổi trưa tôi ghé nhà Thục. Nó vừa gội xong đầu, quấn một cái khăn lông bự xụ trên đầu làm khuôn mặt trở nên bé xiu. Nó rú lên: "Đi đâu lạc vô đây đấy?". Tôi ngồi phịch xuống ghế: "Kiếm mày chó đi đâu". Tôi kéo nó ngồi xuống, kể lể mọi chuyện không đầu không đuôi, nước mắt đầm đề.

Thục nhướn cao mày: "Từ từ đã. Ba mẹ mày chia tay lâu chưa?" - "Tao không biết. Chỉ mới đọc được bản nháp. Nhưng

tao không hỏi" - "Đồ ngốc. Mà phải hỏi cho ra lẽ để còn nước còn tát chứ. Bộ mà không biết con cái là chất hàn gắn vĩ đại nhất trong hạnh phúc gia đình à?". Tôi thật thà lắc đầu. Thục nhìn tôi thương hại: "Rõ nhà quê. Về hỏi căn kẽ đi rồi tao quân sư quạt mo tiếp cho". - "Tao ngại. Tao không thích". - "Đẹp cái tự ái của mày đi. Hay muốn tao giúp" - "Thôi để tao. Ít ra nghe mày nói tao cũng thủng ra được một ít".

Tôi đạp xe về. Nhưng rõ ràng tôi không thể nào dũng cảm như Thục được. Tôi đoán nhà có khách lạ. Một chiếc Cub dựng ở góc sân, con Mực ra nằm chắn ngang cửa, mõm ghếch lên chân, mắt nheo nheo vẻ suy nghĩ. Tôi hỏi: "Ai đó". Nó nhoảnh miệng ra cười, rít ư ử trong cổ họng.

Tôi vô phòng khách ngạc nhiên thấy Lam đang ngồi trên divan, cúi đầu vào tập tranh của tôi (mà có lẽ mẹ đã mang ra khoe, như thói quen cố hữu mỗi khi bạn tôi đến mà không có tôi ở nhà). Tôi dặng háng: "Tới lâu chưa vậy?". Lam trả lời

không hề giạt mình như đã biết tôi về từ này, chỉ có điều không thềm ra chào "Đủ để nhận thấy đó là những bức tranh không tồi". Tôi phồng mũi: "Tất nhiên rồi". Tôi loay hoay đề nghị: "Ngồi chơi hén. Ly đi kiếm cái gì ăn". - "Thôi khỏi - Nó khoát tay về người lớn - Tới chút thôi mà". Nó nghiêng nghiêng cái đầu: "Ly đã nhận được tin của Trúc chưa?" - "Có. Nó bảo còn nhỏ nên dễ hòa nhập với cuộc sống ở Mỹ. Chỉ có điều nhớ Việt Nam lắm". Nó buột miệng: "Nhớ Ly thì có". - "Chớ sao nữa - Tôi tán công lại - Giống anh Lam nhớ chị gì đó ở ngoài Bắc đó". Nó gãi đầu loạt xoạt: "Tầm bậy. Đó là nhớ bạn bè nói chung". - "Thì đây cũng bạn bè chớ bộ".

Hai đứa tự nhiên nín thinh. Một lát Lam e dè: "Ly đang có chuyện. huồn phải không?" - "Sao biết?" - "Thì đoán". - "Xạo. Con Xuyên nói cho anh biết chớ gì?" - "Không có. Tại Lam thấy Ly học kém đi, vô lớp ít nói chuyện' hần. Đến cô chủ nhiệm cũng phải bảo Lam đến hỏi xem Ly cần giúp gì không?". "Bộ hồi giờ trong lớp tui

nhieu chuyện lắm à?" - Tôi hỏi giỡn không ngờ nó đáp tỉnh rụi: "Cũng gần gần thế. Nhất là hồi cãi nhau với Lam". Tôi cúi kinh: "Tại ngồi gần ông tui mới đáng ghét vậy". Nó vội quăng cho tôi một cái phao an ủi: "Đâu có, dễ thương chớ. Vui hơn giờ nhiều" - "Xạo" - "Thật. Kiếm người để tranh luận ngang ngửa khó lắm chứ. Nhất là người khi khí thông minh". - "Thôi đừng cho tui đi tàu bay giấy, té lộn cổ giờ" - "Thì có người đỡ lo gì" - "Ai?" - "Cứ biết là có người đỡ đi". Nhìn mặt nó hài hước tôi phát bật cười. Thấy nhẹ nhõm hẳn.

"Nè nói thật đi. Ly không sao chớ?" - "Buổi trưa hồng có sao. Tối mới có" - "Vậy thôi về". Lam nhồm dậy. Tôi sợ mình lại đùa quá trớn nên cầu hòa: "Đùa thôi, ngồi chơi chút đã. Tự ba mẹ Ly đòi chia tay". Tôi nói nhanh và trơn tru gần như không có cảm giác vì nó được lặp đi lặp lại trong đầu, trên miệng quá nhiều lần.

"Họ có hỏi ý kiến của Ly không?" - "Chưa thấy" - "Vậy là chưa có gì nghiêm trọng đâu". Nó cầm tay tôi siết nhẹ nhẹ. Cái siết tay làm tôi bình tĩnh khủng khiếp.

*
* *

Trường tổ chức thi đá banh. Trần khai mạc lớp tôi đấu với lớp 10A5. Xuyên kéo tôi đi bằng được, mặc kệ lớp học thêm có ba đứa chiều nay chỉ còn lại một với ông giáo già dạy Pháp văn lồm khồm.

Mới hơn một giờ tụi nó đã đến đầy sân banh, quây thành từng tốp dưới những bóng cây lớn. Vừa nhắc thấy tôi Nguyệt voi réo: "*Ly, Ly. Lớp đang thiếu cầu thủ dự bị, bồ tóc ngắn vô thế một chỗ nha?*" - "*Ừa. OK liền*". Cả bọn cười lao nhao, nhìn tôi thân thiện. Kể từ hôm biết ba mẹ tôi sắp chia tay, bọn nó lúc nào cũng tìm kiếm cách để cho tôi vui, hoặc an ủi bằng những câu nói tưởng rất vu vơ. Ôi, các bạn của tôi!

Một đứa hỏi nhóng lên "*Ai làm trung phong?*" - "*Thằng Lam. Nghe bảo nó chì lắm!*". Tôi chép miệng. Không biết ông tướng có làm được gì không chớ công tử thường chạy hai ba bước là mệt phờ râu, lết còn chưa nổi chớ đòi chạy theo banh.

Trời nắng như đổ lửa. Bóng cây không che đủ chỗ tôi ngồi, nắng tấp vào tôi bỏng rát.

Ra quân. Tôi không ngờ Lam mặc bộ đồ đá banh lại ra dáng thể thao đến thế. Chân dài, nó chạy rất nhanh. Mới đây mà đã thoát biến tận cầu môn của đối thủ. Tụi con gái xì xầm "*Thằng Lam đẹp trai thiệt*" giúi đầu vào nhau cười và hét to khi bóng vào chân Lam. "*Lam, Lam cố lên. Cố lên. Vô đi Lam*". Tôi tưởng như Lam đang là vị cứu tinh của trận đấu, mặc dù nó chưa sút vô được trái nào.

Trống và các thùng sắt thiếc đập vào nhau âm âm. Giọng thằng Tuấn bên A3 cất lên ồm ồm: "*Các bạn có ý kiến thế nào về trận đấu? Quá tuyệt vời, quá tuyệt vời phải không thưa các bạn? Hiện nay bóng đang ở trong chân của tuyển thủ A1 Nguyễn Hoàng Lam*". Bọn con gái vỗ tay âm ỉ. "*Vâng, Lam là một cầu thủ bảnh bao, đẹp mã, hiện anh đang hết sức phấn khích vì có quá nhiều holigan nữ ủng hộ cho anh. Banh vẫn ở trong chân Lam từ từ tiến vào vòng 16m50. Anh đã qua Một... Hai... Ba...*

hậu vệ đối phương. Thật hồi hộp. Có vào không? Trời ơi thăng khí! Qua trái, qua trái một chút. Vô... vô... vô". Cả sân banh nhảy dựng lên, rộn rã "Ua... ua..." - "Thưa các bạn, trận đấu lại được tiếp tục sau khi thủ môn Phương kêu vô lưới chụp banh. Nhiệt độ trên sân là 32° cộng với 5,5°C quá nhiệt tình của các ủng hộ viên. Nhiều holigan nữ bắt đầu than mệt và khát nước... Chúng tôi đang truyền hình trực tiếp trận đá banh giữa hai đội tuyển..."

Đầu tôi nhức như búa bổ. Mắt hoa lên mòng mòng. Có khi tôi bị cảm nắng mất rồi.

Trời bỗng nhiên sụp xuống và mưa rất nhanh. Càng ngày càng to. Trắng xóa sân cỏ. Trận đấu bị bỏ dở khi tỉ số 1-0 vẫn nghiêng về lớp tôi.

Tôi đứng mé ngoài hiên, mưa tấp vô lạnh buốt, kéo theo từng đợt rung mình dợn da gà. Lam ở đâu chạy tới, ướt nhẹp từ chân lên đầu giúi vào tay tôi trái bắp nướng nóng hổi: "Ăn đi cho ấm". - "Ở đâu vậy?" - "Ngoài cổng". Lam nháy mắt rồi hốt

hỏi: "*Ly lạnh?*" - "*Hình như không. Chỉ chóng mặt...*". Trái bắp tuột khỏi tay. Tôi thấy những hình tròn xanh đỏ chạy vòng vòng, tiếng lao xao và tôi bước hụt vô một cái hố đen ngòm. Tôi không biết gì nữa cả.

Tôi giật nẩy mình, chụp được bàn tay ấm sục của ai đó và chậm chạp mở mắt. Tay của Lam đang nằm trong tay tôi, mặt nó đầy lo lắng. Mẹ tôi và chị Lương đứng bên cạnh ướt nhoe nước mắt. Tôi nhìn quanh quất: "*Đâu vậy?*" - "*Nhà Ly chớ đâu?*" - "*À. Ngoài kia ngớt mưa chưa?*". Tôi từ từ nhớ lại mọi chuyện. "*Tạnh rồi. Mưa chút xíu à*". Tôi lại nhìn chăm chú từng gương mặt: Mẹ, chị Lương, Lam, Xuyên, Phan, Nhật... đầy đủ cả, đang ướt mèm vì mưa. Nhưng vẫn còn thiếu một gương mặt rất đôi thân yêu và hiền từ. Ba! Ba!

Tôi yêu cầu: "*Mẹ kêu ba về với Út ghen mẹ!*". "*Ờ, ờ...*". Mẹ bối rối - "*Được rồi, mẹ sẽ kêu... Giờ con ráng nhắm mắt ngủ chút xíu đi*". Tôi gượng gạo mỉm cười

cảm ơn tất cả. Quay mặt vô tường, nước mắt tôi lặng lẽ chảy dài xuống gối làm tôi vô cùng khó khăn khi tìm tiếng nấc.

Mẹ vẫn nghĩ rằng tôi chưa biết gì cả.

Mười hai

Tôi nằm mê man suốt hai ngày, nhiệt độ kiên trì cố thủ ở vị trí 39°C đến 40°C. Chỉ thường buổi chiều, cơn sốt có giảm nhưng kèm theo chóng mặt, nhức đầu rất khó chịu.

Ông bác sĩ có cái mũi dài và đỏ như của con kết rà đi rà lại ống nghe, mặt mày nhăn lại ngộ nghĩnh. Ông đưa bàn tay bé như của trẻ con lên vuốt vài sợi tóc bạc lơ thơ trên đỉnh đầu, bảo với mẹ: "*Cháu gái bị cảm nặng. Sốt lâu nên mất sức. Mà lạ cháu còn bé thế đã bị suy nhược thần kinh chị ạ*". Ông chép miệng "*Nhưng không sao, chữa được thôi*". Ông ghi một tràng dài các loại thuốc như một tờ sổ tảo quân, ngó tôi cười an ủi và độ lượng.

TÓC NGẮN

Chị Lương đi làm. Mẹ lục cục nấu ăn trong bếp. Tôi chăm chú nhìn lên trần. Một con ruồi bị mắc lại giữa đám mạng nhện, giãy giụa tích cực nhưng hoài công vô ích. Tôi định bò dậy cứu nó nhưng chóng mặt quá đành phải nhắm mắt làm ngơ rồi thiếp ngủ khi nào không biết.

Không, thật ra tôi không ngủ. Tôi chỉ đi lạc vào một cánh đồng đầy hoa vàng. Ở giữa có một hồ nước màu xanh ngọc lấp lánh vàng, lạnh buốt mặc dù mặt trời vẫn chiếu chói chang trên cao.

Biết là lạnh lắm, nhưng tôi vẫn cởi quần áo và đi xuống. Có người nào đó gọi thất thanh: "*Đừng con*". Tôi quay lại thấy ba đang đứng vẫy tay. Tôi chạy về phía ba. Càng chạy càng thấy mình bé xiu lại, độ khoảng năm, sáu tuổi. Tôi trèo lên xe, ngồi trước ba. Đằng sau là chị Lương và mẹ. Ba chở ba mẹ con xuống Chợ Lớn, vô khu bán lông đèn của người Tàu. Những chiếc lông đèn sắc sỡ xoay tít mù. Tôi bật cười giòn giã.

Bỗng nhiên chiếc xe chòng chành. Ba bảo "*Nặng quá*" và dừng xe, đẩy tôi xuống

đất. Chiếc xe lao đi để lại một màn khói mờ mịt mặc tôi kêu gào thảm thiết: "*Ba, ba đừng bỏ con ba ơi*".

Tôi đập mạnh chân đánh rầm, choàng dậy. Vừa nhận ra ba đang ngồi sát bên cạnh, tôi túm lấy tay ba gào to: "*Sao ba bỏ con?*". Ba xoa nhẹ nhẹ lên trán tôi: "*Nào, nào, Út cưng. Út cưng của ba*". Tôi từ từ bình tĩnh lại, đưa mắt lơ lơ nhìn mẹ đang đứng sau lưng ba, hai bàn tay vịn vào nhau: "*Sao ba mẹ giấu con?*" - "*Ba mẹ có giấu con gì đâu?*". Trán ba hằn lên những nếp gấp lớn. "*Ba mẹ giấu con. Cả chị Lương cũng giấu con. Ba mẹ định chia tay*". Tôi òa khóc: "*Có phải tại con hư, con không ngoan nên ba bỏ con phải không ba? Con lớn rồi, ba nói đi, sao ba mẹ đòi bỏ nhau?*". Tôi vật vã. Mẹ khóc nức lên, vai run bần bật. Ba ôm chặt tôi vào lòng, lắp bắp: "*Út cưng ơi, ba mẹ đã chia tay nhau đâu. Út cưng, Út cưng của ba*". Tôi rên ư ử như con chó con. Giường tủ, bàn ghế lại bắt đầu quay vòng như muốn hất ngược tôi xuống đất. Tôi gồng

mình bám chặt vào thành giường một lúc mới tỉnh lại. Ba lo ngại: *"Sao rồi con?"* - *"Ba mẹ đừng có bỏ nhau. Hồi nãy con nằm mơ cả nhà mình đi chơi chung vui lắm. Đi mua lồng đèn như hồi con bé xiu ấy"*.

Tôi lại nức nở. Tôi thấy một giọt nước đục ngầu nhỏ xuống má ba. Tôi lấy tay lau mắt cho ba. *"Đừng bỏ Út nhen ba"*. Ba bảo: *"Con hỏi ý mẹ xem"*. Tôi nhìn mẹ chờ đợi, tim giật thon thót. Nước mắt tiếp tục trào ra. Mẹ không trả lời chỉ bảo: *"Tối nay anh ở đây ăn cơm với ba mẹ con"* và đưa tay lau mặt. Ba sung sướng siết chặt tôi vào lòng.

Tối đó ba ở lại nhà. Tôi có cảm giác từ lâu lắm rồi tôi mới có một tối yên bình và hạnh phúc như vậy.

Lam gọi điện thoại cho tôi, giọng sốt sắng: *"Hôm qua Lam ghé mà Ly ngủ mất tiêu. Ly đỡ chưa? Uống thuốc gì chưa?"* Tôi hớn hờ: *"Ly khỏe rồi, nhờ một phương thuốc vô cùng hữu hiệu"* - *"Thuốc gì vậy, chỉ bảo đệ tử rút kinh nghiệm coi"* - *"Đố đó"* - *"Vì Lam gọi điện thoại thăm Ly chứ"*

gì?" - "Mơ đi ông ơi, ba mẹ Ly hòa với nhau rồi". Bên kia Lam reo ầm ĩ: "Đấy, Lam bảo mà. Nhà thông thái cái gì cũng đoán trước được hết. Còn đoán là Ly đang cần gia sư chỉ bài mấy hôm nghỉ nữa" - "Khá lắm. Bây giờ đoán đi" - "Chịu" - "Ly buồn ngủ quá hà!" - "Ôi xin thua - Lam rồi rít - Gặp lại sau nhé!". Cúp máy. Tôi khoan khoái đuổi người, nhắm mắt. Tôi không muốn nghĩ gì cả. Lòng chỉ mơ hồ buồn nhớ lớp 10A1 thân yêu với mảng tường vữa cuối lớp in hình chiếc lá.

*

* *

Xuyến, Nhật ra về sau khi nhắn nhủ: "Ráng mau hết bệnh nha. Ở lớp ai cũng nhắc Ly hết trơn. Cũng nhớ Ly hết trơn. Nhất là cái người ngồi bàn cuối cùng dãy đó". Chúng nó cười òa, nhăm nháy nhau ùa ra cửa.

Được một lát Lam đến mang theo bó salun to tướng và lĩnh kính tập võ. Tôi loay hoay cắm bông vô bình, mồ hôi tứa ra ngang xông (về khoản này tôi vô cùng tệ hại vì luôn quan niệm đây là chuyện riêng

TÓC NGẮN

của bọn con gái tóc dài. Còn tôi lại là con gái tóc ngắn, phải làm những việc "vĩ đại" hơn).

Lam ngồi ngó tôi làm, buột miệng: "Giời ơi" - "Cái gì?" - Tôi nhón nhác. Lam đổi giọng: "*Tôi chịu thua bà luôn. Bông vậy mà cắm trong cái lọ vậy. Ly kiếm cái lọ cao cổ ấy*". Tôi ngượng chín người, đánh bài chuồn: "*Tại nhà Ly chỉ quen cắm bông ngắn. Chớ Ly biết chớ bộ*", và thầm tiếc phải chi hồi đó ráng ngồi học hỏi bà chị mình một chút, đỡ để Lam lên mặt. Tôi lé mắt ra sau, hết hồn thấy Lam đang nhìn soi mói đồng bình trên tủ. Cũng may phước hôm nay chị Lương đã đem tổng hai cái bình cao cổ vô trong tủ. Chớ không chắc tôi không còn đất chui xuống.

Cuối cùng hoa cũng được cắm xong (sau khi bị cắt cuống gần hết) và đặt trang trọng trên bàn học. Lam hỏi: "*Biết sao tặng hoa này không?*" - "*Chắc tại nó như ông chủ. Hoa tươi mà khô như bông giấy!*". Lam thản nhiên không để ý tôi đang nói gì. "*Tại nó không héo. Không sợ bị vứt đi.*

Lúc nào cũng đẹp mãi". Tôi ậm ừ: "Thì thử xem mới biết giữ được bao lâu" - Trong bụng không biết nó định ám chỉ cái gì.

Lam giờ tập vở ra chỉ: *"Mấy hôm nay tụi mình học bài này, bài này, bài này nữa. Giờ Lam giảng cho Ly hé".* Lam say sưa nói, người lắc la lắc lư, tóc tai dựng lên như quả chôm chôm. Trông cũng rất ra dáng một ông thầy gồ đầu trẻ. Tôi bật cười: *"Tự nhiên thêm ăn chôm chôm quá" - "Sao tự nhiên?"* Lam nghi ngờ dừng lại. *"Tại thấy đầu ông in quả chôm chôm"* - *"Tưởng gì - Nó cười khoái chí - Vậy cứ để đầu hoài như vậy cho có người thích, Ly há".* Tôi "Hứ" một tiếng, bất giác đưa tay lên vuốt tóc thấy nó mới lom xom đến mang tai.

Lam ngưng giảng bài. Cả hai đứa ngồi im nhìn ra ngoài sân. Nắng vàng lấp lánh trên mấy chấu cây cảnh. Con Mực nằm ưỡn giữa sân phơi cái bụng chang bang, mắt nhắm nghiền. Trên mặt nó hiện lên hai chữ thỏa mãn to tướng.

Mấy buổi học của chúng tôi thường trôi qua như thế. Nghĩa là luôn bị ngắt quãng

TÓC NGẮN

bởi những câu nói vu vơ của hai đứa. Lúc thì vì tôi khệ nệ bung ra hết đĩa mạn đến đĩa xoài. Lúc thì vì Lam tung ra những câu nhận xét về con gái hết sức bất bình. Sau đó là những trận cãi vã nảy lửa không hồi kết thúc nếu không có chuông đồng hồ điểm bình boong bốn tiếng.

Được khoảng bốn ngày tôi lại đến lớp mặc dù vẫn còn hơi nhức đầu. Bọn bạn đón tôi như đón người hùng. Đứa bắt tay đứa vỗ vai hỏi: "*Khỏe chưa? Hết bệnh thiệt chưa, bé trai*" như cả thế kỷ nay chưa gặp mặt nhau.

Lam cười tiếc rẻ: "*Uổng quá*". "*Uổng sao?*" - "*Thì lâu lâu mới được làm thầy chớ bộ*". Tôi cũng cười xòa: "*Bộ định trù tôi ốm luôn sao ông?*". Nó chối đây đây: "*Không dám! Không dám!*"

Tôi ngồi vô chỗ ngó quanh quất. Thấy một tuần nghỉ học thật là lâu. Thấy bạn bè bên mình sao dễ thương và đáng mến quá chừng.

Kết

Sân trường rụng đầy cánh phượng. Mỗi buổi sáng đến lớp bọn con trai lại mang theo những cành phượng đỏ rực hoa, cắm trên bàn giáo viên và treo đầy trên các ô cửa sổ. Tiếng ve ran hòa với tiếng mưa rì rào đến nao lòng. Mấy ngày cuối bọn học sinh chúng tôi chỉ còn hồi hộp chờ đợi kết quả thi hoặc ngồi túm năm túm ba tán gẫu với nhau, trông ra bầu trời đang hồng lên màu hoa phượng.

Thục Anh đề nghị kéo lớp về vườn trái của nội nó dưới Lái Thiêu. Bàn ra bàn vô đĩa nào cũng đòi đi hai ngày. Thăng Lân hùng hổ đòi đi cả tuần cho biết mùi đời. Cả lớp cười bò, chọc nó mắt to hơn bụng làm cu cậu tự ái, ngồi im thít.

Tôi ghé bưu điện gửi thư cho Trúc. Hôm qua ngồi mãi tôi chỉ viết được một câu: "*Trúc ơi ăn mừng được rồi. Ba Ly về luôn, không có đi công tác nữa đâu. Tụi mình cùng ly chúc mừng hén*". Tôi nghĩ là

TÓC NGẮN

Trúc sẽ hiểu vì sao tôi chỉ viết được ngắn ấy. Nó với tôi lúc nào cũng thân và hiểu nhau như bạn tri kỷ mà.

*

* *

Xuống đến nhà nội Thục Anh đã xế trưa. Mặt đĩa nào cũng lem luốc vì bụi. Hai cái má núng nính của Nguyệt voi đỏ rực vì bám nắng. Xuyên ghẹo: "*Mày chết, mai về nó lột da, mặt như tắc kè bông*". Nguyệt voi tưởng thật, le lưỡi xuýt xoa đến tội.

Lam đi tới, vai đeo một túi đầy nhóc bánh mì. "*Ly mệt không?*" - "*Có. Mệt nhưng mà vui*". - "*Đi rửa mặt cho khỏe. Khăn nè...*" Tôi nhìn Lam đầy cảm động. Chẳng là ngày xưa chỉ mỗi Trúc là biết tôi không bao giờ mang theo khăn tay bên mình. Vì ghét nhiều hơn là lười.

Cả bọn bám đuôi nhau chạy vào trong vườn. Lúc nhảy qua mương tụi con gái la hét chí chöhe. Chỉ trong vòng nửa giờ cây mận của nội Thục Anh bị phá banh. Trái xanh trái chín vứt trắng gốc cây. Xuyên cảnh giác "*Coi chừng nội la*". Thục Anh

hình mũi: *"Nội hiền khô à"*. Tôi la: *"Bộ hiền rồi định ăn hiệp nội luôn hả?"*. Lại thấy nhớ bà nội Trúc, người nhỏ thó, tóc trắng như cước nhìn tôi móm mém cười, xong chống tay vào vách tường lần ra chỗ gốc mạn già đang trổ đầy bông. Hôi đó tụi tôi thật trẻ con và lếu láo. Toàn lấy đất nặn thành trái rồi dán giấy bóng đỏ ném đầy gốc. Bà tưởng trái chín rụng ra lượm, còn tụi tôi trong này dăm dúi cười. Bây giờ biết nghĩ thì bà lại đi mất.

"Mơ mộng hả nhỏ?" - Xuyên réo vô tai tôi. *"Đâu có. Đang tìm cách dứt điểm mục tiêu"*. Tôi chỉ chòm mạn lúc lỉu trên cành cao. *"Cao quá ai hái được. Mình qua chỗ cây dâu với tụi nó đi Ly"*. Tôi ngẩn mặt tiếc: *"Nhưng Ly thích ăn mạn nhất"*.

Chùng ăn trưa xong bọn nó bắt đầu ngà ngật muốn ngủ, nằm ngời đủ kiểu trên ván dưới sàn. Tôi bỏ ra vườn nằm xuống đám lá khô ảm. Trên đầu rậm rịt tán mít trổ bông tỏa hương ngọt ngào giữa trưa thanh vắng. Có hai con chim kêu lóe chóc trong tán cây nghe tiếng chân người bước vội bay vụt lên trời. Tôi mở hé hé mắt. Lam

đứng dạng hai chân chìa ra chùm mạn hồi nãy tôi chỉ cho Xuyên thấy: "Cho Ly đó. Có đúng chùm này không?" - "Chắc đúng. Lam ngồi đây chơi. Sao biết giỏi vậy" - "Vậy mới là Lam chứ - Nó thả phịch người xuống - Ủa hôm nay không gọi Lam bằng anh nữa ta?" Tôi cười hì hì: "Bạn ai lại gọi bằng anh bao giờ?".

Lam chun miệng, cúi xuống vạch đám cỏ. Nó bứt lấy một túm cỏ và reo lên: "A, cỏ gà". Tôi tò mò: "Đâu" - "Này, cỏ này chơi chơi hay lắm" - "Đâu phải cỏ gà. Cỏ mặt trời đó". - "Cỏ gà" - "Cỏ mặt trời mà - Tôi ngoan cố - Lam không thấy nó in mặt trời nhỏ à?" "Thì chơi thử xem có phải cỏ gà không?" - Nó đưa cho tôi một cọng cỏ. Hai đứa quất hai đầu cỏ vào nhau bốn lần. Cả bốn lần đầu cỏ của tôi đều gãy phăng mất. Nó hỉ hả: "Rõ chưa?". Tôi xịu mặt: "Chán. Không chơi nữa đâu", và lấy tay che mắt để khỏi chói nắng vừa lọt qua mấy khe lá.

Sực nhớ đến lời hứa của Lam dạo nọ, tôi nài nỉ: "Lam kể cho Ly nghe sao hồi

đó Lam đánh nhau vậy? Lam hứa kể đó mà" - "Ừm, hồi đó khác, giờ khác" - "Lam kể cho nghe đi mà. Ly hồng nói cho ai nghe đâu" - "Ừ thì...- Lam ngập ngừng - *Vậy phải mắc nghéo không được giận cơ*". Nó chìa ngón tay út cho tôi ngoắc vào lắc lên lắc xuống. "*Tại... tại hồi mới đầu hai đứa cá cược chỉ trong vòng hai tuần Lam sẽ thua...* - Nó lăm lét - *sẽ thua được Ly*". Tôi giật nảy mình: "*Bộ hết trò rồi à?*" - "*Xin lỗi. Nhưng càng chơi với Ly, Lam càng phục và mến. Bữa đó Lam rút lời cược, thằng Hòa chọc Lam nhát gan. Nó bảo... nó bảo Ly không đáng gì. Thế là Lam tức quá, quai cho nó một quả. Nhẹ thôi nhưng không ngờ miệng nó to quá hét ầm ĩ như cháy nhà. Thế là phải lên Ban giám hiệu. Có thể thôi...*" - "*Có thể thôi! Trời, nếu như không kịp nhận ra tui tuyệt vời vậy thì giờ này chắc tui với ông thành kẻ thù quá?*" Lam cúi gầm mặt. Tôi cũng chẳng biết mình có nên giận không nữa. Tôi nằm thân mật, nghe nằng lùn dưới chân lột nhột.

TÓC NGẮN

"Ly có giận không?" - Lam dè dặt nhìn tôi. "*Chuyện cũ rồi mà. Cho qua cầu*". Tôi không ngờ mình trả lời được thế khi trong bụng vẫn còn ậm ạch tức. Phải hồi xưa chắc tôi nghĩ chơi luôn. Lam reo khê: "*Ly bao giờ cũng tuyệt vời*" - "*Nhưng vẫn không đáng là gì*". Tôi nói móc một câu nhưng nó không để ý. Nó đang nghĩ gì đó và lẩm bẩm: "*Cái cổ này kêu bằng mặt trời cũng dễ thương thật*". Tôi tủm tủm đắc ý. Thấy chưa, lúc nào tôi cũng là người có lý.

*
* *

Buổi tối chúng tôi hè nhau nhóm lửa giữa vườn. Chiều có mưa nên giờ không khí nặng trĩu nước. Sao nở lốm đốm trên trời, và một vầng lưỡi liềm mỏng tang xuất hiện. Trong lúc ngồi chờ nồi chè chín con gái ra tay bóc sầu riêng. Từng quả tách ra mùi thơm lại ngày ngày bốc lên, đặc quánh. Một mùi thật thuần chất miệt vườn Nam Bộ.

Xuyến hỏi quanh: "Ai hổng biết ăn sầu riêng nhớ dành phần cho Xuyến nha" và nhe răng cười. Nó biết cả lớp chỉ có mỗi Lam không chịu được mùi sầu riêng nên lấu cá, Thục Anh thương hại: "Lam lấy hột riêng bỏ vô lúi, ăn còn ngon hơn hột mít luộc". Lam nhanh nhẩu đáp: "Là tôi để bụng ăn chè đó chứ" - "Á, thằng này lỏi". Luân vỗ đùi đánh đét xong nhăn mặt than đau. Con trai con gái giúi vào nhau cười ngả nghiêng.

Lửa nổ lép bép. Nghe thoang thoang có tiếng trái cây rụng xung quanh, Thục Anh bảo: "Sầu riêng rụng đó". - "Thế còn sầu chung thì sao?"

"Sầu chung nào?"

"Hết ngày mai là chia tay rồi"

"Thôi đi ngốc ời có ba tháng hè thôi mà"

"Thì ba tháng cũng là chia tay chứ bộ"

"Có nhớ không?"

"Nhớ cái mặt mèo của mi đó hả? Nhớ chứ nhớ".

Mọi người ngồi mơ màng. Cả bọn con trai, những đứa long nhong nhất lớp cũng

ngồi yên. Một cái gì buồn không gọi được thành tên len khẽ vào lòng.

Lam ôm lấy cây đàn, dạo một đoạn nhạc. Đêm vắng tiếng đàn càng tha thiết. Tất cả đều sống sờ vì không ngờ Lam lại đàn hay đến thế.

Nó e hèm giọng, sửa lại dây đàn và hát giọng thực ấm: *"Chia tay này chưa phải là chia tay lần cuối... Bạn thương ơi hãy ngồi xích lại gần bên nhau... Ngày mai mặt trời sẽ nở hoa trên mỗi con đường chúng ta đi... Chia tay lần này mình sẽ còn gặp mặt..."*.

Lửa chiếu hồng rực những khuôn mặt thân quen của bạn bè tôi. Những đứa ngày thường tếu táo mà bây giờ tư lự hẳn. Xuyên ngả đầu vào vai tôi, một giọt nước rơi xuống, thấm qua áo nóng hổi. Mắt Lam nhìn tôi ấm áp và thiết lạ lùng: *"Bạn thân yêu ơi, giờ chia tay đã đến... xin khắc ghi hình bóng bạn vào trong thương nhớ... Dù chia tay này không phải là chia tay cuối... Dù mai này mình vẫn bên nhau trên đường đời..."*.

Một cánh lá chạm rất êm xuống đất. Gió thổi nhẹ nhẹ như mang theo chiếc lá ấy cọ vào má tôi nhờn nhờn. Tôi nhẹ nhàng đưa tay lên, chạm phải một mớ tóc. Chao ôi, tóc tôi đã dài gần đến vai rồi mà tôi đâu có hay...

1996

MỤC LỤC

Con chim xanh yêu kiều

5

Sư phụ

12

Trẻ con

20

Đám cưới sao

28

Mùa mưa

38

Người gác bình minh

46

Tóc ngắn

59

Tóc ngắn

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

62 Bà Triệu - Hà Nội. ĐT: 04 9434 730 - 04 9435 831 - Fax: 8 229 085
Internet web site: <http://www.nxbkimdong.com.vn> - Email: kimdong@hn.vnn.vn

TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG

20A Ng. Chí Thanh - TP Đà Nẵng. ĐT: 0511 886335 - Fax: 0511 886334
Email: mtkimdong@dng.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG

268 Nguyễn Đình Chiểu - TP. Hồ Chí Minh. ĐT: 08 9303 832 - Fax: 08 9305 867.
Email: cnkimdong@hcm.vnn.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN THẮNG VU

Biên tập: LÊ PHƯƠNG LIÊN

Trình bày: PHẠM QUANG VINH - TÔ CHIÊM

Sửa bài: VÂN HẠNH

In 2.000 bản - Khổ 10,5cm x 17cm - Tại CTy In và Văn hóa phẩm
Số XB: 553/KĐA - 08/KHBS - 468/CXB cấp ngày 2/5/2002 - Mã số ĐV1
In xong và nộp lưu chiểu tháng 7/2002

45 năm
NHÀ XUẤT BẢN
Kim Đông

TÁC PHẨM CHỌN LỌC DÀNH CHO THIẾU NHI

NGUYỄN THỊ CHÂU GIANG

Vào một ngày khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đã trở thành người lớn.

Và, tôi đã viết cuốn truyện này để lưu giữ những kỷ niệm thời thơ ấu đại cho tôi, cho bạn, cho tất cả chúng ta...

Nguyễn Thị Châu Giang

Giá: 6.000đ